

วารสารภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

ศ.ดร.คุณกัญดา ธรรมมงคล
ศ.ดร.ภาณุจนา ปราบพาล
รศ.มาลินี จันทวิมล
รศ.ดร.อัจฉรา วงศ์โสธร
รศ.บงอร สว่างวโรต
รศ.ภคินี นิยมเหตุ
รศ.ดร.สุพัฒน์ สุกมลสันต์
รศ.ดร.กณมาทพิทย์ สิงหนะเนติ

บรรณาธิการ

ผศ.ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์

กองบรรณาธิการ

ผศ. ปิยนารถ พัทธทองพรรณ
ผศ. ศุภวรรณ ลีลาวิวัฒน์
ผศ. สุมลมาลย์ วรเสียงสุข
ผศ. เสียงทิพย์ สุขศรี
รศ. อัญชิการ์ โรงสะอาด
ผศ. อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์
ผศ.ปรางทิพย์ นพรมภา

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

อ. สุกัญญา เถรว่อง
อ.จตุฏฐ์ เกณี
อ. กัลยาณี เรืองมานะมงคล
อ. องค์อร ธนนานา
คุณสุรัชดี วิริยะยังศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและถ่ายภาพ

นายมนตรี พุกเจริญ
นายสรวุฒิ เพิ่มวงศ์

วารสารภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษาการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษ ในสถาบันต่างๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม

กำหนดออกปีละ 2 ฉบับ คือ

ภาคต้นของปีการศึกษา
ภาคปลายของปีการศึกษา

การตีพิมพ์บทความใด ๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ "ภาษาปริทัศน์" ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร "ภาษาปริทัศน์" ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จาก
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

ในวโรกาสมหามงคลที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระชนมพรรษาครบ 3 รอบ ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ขอเสนอบทความพิเศษซึ่งเริ่มด้วยบทความเรื่องสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ กับธรรมะโดยสมเด็จพระญาณสังวรฯ พร้อมบทแปลภาษาอังกฤษ บทสัมภาษณ์พระอาจารย์ภาษาต่างประเทศ คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน และจีน รวมทั้งบทสัมภาษณ์ศาสตราจารย์เกษม สุวรรณกุล เกี่ยวกับพระจริยวัตรและพระปรีชาสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ

สำหรับบทความประจักษ์นั้น เริ่มด้วยบทความทั่วไป เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอนเทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพ และคอมพิวเตอร์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ บทวิจัยเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยและการทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษ ส่วนบทความแลกเปลี่ยนประสบการณ์เล่าสู่กันฟังเป็นเรื่องของการใช้คำภาษาอังกฤษในข้อเขียนภาษาไทย และแนะเคล็ดในการสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยอาจารย์ชาวต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีบทความจากการสัมภาษณ์การใช้ภาษาอังกฤษในธุรกิจท่องเที่ยวและการบริหารการศึกษา ท้ายที่สุดภาษาปริทัศน์ฉบับนี้จบลงด้วยคอลัมน์แนะนำหนังสือซึ่งเป็นเรื่องของวิดิทัศน์และตอบปัญหาภาษาอังกฤษในเรื่องเกี่ยวกับเรื่องความคล่องและความถูกต้องในการสอนการพูดภาษาอังกฤษค่ะ

สวัสดีนะคะ

บทความพิเศษ

ข้าพระพุทธเจ้าในนามของคณาจารย์ และข้าราชการ
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ขออัญเชิญพระนิพนธ์ของสมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก
เรื่อง "สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ กับธรรมะ"
พร้อมทั้งคำแปลภาษาอังกฤษเป็นคำถวายพระพร
เนื่องในมหามงคลคล้ายวันพระราชสมภพ
ครบ 36 พรรษา ในวันที่ 2 เมษายน พุทธศักราช 2534
ควรมิควรแล้วแต่จะทรงโปรดฯ

บังอร สว่างวโรรส

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี กับ ธรรมะ

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

เมื่อพูดถึงธรรมะและการปฏิบัติธรรม คนจำนวนไม่น้อยมักเข้าใจว่า เป็นเรื่องของคนแก่หรือคนที่หมดภาระหน้าที่ทางโลกแล้ว จึงหันหน้าเข้าวัดรักษาศีลฟังธรรม หรือทำสมาธิกรรมฐาน เพราะไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรหรือไม่มีอะไรจะทำ กลายเป็นว่าธรรมะเป็นเรื่องของคนว่างงาน หรือคนไม่สามารถทำประโยชน์อะไรแก่โลกแล้ว ธรรมะก็เลยเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับโลกด้วย ความคิดความเข้าใจเช่นนั้นนับว่าไม่ถูกต้องเป็นอย่างยิ่ง และผู้คิดเห็นเช่นนี้เกี่ยวกับธรรมะในพระพุทธศาสนา ก็เนื่องมาจากไม่ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาอย่างต้องแท้พอสมควร

ธรรมะในพระพุทธศาสนา โดยนัยหนึ่งสรุปได้เป็น 3 คือ ปรีชาธรรม ปฏิบัติธรรม และปฏิเวธธรรม

ปรีชาธรรม ธรรมะคือการเรียน ก็หมายถึงธรรมะเป็นข้อพึงเรียนพึงศึกษาให้เกิดความรู้ความเข้าใจอันถูกต้อง การฟัง การอ่าน การเรียน การท่องบ่น การจำเกี่ยวกับธรรมะทั้งปวง จัดเป็นธรรมะ

ส่วนนี้ ที่เรียกว่า ปรีชาธรรม ซึ่งอธิบายได้เป็น 2 ลักษณะคือ

ปรีชาภายนอก ได้แก่ข้อธรรมที่ได้จดจารึกไว้เป็นตำรับตำราหรือหนังสือต่าง ๆ มีพระไตรปิฎกเป็นต้นสำหรับใช้อ่านเรียนศึกษา

ปรีชาภายใน ได้แก่การฟัง การอ่าน การเล่าเรียน ท่องบ่นของแต่ละคน ตลอดถึงการพิจารณาข้อธรรมที่ตนได้ศึกษาเล่าเรียนมานั้นจนจำได้เข้าใจ อย่างถูกต้องต้องแท้

ฉะนั้น ที่เรียกว่า ปรีชาธรรม จึงหมายรวมทั้งปรีชาภายนอกและปรีชาภายในประกอบกัน เพราะถ้ามีแต่ปรีชาภายนอก ไม่มีปรีชาภายในก็ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด หรือถ้าไม่มีปรีชาภายนอก ปรีชาภายในก็มีไม่ได้

ตามหลักของพระพุทธศาสนาเพียงการเรียนรู้จำได้และเข้าใจเท่านั้น ยังไม่บังเกิดผลอะไรขึ้นมา จะต้องมีการปฏิบัติ หรือนำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ จำได้

ปฏิบัติธรรม ธรรมะคือการปฏิบัติ หมายถึงการปฏิบัติในข้อธรรม หรือตามข้อธรรมที่ตนได้ศึกษาพิจารณาจนเกิดความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องถ่องแท้แล้วนั้น การปฏิบัติจึงเป็นการทำสิ่งที่ได้ศึกษาเข้าใจแล้วนั้นให้เป็นให้มีขึ้นมา

เข้าใจนั้นมาลงมือปฏิบัติ จึงจะบังเกิดเป็นผลขึ้นมาจริงตามที่รู้และเข้าใจ เช่นศึกษาเรื่องศีลจนความรู้ความเข้าใจเรื่องศีลเป็นอย่างดี แต่ไม่เคยปฏิบัติหรือไม่เคยรักษาศีลข้อใดเลย ก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นผู้มีศีลและยังไม่ได้รับผลดีหรือประโยชน์จากศีล ศึกษาเรื่องเมตตากุณฺหาจนจำได้และเข้าใจเป็นอย่างดี แต่ไม่เคยปฏิบัติตามหลักแห่งเมตตากุณฺหา ก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นคนมีเมตตากุณฺหา และก็ยังไม่ได้รับผลดีหรือประโยชน์จากเมตตากุณฺหา ต่อเมื่อได้มีการลงมือปฏิบัติ คือรักษาศีลแผ่เมตตากุณฺหาอยู่เป็นปกติ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนมีศีลและเป็นคนมีเมตตากุณฺหา การปฏิบัติจึงเป็นการทำให้ศีลและเมตตากุณฺหาเกิดมีขึ้นเป็นจริงขึ้นในตน

เพราะฉะนั้น ปริยัติธรรมกับปฏิบัติธรรมจึงต้องควบคู่กันไป จึงจะได้ชื่อว่า มีธรรม คือมีทั้งรู้ธรรมและปฏิบัติธรรม แม้ในทางคติโลกก็เช่นกัน ต่อเมื่อมีทั้งความรู้ คือภาคทฤษฎีและการทำได้หรือทำเป็นคือภาคปฏิบัติ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้จริงในศิลปะวิชานั้นๆ และได้รับประโยชน์จากศิลปะวิชานั้นๆ จริง

ปฏิวุทธธรรม ธรรมะคือการบรรลุถึงผล ซึ่งหมายถึงผลของปริยัติและปฏิบัติ ปฏิวุทธธรรมนั้นจะต้องมีในทุกขั้นตอนของธรรมะ เพราะเป็นผลหรือเป็นยอดของธรรมะในขั้นนั้น กล่าวคือ

ในขั้นปริยัติธรรมอันได้แก่การศึกษาเล่าเรียนธรรม ก็เริ่มต้นด้วยการฟัง การอ่านนับเป็นเบื้องต้นของปริยัติ จากนั้นก็ต้องมีการพิจารณาไตร่ตรองเรื่องที่ได้ฟังได้อ่านมานั้นอย่างรอบคอบถี่ถ้วนที่ทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า โยนิโสมนสิการ

พิจารณาโดยแยบคายจนเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างถูกต้องถ่องแท้ ซึ่งนับว่าเป็นยอดของปริยัติ เป็นการบรรลุถึงผลของปริยัติ คือการศึกษาเล่าเรียนธรรม เรียกว่าเป็นปฏิวุทธในขั้นปริยัติ

ในขั้นปฏิบัติธรรม คือการปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน ก็เริ่มต้นด้วยการลงมือปฏิบัติอันนับเป็นเบื้องต้นของการปฏิบัติ เมื่อได้ลงมือปฏิบัติแล้วผลของการปฏิบัติก็ย่อมบังเกิดขึ้นตามลำดับ เช่นเมื่อมีการเริ่มต้นรักษาศีล ความมีศีลก็ย่อมบังเกิดขึ้นนับเป็นผลหรือเป็นยอดของการปฏิบัติ เรียกว่าเป็นปฏิวุทธในขั้นปฏิบัติ

และเมื่อการปฏิบัตินั้นดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งบรรลุถึงผลขั้นสุดท้ายยอด หรือขั้นสมบุรณ์คือถึงขั้นที่ไม่ต้องมีการปฏิบัติต่อไปอีก เช่นการปฏิบัติเพื่อละกิเลส ก็ปฏิบัติจนถึงขั้นละกิเลสได้สิ้นเชิง จึงไม่ต้องการปฏิบัติเพื่อละกิเลสอีกต่อไป ดังนี้ เรียกว่าเป็นปฏิวุทธในขั้นปฏิวุทธ คือเป็นปฏิวุทธที่สมบุรณ์ตามความหมายที่ท่านประสงค์

เพราะฉะนั้น ธรรมะทั้ง 3 ขั้นนี้จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก และผู้ที่นำตนเข้าไปสัมพันธ์หรือสัมผัสกับธรรมะในพระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นขั้นปริยัติธรรม หรือปฏิบัติธรรมหรือปฏิวุทธธรรม ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมในขั้นนั้นๆ แต่ที่จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมอย่างสมบุรณ์แท้จริงนั้น จะต้องปฏิบัติให้ครบทั้ง 3 ระดับ คือต้องมีการศึกษาเรียนรู้แล้วต้องมีการปฏิบัติสิ่งที่ศึกษาเรียนรู้นั้นด้วย และการปฏิบัตินั้นก็จะต้องต่อเนื่องกันไปจนบรรลุถึงผลสุดท้ายยอดของการปฏิบัตินั้น

อนึ่ง ธรรมะคือคำสอนในพระพุทธศาสนา มีหลายระดับ เพื่อให้ผู้ศึกษาซึ่งมีระดับสติปัญญา ความสามารถและความสนใจแตกต่างกัน สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม ฉะนั้น บุคคลไม่ว่าจะอยู่ในระดับใดหรือฐานะใด ก็สามารถศึกษาและ

ปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาได้ และผู้ที่ปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาไม่ว่าจะเป็นธรรมะระดับใด ก็ย่อมจะได้รับผลจากการปฏิบัติของตนอย่างเหมาะสมแก่การปฏิบัติเสมอกัน

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรม-ราชกุมารี ทรงเป็นตัวอย่างของผู้ศึกษาและปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาได้เป็นอย่างดี พระราช-จริยาวัตรและพระราชกรณียกิจในด้านต่าง ๆ ที่ทรงปฏิบัติ ย่อมเป็นสิ่งแสดงออกซึ่งธรรมะในพระองค์อย่างเห็นได้ชัด

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงสนพระราชหฤทัยในการศึกษาพระพุทธศาสนามาแต่ทรงพระเยาว์ ทรงศึกษาทั้งด้วยการทรงฟัง ทรงอ่าน และทรงสนทนาใต้ตามท่านผู้รู้ ความเอาพระราชหฤทัยใส่ในด้านนี้ได้ทวีขึ้นตามลำดับ ดังจะเห็นได้จากบทพระราชนิพนธ์เกี่ยวกับธรรมะและพระพุทธศาสนาที่ทรงพระราชนิพนธ์ในโอกาสต่าง ๆ พระราชนิพนธ์เหล่านั้นนอกจากแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาสามารถในด้านการประพันธ์แล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาสามารถในด้านธรรมะและพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดีอีกด้วย การศึกษาพระพุทธศาสนาของพระองค์ก็เต็มไปด้วยการวิเคราะห์ วิจัยเพื่อทำความเข้าใจความกระจ่างแจ้งในธรรม เข้าลักษณะของธรรมวิจยะหรือธรรมวิจยในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นหลักของการศึกษาและปฏิบัติธรรมที่สำคัญประการหนึ่งในพระพุทธศาสนา และด้วยการศึกษาเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ดังกล่าวทำให้พระองค์ทรงเข้าพระราชหฤทัยในธรรมะอย่างถ่องแท้กว้างขวางยิ่งขึ้น ตัวอย่างของการทรงศึกษาพระพุทธศาสนาในลักษณะดังกล่าวนี้ก็คือ พระราชนิพนธ์เรื่อง 'ทศบารมีในพระพุทธศาสนาเถรวาท' ซึ่งเป็นที่แพร่หลายอยู่ในบัดนี้

นอกจากทรงสนพระราชหฤทัยศึกษาพระ-พุทธศาสนาอย่างจริงจังแล้ว สมเด็จพระเทพรัตน-

ราชสุดาฯ ยังทรงปฏิบัติธรรมได้อย่างเหมาะสมแก่พระราชฐานะ พระราชกรณียกิจต่าง ๆ ที่ทรงปฏิบัติและพระราชจริยาวัตรในส่วนต่าง ๆ ย่อมเป็นสิ่งแสดงถึงพระคุณธรรมในพระองค์น่านับการเป็นต้นว่า

เมตตาการุณา ความปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุข และพ้นทุกข์ โครงการพระราชดำริเป็นอันมากเกิดขึ้นจากพระคุณธรรมประการนี้ เช่น การจัดตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือทหารตำรวจที่พิการทุพพลภาพจากการปฏิบัติหน้าที่ กองทุนสงเคราะห์เด็กกำพร้าให้มีที่อยู่อาศัยและที่ศึกษาเล่าเรียน กองทุนเพื่ออาหารกลางวันสำหรับเด็กยากจนในชนบท เป็นต้น

ขันติ ความอดทน คือทรงปฏิบัติพระ-ราชกรณียกิจต่าง ๆ ด้วยพระวิริยะอุตสาหะเป็นอย่างยิ่ง เมื่อมีพระราชกรณียกิจเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ยากเย็นเพียงไรก็ทรงตั้งพระราชหฤทัยปฏิบัติจนสำเร็จลุล่วง หากพูดเป็นภาษาสามัญก็เรียกว่าเป็นคนสู้งาน จนกระทั่งบางครั้งทำให้รู้สึกกันว่าทรงงานมากเกินไปและรอบด้านจนไม่น่าจะทรงรับไหว แต่ก็ทรงสามารถกระทำทุกอย่างให้ลุล่วงไปด้วยดีเสมอทั้งนี้ด้วยพลังแห่งพระคุณธรรมข้อนี้เอง

จาคะ ความเสียสละ อันหมายถึงความเสียสละสุขประโยชน์ส่วนพระองค์เพื่อผู้อื่นและส่วนรวม เป็นต้นว่าทรงสละพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์เพื่อสาธารณประโยชน์ เสียสละความสุขสำราญส่วนพระองค์อันจะพึงมีเพื่อการปฏิบัติพระราชกรณียกิจแก่ส่วนรวม

อธิฏฐานะ ความตั้งใจจริง ในการทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจต่าง ๆ ก็ทรงตั้งพระราชหฤทัยปฏิบัติจนบรรลุผลสำเร็จ มีย่อท้อทอดทิ้งในระหว่างอันเป็นเหตุให้โครงการพระราชดำริต่าง ๆ ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเสมอ

มีทหะ ความอ่อนน้อมสุภาพ ได้แก่ทรงวางพระองค์อ่อนน้อมสุภาพต่อบุคคลต่าง ๆ ได้อย่างพอเหมาะพอสมแก่ฐานะ

ผลแห่งการที่ทรงฝึกฝนอบรมพระคุณธรรมประการต่าง ๆ เหล่านี้ให้บังเกิดมีในพระราชหฤทัยเป็นนิจกาล ทำให้การปฏิบัติธรรมหรือการปฏิบัติศีลธรรมของพระองค์เป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติยังผลให้พระองค์ทรงพระราชจริยาวัตรที่เรียบง่ายสม่ำเสมอ หรือที่เรียกกันว่าเป็นธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นพระราชจริยาวัตรในการส่นพระองค์หรือพระราชจริยาวัตรในการปฏิบัติพระราชกรณียกิจ ดังเป็นที่ชื่นชมของพสกนิกรทั่วไป

กล่าวได้ว่า สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงมีทั้งปรียัติธรรม ปฏิบัติธรรม และปฏิเวธธรรมอันเป็นผลแห่งปรียัติและปฏิบัติ พร้อมอยู่ในพระองค์อย่างพอเหมาะพอสมแก่พระราชฐานะ และผลแห่งการทรงศึกษาธรรมะพร้อมทั้งนำเอาธรรมะที่ทรงศึกษาแล้วนั้นมาปฏิบัติอย่างพอเหมาะ

พอสมควร ที่ทำให้พระองค์ทรงดำรงพระองค์ได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานะและในทุกพระราชภารกิจที่ทรงปฏิบัติบำเพ็ญ ดังเป็นที่ปรากฏแก่คนทั่วไป

ธมฺโม นเว รกฺขติ ธมฺมจาริ

ธรรมแล ย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

เนื่องในมหามงคลวโรกาสสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเจริญพระชนมายุครบ 3 รอบ ที่ 2 เมษายน 2534 ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและอำนาจพระราชากุศลบารมีทั้งปวงที่ได้ทรงปฏิบัติบำเพ็ญเป็นการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา บำบัดทุกข์บำรุงสุขอาณาประชาราษฎร์ด้วยพระเมตตาพระกรุณาธิคุณ จงอภิบาลรักษาสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ให้ทรงบำราศสรรพอู่พิทักษ์วันตราย ทรงพระเกษมสำราญพระวรกาย พระราชหฤทัย ทรงเจริญพระราชสิริสวัสดิ์พิพัฒมงคลพระชนมสุขยั่งยืนนานทุกประการ

Princess Maha Chakri Sirindhorn and Dhammas

by

His Venerable the Patriarch Somdet Phra Nyānasamvara

When people talk about Dhamma and its practice, it creates the impression in many people's minds that it is something that the elderly practice, or those who are otherwise free of any social obligations practice. This sounds as if the practice of Dhamma were something which only the unemployed or those who are unable to contribute to society at large practice. If this were the case, then Dhamma would have no relationship to the world at all. This is a misconception, however, people who think so have neither studied Buddhism, nor have they understood it correctly.

In Buddhism, Dhamma consists of three stages: learning, practice and knowing painstakingly.

PARIYATTI DHAMMA means learning; Dhamma should be learned and understood clearly. Listening to Dhamma, reading, learning and praying all come under the term, which is divided into two types: external learning, which consists of Dhamma books or any form of written Dhamma, such as TRAIPIṬAKA which are meant to be studied and learned. Then there is internal learning. This means that when one listens to Dhamma, reads, learns, prays or even meditates upon Dhamma, one may be said to have learned something about Dhamma, each of these activities being termed 'learning'.

PARIYATTI DHAMMA consists of these two types, each being dependent on the other. Without Dhamma books one cannot learn Dhamma; conversely, the books

are of no value if no-one reads or studies them. PATIPATTI DHAMMA means practice. After one has studied Dhamma and understood it clearly, one then puts that Dhamma into practice.

According to the principles of Buddhism, learning, memorizing, and understanding Dhamma are of no use if one does not apply what one has learned to one's day-to-day life. For example, if one studies "SILĀ" and understands it, but fails to behave according to 'SILĀ'. One cannot be said to possess 'SILĀ'. One's understanding is of no use. Or, if one learns about METTA-KARUNA (kindness and mercifulness) and understands what it is, yet fails to practice kindness and mercifulness oneself, one cannot be considered a kind and merciful person. One will not derive any benefit from this Dhamma; conversely, if one always practices 'SILĀ', and is kind and merciful, one will be considered a person who adheres to the principles of 'SILĀ', a person who is kind and merciful. Thus, one's practice fosters 'SILĀ' and kindness and mercifulness within oneself.

Therefore one needs to engage in the learning and practice of Dhamma simultaneously (PARIYATTI DHAMMA and PATIPATTI DHAMMA). Moreover if one learns 'Dhamma' and practices it, one may be said to possess a thorough knowledge of it. This can be compared with worldly knowledge in that a person who learns a theory and can put it into practice may be said to really know it and therefore derive benefit from it.

PATTIVEDHA DHAMMA or knowing pains-takingly is the result of learning and practicing. At each level of Dhamma, knowledge constitutes the final stage. Thus, knowledge is the ultimate goal of each of Dhamma.

At the level of learning Dhamma, we begin with listening and reading, then we contemplate what we have listened to and read. In Buddhism, fixing one's attention thoroughly is called YONISOMANASIKARO. Once we have proper consideration on a particular aspect of 'Dhamma' and have understood it, we have attained this level - - the level of learning.

The same thing occurs at the level of practice as well. When we begin practicing Dhamma, we achieve certain results. For example, if we adhere to the principles of 'SILĀ', it will foster the existence of 'SILĀ' within ourselves. It may then be said that we have achieved the level of practice in 'SILĀ'.

If we persist until we have perfected that practice, it is no longer necessary to practice 'Dhamma' anymore in that we have attained that particular level. For example, one of the principal reasons we practice 'Dhamma' is to refrain from 'KILESĀ', thus we persist with our practice until we have eliminated 'KILESĀ' from within ourselves. It is then - - at this level - - that we may be said to have attained the ultimate goal.

These three aspects of the Dhamma mentioned above: learning, practicing, and the painstaking acquisition of knowledge, are interrelated. One who deals with Dhamma whether at the level of learning, practicing, and knowing pains takingly, is said to practice Dhamma at that particular level. However, he will be considered to be in conformity with the three principles of Dhamma simultaneously and persists in doing so until he reaches the ultimate goal or attains each of the three levels.

'Dhamma', or the Teachings of the Lord Buddha, consists of different levels for those who possess different levels of wisdom, ability, and interest as regards putting them into practice in an appropriate manner. Any person, therefore, whatever his class or status, can learn or practice Dhamma. Moreover, he can derive benefit from his practice befitted to the level he practices.

HER ROYAL HIGHNESS PRINCESS MAHA CHAKRI SIRINDHORN is a good example of a person who has learned and practiced Dhamma. Her conduct and the various activities in which she is engaged clearly display Dhamma within herself.

PRINCESS SIRINDHORN has been interested in Dhamma from a very early age. She has learned Dhamma by listening to it, by reading it, and by consulting learned scholars.

Over the years, she has become increasingly interested in Dhamma, as may be seen from her discourses on Dhamma. These discourses reveal not only her skill in writing, but also her knowledge of Buddhism in general. She has learned 'Dhamma' by analyzing and reviewing it, a method which conforms to the notion of Dhamma known as DHAMMA VICAYA, or Dhamma research, which is the fundamental principle upon which the learning and practice of Dhamma rests. PRINCESS SIRINDHORN's knowledge of Dhamma is both extensive and profound, having achieved by means of analysis and review. One example of her knowledge of Buddhism is her celebrated discourse on "The Ten Great Dhammas in Buddhism."

In addition to her serious interest in Dhamma, PRINCESS SIRINDHORN has also practiced it in the proper manner, her practice being commensurate with her status. Her activities and her conduct reflect the presence of Dhamma and morality within herself. The 'Dhammas' she possesses are as follows:

METTA-KARUNA-Kindness and mercifulness - - the desire that others be happy and free from suffering. The several projects she has initiated are a result of this 'Dhamma' including 'The Project to Support the Handicapped and Retired Policemen and Soldiers,' 'The Fund to Provide Orphans with Shelter and Education,' and 'The Fund to Provide Poor Suburban Pupils with Free Lunches'.

KHANTI - - Patience. She performs her duties patiently. Whenever she has an obligation to fulfill, no matter how hard it might be, she carries it out with patience. In other words, it can be said that she is not afraid of hard work. Sometimes, in fact, people are afraid that she may not be able to fulfill all her obligations because she has so much work to do. However, she has been able to succeed by virtue of her patience.

TYAGA - - Self-sacrifice. She has sacrificed her own happiness for the benefit of others. For example, she has donated funds of her own for the welfare of her people. She devotes her time to the welfare of the people instead of to herself.

ADHITTHĀNAM* - - Determination. She carries out her duties with firm determination. She never

cancels any of her projects or engagements, nor does she submit until she succeeds. Thus, her success may be ascribed to her firm determination.

MADDAVAM* - - Gentleness. She is gentle to everyone as befits her status. The result of her regular practice of Dhamma is that her conduct is natural, i.e. she conducts herself in a straightforward and natural manner. This is why her personal conduct and deeds are so admired by her people.

It may be said that PRINCESS MAHA CHAKRI SIRINDHORN has learned, practiced, and shown a thorough knowledge of Dhamma. She possesses three kinds of 'Dhamma' as befits her status. The result of her study and practice - - as people have frequently testified - - is that her conducts and her deeds are fitting whatever the time or place.

DHAMMO HAVAI RAKKHATI DHAMMACARI
'Dhamma' protects those who practise it.

On the auspicious occasion of the 36th Birthday of HER ROYAL HIGHNESS PRINCESS SIRINDHORN, which falls on April 2, 1991, may the Triple Gem and the power of her good deeds, her support of Buddhism, and her attempts to relieve the suffering of her people and to ensure their happiness, may they protect her and keep her from harm. May the Princess enjoy happiness, prosperity and a long life.

Translated by Bang-Orm Savangvarorose
Edited by Melvyn Sharman

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี กับ ภาษาต่างประเทศ

ภาษาปริทัศน์ขอเสนอบทความสัมภาษณ์พระอาจารย์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
เรียงลำดับดังต่อไปนี้

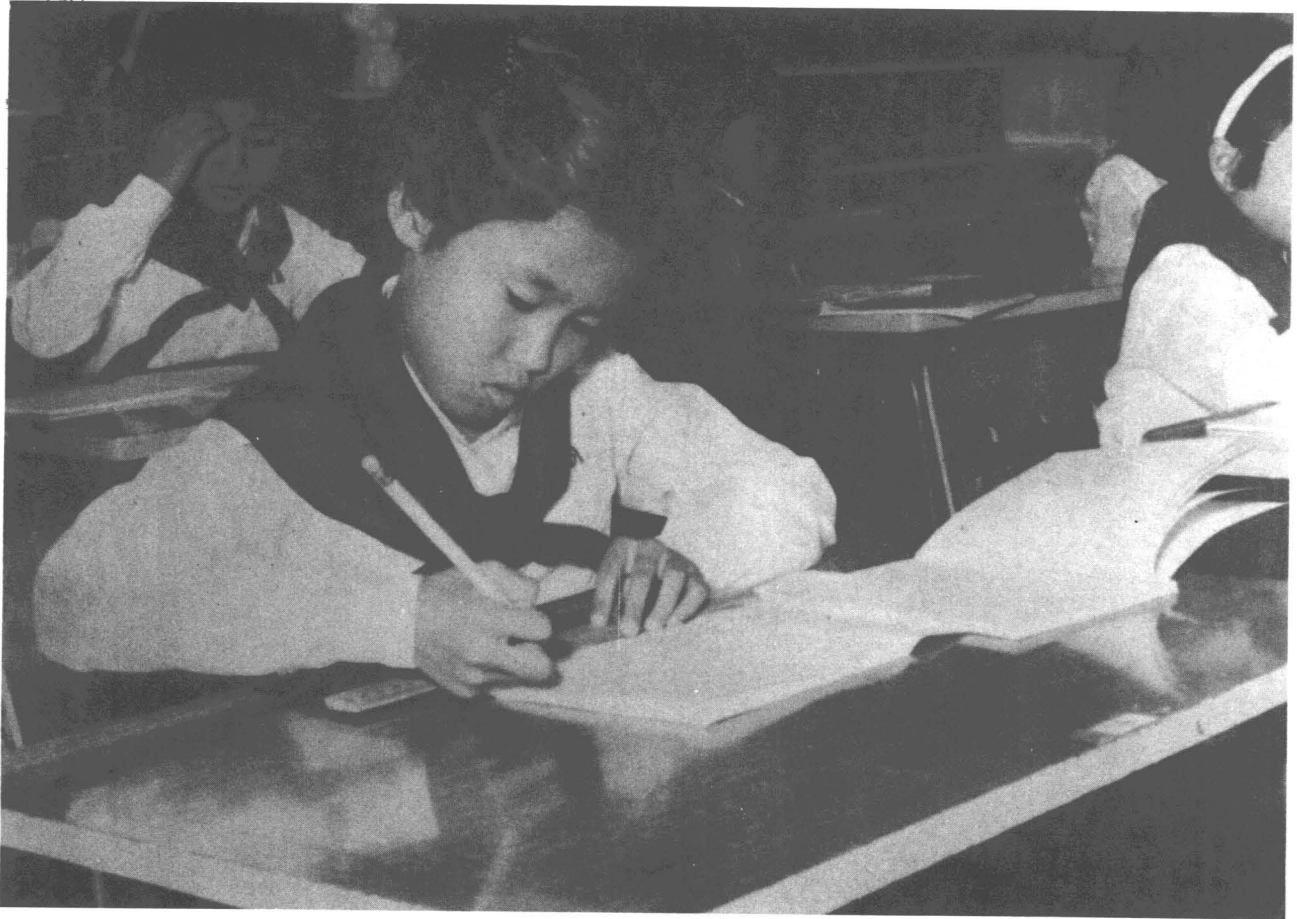
1. ท่านผู้หญิง ดร.ทศนิย บุญยุคปต์และท่านผู้หญิงอังกาบ บุญยัษฐิติ
: พระอาจารย์ภาษาอังกฤษ
2. อาจารย์มสาร สุทัศน์ : พระอาจารย์ภาษาฝรั่งเศส
3. ดร. อำภา โอตระกูล : พระอาจารย์ภาษาเยอรมัน
4. Mrs. Gu Ya Jiong : พระอาจารย์ภาษาจีน

สมเด็จพระเทพรัตนฯ กับภาษาอังกฤษ

กองบรรณาธิการภาษาปริทัศน์ โดยการนำของรองศาสตราจารย์มาลินี จันทวิมล ได้เข้าสัมภาษณ์ ท่านผู้หญิง ดร.ทัศนีย์ บุญยคุปต์ และท่านผู้หญิงอังกาบ บุญยัษฐิติ ที่โรงเรียนจิตรลดาเกี่ยวกับพระจริยวัตรและพระปรีชาสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ขณะทรงศึกษา ณ โรงเรียนจิตรลดา

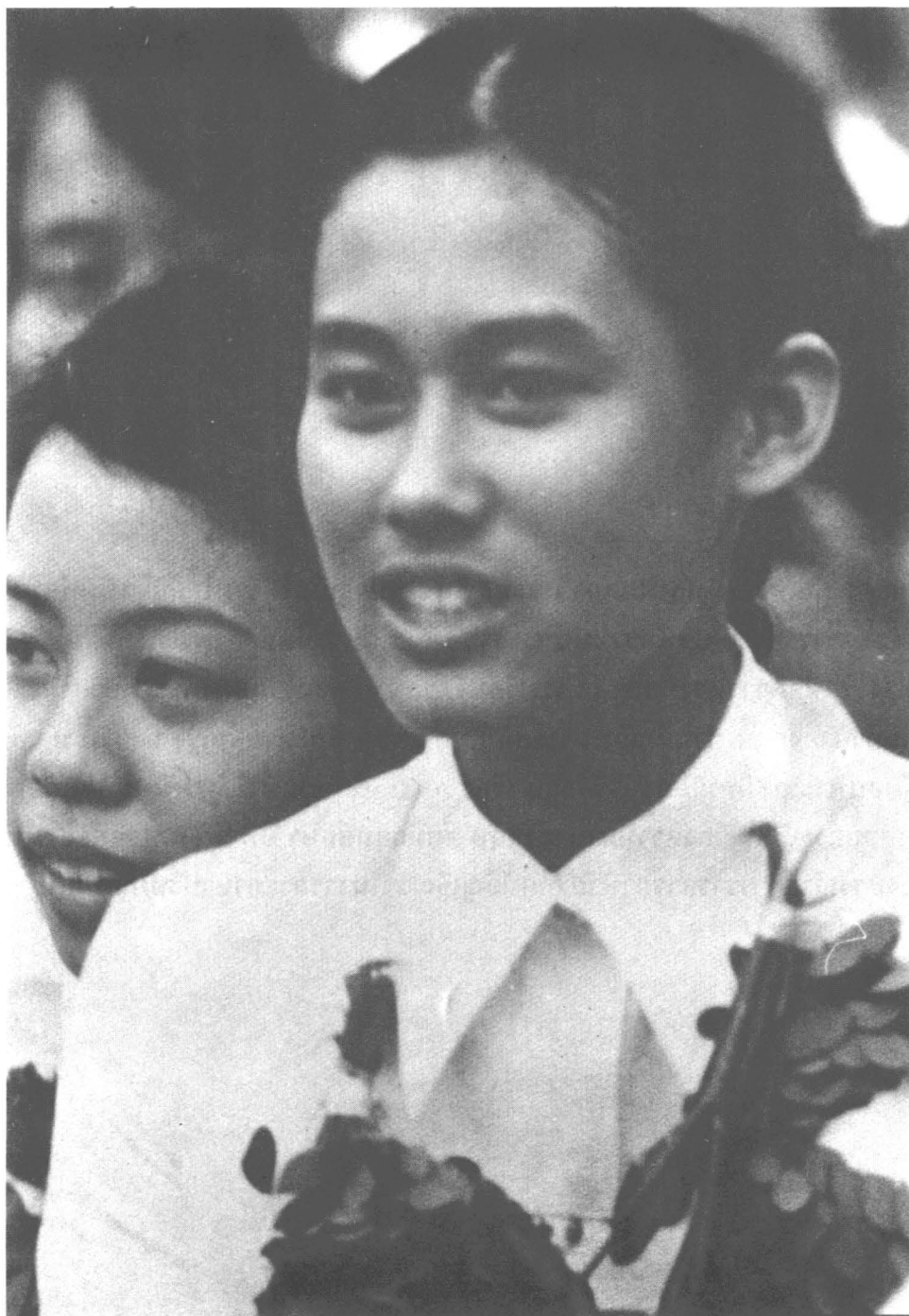
... พระองค์ท่านทรงเฉลียวฉลาด น้ำพระทัยดี เอื้อเฟื้อ ...

...ทรงไฟรู้มาก เหมือนกระดากซ์บ ให้อะไรชิมได้หมด และติดตาม...

... ทรงเรียนได้ทุกอย่าง โปรดภาษาไทย ไม่โปรดภาษาอังกฤษ แต่มีพรสวรรค์...

- ... ทรงเรียนฝรั่งเศส ภาษาจีน และภาษาเยอรมันอีกด้วย...
- ... ทรงรับสั่งว่าอยากเป็นนักเรียน จะได้ฟังนิทาน...
- ... ทรงพระนิพนธ์เรื่องเป็นภาษาอังกฤษเสมอๆ แล้วส่งมาให้อาจารย์ตรวจเพื่อไม่ให้ลืม...
- ... เสด็จมาโรงเรียนจิตรลดาบ่อย ทรงช่วยเรื่องหลักสูตร ทรงแนะนำ อยากให้นักเรียนรู้สภาวะของสังคม...

คณะครู ผู้ปกครอง นักเรียนเก่า และนักเรียนในปัจจุบัน ได้ร่วมใจกันจัดพิมพ์หนังสือ “จิตรลดาธรรมใจ” ขึ้น เพื่อรวมบทพระราชนิพนธ์ ฝีพระหัตถ์ของพระองค์ท่าน ที่ทรงไว้ เมื่อคราวทรงศึกษา ณ โรงเรียนจิตรลดา และเพื่อแสดงพระปรีชาสามารถ ด้านภาษาอังกฤษ ท่านผู้หญิง ดร.ทัศนีย์ บุญยคุปต์ และท่านผู้หญิง อังกาบ บุญยัษฐิติ ได้มอบพระราชนิพนธ์ ภาษาอังกฤษ เรื่อง A Graveyard ซึ่งได้ทรงนิพนธ์ไว้เมื่อครั้ง ทดสอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 (พ.ศ. 2513) ให้ กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์อัญเชิญลงในวารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้

การแต่งเรื่อง COMPOSITION

ชั้น ม.ศ. 3 พ.ศ. 2513

A GRAVEYARD

One night Pasakorn walked alone along a very quiet road to his house. He was frightened of ghost "Ghost are always very frightful" he said to himself "Especially those in a graveyard near Aunguma house." He continued thinking. He was so frightened that he ran very fast toward his house. After a while he was tired and fainted.

When he woke up, he noticed that he was lying in the middle of the graveyard near Aunguma house. He tried to ran away but there was someone locking his neck and said to him in English.

"Please stay here for a while, I have something to tell you."

Pasakorn turned around and saw a ghost in a white robe.

"Please Mr. Ghost let me go. "He asked.

"I'm not going to harm you, boy, but I want a little help from you." The ghost answered and he told his story to Pasakorn.

"I'm an Englishman called John. I died here a long time ago. Please tell Aunguma's mother to help me grow some plants on my grave."

"But I don't know Aung's mother, Sir."

"You can tell this to Aung and she will tell her mother."

"Yes. " Pasakorn promised.

Then Mr. John (the ghost) sneezed at Pasakorn and Pasakorn fainted again. When he woke up, he was on his own bed.

Next morning when he met Aung he told her this story and Aung helped him to tell her mother and she helped this ghost in the graveyard and make the graveyard look less frightful now and the story is finished.

ทางกองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้หญิง ดร.ทัศนีย์ บุญยคุปต์ และท่านผู้หญิงอังกาบ บุญยัษฐิติ เป็นอย่างยิ่งที่กรุณาให้สัมภาษณ์และอนุญาตให้ลงเผยแพร่พระราชนิพนธ์ที่ไม่เคยเผยแพร่ที่ไหนมาก่อนในวารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้รวมทั้งการที่ท่านทั้งสองได้กรุณามอบหนังสือ "จิตรลดาหัวใจ" ซึ่งผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียนในโรงเรียนจิตรลดาได้ร่วมใจกันพิมพ์ เพื่อให้กองบรรณาธิการได้ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับบทพระราชนิพนธ์ภาพฝีพระหัตถ์ ในสมเด็จพระเทพรัตนฯ ที่ทรงไว้เมื่อคราวทรงศึกษา ณ โรงเรียนจิตรลดา อีกด้วย

ผู้สัมภาษณ์

มาลินี จันทวิมล

ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์

เสียงทิพย์ สุขศรี

สุมลมาลย์ วรเสียงสุข

ถอดเทปและเรียบเรียง ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์

สมเด็จพระเทพรัตนฯ กับภาษาฝรั่งเศส

บทสัมภาษณ์อาจารย์ผสสาร สุทัศน์ ณ อยุธยา พระอาจารย์สอนภาษาฝรั่งเศสของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อครั้งยังทรงศึกษาอยู่ ณ โรงเรียนจิตรลดา การสัมภาษณ์นี้จะแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกจะเป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสมเด็จพระเทพรัตนฯ กับภาษาต่างประเทศ ส่วนตอนที่สองจะเป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อคิดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

● ขอความกรุณาอาจารย์เล่าเกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับพระจริยาวัตรในการเรียนภาษาฝรั่งเศสของสมเด็จพระเทพรัตนฯ

พระองค์ท่านเป็นนักเรียนที่ดี มีอยู่เรื่องที่ได้จำได้แม่นยาคือ สมัยที่ทรงเรียนอยู่ชั้น ม.ศ. 4-5 ระหว่างกลางเทอมแรก พระองค์ท่านต้องเสด็จแปรพระราชฐาน จึงมีรับสั่งขอการบ้านจากอาจารย์ไปทำ ทรงทำเสร็จแล้วก็ส่งกลับมาให้ครูตรวจ แล้วทรงขอการบ้านเพิ่มขึ้นเพื่อทำอีก สิ่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าซึ่งว่าทรงมีพระอุตสาหะ และสนพระทัยภาษาฝรั่งเศสจริง ๆ

● แล้วพระปรีชาสามารถทางด้านภาษาฝรั่งเศสล่ะคะ

พระองค์ท่านทรงมีพระปรีชาสามารถทางด้านภาษาฝรั่งเศสจริงค่ะ เมื่อก่อนในฐานะที่เป็นครูจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ก็อดระแวงไม่ได้ว่าเก่งจริงหรือมีการถวายเป็นค่านะรีเปลา่ จนครั้งหนึ่งตอนนั้นทรงอยู่ ม.ศ.5 มีสอบ essay สั้น ๆ ดิฉันตรวจแล้วอยากจะถวายเป็นค่านะรีเปลา่แต่กลัวคนจะว่าลำเอียง เลยใช้วิธีปิดชื่อปิดค่านะรีเปลา่นักเรียนแล้วขอร้องให้อาจารย์อัมพิกา มีกังวาล ช่วยตรวจอีกครั้ง ซึ่งอาจารย์ก็ถวายเป็นค่านะรีเปลา่เหมือนกัน ซึ่งแสดงว่าครูไม่เอนเอียง

● พระองค์ท่านทรงชำนาญในด้านใดเป็นพิเศษหรือเล่าคะ การเขียนหรือการพูด

ไม่ค่อยจะเคยได้ยินท่านรับสั่ง แต่แน่ใจว่าจะทรงเขียนได้ดีกว่า ก่อนเสด็จยุโรปเมื่อ 4-6 เดือน มานี้ได้เข้าเฝ้า พระองค์ท่านรับสั่งว่า กลุ่มใจกลัวพูดภาษาฝรั่งเศสไม่ออกก็เลยถวายเป็นค่านะรีเปลา่ให้ทบทวนด้วยการอ่านหนังสือที่ง่าย ๆ มีบทสนทนา มาก ๆ จะได้รับสั่งออก ซึ่งพระองค์ท่านก็ทรงทำได้ดี รู้สึกว่าท่านจะเก่งกว่าอาจารย์แล้วตอนหลัง

● อะไรเป็นแรงจูงใจให้ทรงสนพระทัยเรียนภาษาฝรั่งเศสคะ

อาจเริ่มต้นจากการเรียนกับคุณหญิงจินตนา อาทิตย์ละหนึ่งวันบนพระตำหนักและอาจเป็นเพราะในหลวงท่านทรงรู้ภาษาฝรั่งเศสตั้งแต่พระชนมายุน้อย ๆ เพราะฉะนั้นเวลาที่ดิฉันสอนท่านอาจจะไปทูลขอคำแนะนำปรึกษาบ้างก็เลยทำให้สนพระทัยมากขึ้น

● ตอนนั้นอาจารย์สอนภาษาฝรั่งเศสอย่างไรคะ

ดิฉันสอนเน้นไปทางไวยากรณ์ในด้านของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาฝรั่งเศส สอนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เทียบกับภาษาอังกฤษ เช่น มีศัพท์อะไรที่จะเทียบกันได้หรือสำนวนอะไรที่พอจะเทียบกับภาษาอังกฤษได้ เวลาสอนดิฉันจะสอนเป็นภาษาไทย นอกจากมีเวลาเหลือก็จะคุยเป็นภาษาฝรั่งเศส เพื่อดูซิว่านักเรียนเข้าใจไหม เรื่องที่คุยก็จะเกี่ยวกับเรื่องดินฟ้าอากาศเรื่องส่วนตัวของเด็กเป็นต้น ซึ่งสมเด็จพระเทพรัตนฯ ทรงชมว่าสอนดี สอนอะไรเข้าใจดี ทั้งยังรับสั่งแนะนำเพื่อน ๆ ให้มาเรียนพิเศษด้วย

● ตอนนี้อยู่ด้วยกันในเรื่องต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อครูสอนภาษานะคะ เริ่มด้วยว่าอาจารย์ทำอะไรคะ ถึงไม่ลืมภาษาฝรั่งเศส

ดิฉันสอนมา 50 กว่าปีแล้ว อีกอย่างอาจเป็นเพราะเรียนภาษาฝรั่งเศสมาตั้งแต่เล็กคือดิฉันเป็นนักเรียนเซนโยเซฟ เมื่อก่อนกระทรวงศึกษาธิการปล่อยให้โรงเรียนมิชชันนารีมีอิสระเต็มที่ในการสอน ดิฉันเรียนเป็นภาษาฝรั่งเศสหมด ไม่ว่าจะเป็นเลขหรือภูมิศาสตร์ เพราะครูส่วนใหญ่เป็นแม่ชีฝรั่งเศส มีเวลาเรียนภาษาไทยกับคนไทยวันละ 1 ชั่วโมง และเรียนภาษาอังกฤษอาทิตย์ละ 1 ชั่วโมงเท่านั้น การเรียนแบบนี้จึงทำให้ซาบซึ้งหรือเข้าถึงเนื้อหาได้ การสอนพิเศษก็อาจจะช่วยไม่ให้เราลืมได้ โดยเฉพาะถ้าเรามีความสนุกสนานในการสอน นอกจากนี้การใช้ภาษาอยู่ตลอดเวลาก็มีส่วนช่วยด้วย ดิฉันคงโชคดีที่บังเอิญครอบครัวรู้และใช้ภาษาฝรั่งเศสกันตลอดเวลา และระยะหนึ่งได้มีประสบการณ์การเป็นล่ามด้วย เลยเป็นการฟื้นฟูภาษาฝรั่งเศสด้วยตัวเองตลอดเวลา

● ในด้านเนื้อหาของบทเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไหมคะ

ดิฉันสอนไวยากรณ์ไม่มีเนื้อหาอะไร มีแต่กฎเกณฑ์ การสอนไวยากรณ์ของดิฉัน ดิฉันใช้หนังสือ Cours de Langue แต่จะตัดตอน passage สั้น ๆ ในหนังสือนิทานมาให้เด็กได้ฝึกอ่าน passage ที่ตั้งมานี้จะตรงกับหัวข้อไวยากรณ์ที่สอน การเลือกนิทานมาให้เด็กอ่านแม้จะมีจุดอ่อนตรงที่ภาษาในนิทานไม่ใช่เป็นปัจจุบัน แต่ก็ทำให้เด็กเกิดความซาบซึ้งในภาษาได้ นอกจากนี้ดิฉันยังเน้นเรื่องการออกเสียง โดยเฉพาะสำเนียงภาษากรุงปารีสที่ใช้เป็นมาตรฐานในการติดต่อสื่อความหมาย

● แนวโน้มการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นอย่างไรคะ

ความนิยมในการเรียนภาษาฝรั่งเศสลดลงมาก ภาษาฝรั่งเศสกลายเป็นภาษาวรรณคดีเด็กเองก็มีความสามารถในการเรียนน้อยลงและเมื่อเรียนแล้วก็ไม่นำเอาไปใช้

● อะไรคือเคล็ดลับในการเรียนภาษาฝรั่งเศสให้ได้ดีคะ

การที่เราจะเรียนภาษาให้ซาบซึ้ง นอก-จากจะรับจากครูแล้ว ต้องมีการปฏิบัติส่วนตัวคือ มีการอ่าน ตรงไหนที่ไม่เข้าใจก็ต้องค้นคว้าเองโดยการเปิดพจนานุกรมหรือสอบถามผู้รู้ พยายามสนใจเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่าน เพราะโอกาสที่จะได้เจอภาษาฝรั่งเศสน้อย เจอคำพูดไหนไม่เข้าใจเช่น ในทีวีหรือโฆษณา ก็ให้พยายามไต่ถาม

● อาจารย์คิดว่าวิธีสอนไวยากรณ์วิธีไหนเป็นวิธีที่ดีที่สุดคะ

การฝึกเขียนและการท่องเป็นสิ่งสำคัญ และสอนให้เด็กรู้จักเทียบเคียงศัพท์ที่ใกล้เคียงกับศัพท์ภาษาอังกฤษ

● อาจารย์มีวิธีสอนอย่างไรที่จะทำให้เด็กไม่เบื่อไม่ง่วง

วิธีเดียวที่ช่วยได้ก็คือ เปลี่ยนบรรยากาศหรือหัวข้อที่สอน เช่น ถ้าสอนไวยากรณ์อยู่ก็อาจให้เด็กอ่าน หรือเรียกมาเขียนกระดาน ส่วนวิธีผูกมัดใจเด็กของดิฉันก็คือ รัก ตามใจเด็ก และเอาขนมมาแจก หมั่นทวงและตรวจการบ้านที่นักเรียนทำส่ง

● ในฐานะที่อาจารย์สอนภาษาฝรั่งเศสที่โรงเรียนจิตรลดามานาน อาจารย์รู้สึกอย่างไรบ้างคะ

มีความสุขสบายใจ และไม่หนักใจในการสอน ได้พบนักเรียนและเพื่อน ๆ โดยเฉพาะการที่สมเด็จพระเทพรัตนฯ ทรงกรุณาให้มาช่วยสอนที่นี่ ทั้ง ๆ ที่อายุมากแล้วมีความภาคภูมิใจที่สุดและรู้สึกสำนึกในพระกรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นค่ะ

จากการคุยกับอาจารย์ผลสารในวันนี้
ท่านผู้อ่านคงจะได้อะไรเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับสมเด็จพระเทพรัตนฯ กับภาษาต่างประเทศ และเคล็ดลับ
ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้ประสบ
ผลสำเร็จ คณะผู้สัมภาษณ์หวังว่าสิ่งที่พุดคุยในวันนี้
จะมีประโยชน์ต่อท่านผู้อ่าน และขอกราบขอบ-
พระคุณอาจารย์ผลสาร มา ณ ที่นี้ด้วย

ผู้สัมภาษณ์.

{ สุมลมาลย์ วรเสียงสุข
เสียงทิพย์ สุขศรี
ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์

ผู้ถอดเทปและ
เรียบเรียง

{ ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์
เสียงทิพย์ สุขศรี

สมเด็จพระเทพรัตนฯ กับภาษาเยอรมัน

บทสัมภาษณ์รองศาสตราจารย์ ดร.อำภา โอตระกูล ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นเรื่องเกี่ยวกับสาเหตุที่ท่านทรงสนพระทัยในภาษาเยอรมัน และพระปรีชาสามารถในเชิงภาษาโดยทั่ว ๆ ไป

ขอความกรุณาอาจารย์เล่าความเป็นมา ถึงสาเหตุที่ได้ไปถวายพระอักษรวิชาภาษาเยอรมัน สมเด็จพระเทพรัตนฯ

เมื่อปีที่สมเด็จพระเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ จะเสด็จประเทศเยอรมนีนั้น ได้มีพระประสงค์ที่จะเรียนภาษาเยอรมันเล็กน้อยเพื่อเป็นการเตรียมพระองค์ ทางสถานเอกอัครราชทูตเยอรมันจึงได้ส่งดิฉันไป ซึ่งดิฉันได้ถวายพระอักษรอยู่เพียงระยะสั้น ๆ ประมาณหกชั่วโมงเท่านั้น หลังจากนั้น เมื่อสมเด็จพระเทพฯได้ทรงทราบเรื่องก็มีความสนพระทัยที่จะเรียนภาษาเยอรมันด้วย ดิฉันจึงได้มีโอกาสไปถวายพระอักษรตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา

ทรงเรียนเป็นประจำทุกสัปดาห์หรือคะ

เนื่องจากทรงมีพระราชภารกิจมาก จึงทรงเรียนได้เฉพาะวันอาทิตย์ระหว่างเวลา 14.00 – 16.00 น. เท่านั้น บางที่ท่านก็ต้องเสด็จไปตามที่ต่าง ๆ การเรียนจึงไม่ต่อเนื่อง บางสัปดาห์เมื่อท่านไม่ทรงว่าง ก็งดไป บางครั้งดิฉันเองต้องไปต่างประเทศก็จะหยุดถวายพระอักษรไป แต่จะเขียนจดหมายหรือส่ง Postcard ถวายท่านเป็นภาษาเยอรมันเพื่อให้ท่านได้ทรงอ่านชั่วคราวเป็นการบ้าน ดิฉันจะเขียนเป็นภาษาเยอรมันตลอด เพราะถือว่าท่านเข้าพระทัย หรืออย่างน้อยก็ต้องทรงหัดอ่าน ในระหว่างชั่วโมงเรียนคือระหว่างเวลาบ่ายสองถึง

บ่ายสี่โมงเย็นนั้น ท่านจะทรงตั้งพระทัยเรียนจริง ๆ และจะทรงจดสิ่งที่ได้ยินได้ฟังลงในสมุดเล่มโตเสมอ ๆ

อยากทราบว่ามิพระประสงค์อย่างไรจึงสนพระทัยที่จะเรียนภาษาเยอรมัน

พระประสงค์หลักในการเรียนนั้น คือทรงต้องการทราบลักษณะภาษาเพื่อให้ทรงอ่านได้ ทรงอยากรู้จักภาษา และท่านรับสั่งว่ามีเพื่อนทางประเทศเยอรมันมาก ทรงติดต่อกับศาสตราจารย์ชาวเยอรมันหลายคน นอกจากนี้ ท่านทรงมีความเห็นว่าวรรณคดีเยอรมันน่าสนใจ และท่านทรงศึกษามาทางด้านสันสกฤตแล้ว ท่านจึงทรงทราบด้วยว่าทางประเทศเยอรมันนี้มีการศึกษาวิจัยทางด้านภาษาสันสกฤตไว้มาก เป็นจุดที่ทำให้ท่านสนพระทัยที่จะรู้จักภาษานี้ เพื่อว่าจะได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับภาษาสันสกฤตในภาคภาษาเยอรมันได้ ท่านก็ทรงมีหนังสือภาษาเยอรมันซึ่งมีผู้ส่งมาถวายอยู่เป็นจำนวนมาก

ดังนั้นในการสอน อาจารย์จะเน้นทักษะด้านการอ่านมากกว่าหรืออย่างไร

อย่างที่เล่าให้ฟังแล้วว่ามีพระประสงค์อย่างไร การเรียนจึงไม่ได้เน้นการพูดหรือการเขียน อย่างไรก็ตาม ทุกครั้งที่เริ่มเรียน ดิฉันจะตั้งคำถามง่าย ๆ ให้ท่านทรงตอบเพื่อเป็นการคุยกัน ทรงเข้าพระทัยดี และทรงมีพระอารมณ์ขัน บางทีในการฝึกแต่งประโยค ท่านก็ทรงทำอย่างมีพระอารมณ์ขัน เช่นเมื่อให้ท่านแต่งประโยคว่า 'ชายคนนั้นเจ็บ เพราะสูบบุหรี่มาก' ท่านก็จะทรงแต่งตามที่กำหนด แล้วทรงเติมว่า 'แต่เดี๋ยวนี้ตายไปแล้วละ'

อยากเรียนถามถึงตำราที่ใช้ในการเรียนการสอน

ในตอนนั้นดิฉันใช้หนังสือสอนภาษาเล่มหนึ่ง

ซึ่งคิดว่าเหมาะสม หากเมื่อจบเล่มหนึ่งไปแล้ว มีความรู้สึกว่าการเรียนตามหนังสือตลอดไปน่าเบื่อและไม่หลากหลาย จึงหันไปใช้นิตยสารจากเยอรมัน ซึ่งจัดทำขึ้นสำหรับคนต่างประเทศระดับง่าย ๆ บ้างเป็นนิตยสารที่ทางคณะอักษรศาสตร์สั่งมาให้ฉันอ่าน ดิฉันได้ใช้นิตยสารนี้เป็นบทเรียนบ้าง โดยให้ท่านทรงอ่าน และทรงแปล ซึ่งก็ทำให้ได้เนื้อความซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคนเยอรมัน ไม่ใช่ว่า เรียนแต่ภาษาอย่างเดียวแต่เรียนเกี่ยวกับคนและประเทศนั้นด้วย ซึ่งดิฉันคิดว่าท่านสนพระทัยดีรู้สึกที่ท่านทรงโปรดเพราะบางครั้งทำให้เราสามารถถกเถียงปัญหาต่าง ๆ เปรียบเทียบกับเมืองไทยทำให้ขยายการอภิปรายออกไปได้ ไม่ได้ยึดติดกับหนังสือตลอดเวลา จุดใหญ่คือพยายามหาบทความที่เป็นประโยชน์ ในแง่ที่ทำให้ได้คิดและรู้จักปัญหาของคนเยอรมัน ซึ่งที่จริงก็เป็นปัญหาล้ายคลึงกับของคนไทย เพียงแต่เป็นภาษาเยอรมันเท่านั้นและส่วนใหญ่เป็นเรื่องของวัยรุ่น เพราะเป็นหนังสือสำหรับเด็กชาวต่างประเทศที่อายุน้อย บางเรื่องอาจจะเด็กเกินไปสำหรับเรา แต่ก็น่าสนใจ และดิฉันก็รู้สึกที่ท่านสนพระทัยมาก

อยากทราบว่าท่านทรงคิดว่ายากหรือง่ายไปหรือไม่

ข้อนี้ ดิฉันใช้การสังเกต ถ้าเรื่องไหนรู้สึกว่า จะยากไปสำหรับท่านดิฉันก็จะทูลถาม ท่านไม่เคยโต้แย้งเลย ต้องคอยทูลถามว่ายากไปไหม หรือน่าเบื่อหรือเปล่า ซึ่งท่านก็จะตอบตรง ๆ แต่ท่านไม่เคยพูด อะไรในทางลบเลย ต้องคอยสังเกตได้ถาม และท่านก็จะทรงตอบ แต่เมื่อท่านไม่เข้าใจ ท่านจะทรงซักถาม

มีการให้การบ้านบ้างหรือไม่ ?

สำหรับเรื่องการบ้าน ขณะนี้ส่วนใหญ่ให้ไปทบทวนมาแต่ไม่ได้ถือว่าเป็นส่วนสำคัญเท่าไรเพราะท่านไม่มีใครทรงมีเวลา บางทีให้การบ้านไปแล้ว สัปดาห์ถัดไปท่านไม่ทรงว่าง อย่างที่เราทราบกัน

ด้วยเหตุนี้จึงใช้วิธีทบทวนในเวลามากกว่า เมื่อเริ่มเรียนใหม่ ๆ เคยให้ทำแบบฝึกหัดบ้างและตรวจการบ้านกันจริง ๆ อาจพูดได้ว่า การเรียนภาษาเยอรมันของท่านในช่วงนี้คือการเปิดโอกาสให้ท่านได้ฟังได้อ่านภาษาเยอรมันบ้างเท่านั้น

อยากทราบว่า ระยะนี้ท่านทรงเรียนอะไรเป็นพิเศษหรือไม่

เมื่อเร็ว ๆ นี้ เราได้เริ่มอ่านเรื่อง Faust บทประพันธ์ของ Goethe นักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ของเยอรมัน ซึ่งเป็นพระราชประสงค์ของท่านเอง ท่านสนพระทัยมานานแล้ว ทรงอยากอ่าน ดิฉันเคยทูลว่า อย่าเพิ่งทรงเลย เพราะภาษามันยาก จะทำให้ทรงเบื่อเสียเปล่า ๆ เผลอที่ท่านได้ Faust ฉบับภาษาอังกฤษมา ตอนท่านเสด็จอังกฤษ แต่ภายหลังดิฉันมาคิดและเสนอว่า ไม่น่าจะเป็นไร อ่านด้วยกันก็ได้ อย่างน้อย ก็เป็นการเรียนวิธีหนึ่ง ท่านก็ทรงยอมรับว่า ดี ดี เราจึงเริ่มอ่านฉบับภาษาเยอรมัน ซึ่งท่านมีอยู่เล่มหนึ่งเช่นกัน Faust ในภาษาเยอรมันนั้นยากมาก วิธีที่เราใช้ก็คือท่านจะทรงอ่านทีละนิด ทีละประโยคสองประโยค จะทรงแปลเองก่อน ในขณะที่ดิฉันจะคอยแก้และตรวจทานว่าที่แปลไปนั้นถูกผิดอย่างไร เมื่อดิฉันอธิบายให้ฟัง ท่านจะทรงจด บางทีเราก็จะถกเถียงกันว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น อย่างนี้

ขอความกรุณาอาจารย์เล่าเรื่อง Faust ย่อ ๆ

สำหรับเนื้อหาย่อ ๆ ของเรื่องมีว่า Faust เป็นศาสตราจารย์ผู้มีความรู้เป็นปราชญ์อยู่หลายด้าน ทั้งศิลปะ วรรณคดี แพทยศาสตร์และกฎหมาย Faust เรียนมาหมด เพราะต้องการมีความรู้ลึกซึ้ง และต้องการแสวงหาความจริงในโลก แต่ก็ผิดหวังหมด เรียนมามากมายแต่ก็ไม่พบสิ่งที่จะทำให้ตนเองพอใจ จึงไปตกลงกับปีศาจ ขอแสวงหาสิ่งที่ต้องการ เมื่อเราเริ่มอ่าน ท่านทรงพูดเล่น ๆ ว่า บางทีท่านก็รู้สึกอย่างนี้เหมือนกัน 'เรียนมาหลายอย่าง อยากรู้

ทุกอย่างจนซักจะเป็น Faust เสียแล้ว' คือท่านทรง เป็นคนที่ใฝ่รู้ อยากเรียนรู้ทุกอย่าง

ท่านทรงเป็นฝ่ายกำหนดเองเสมอหรือไม่ว่าจะทรง เรียนอะไร เมื่อไหร่

เรื่องนี้ก็แล้วแต่ บางครั้งดิฉันจะทูลเสมอว่า เรียนเรื่องในนิตยสารนี้สักชั่วโมง แล้วเรียน Faust สักชั่วโมงก็ได้ ซึ่งท่านก็จะเห็นด้วย หรือบางครั้ง ท่านอาจจะทรงเป็นฝ่ายเสนอว่าวันนี้เรียน Faust ตลอด หรือให้จบตอนนี้ก็แล้วกัน เราจะตกลงกัน อย่างนี้เสมอ

โดยทั่วไป เนื่องจากท่านทรงมีพระราช- ภารกิจมาก ก่อนเรียนเรามักจะคุยกันถึงงานของท่าน ดิฉันมักจะทูลถามคำถามง่าย ๆ ว่า เสด็จไปไหนมา หรือเดี่ยวจะต้องเสด็จไปไหนเป็นการฝึกไปในตัว

การที่ทรงรู้ภาษาฝรั่งเศสมีส่วนให้ทรงเข้าใจภาษา เยอรมันมากขึ้นอย่างไรหรือไม่

ไม่มี แต่ช่วยให้ทำผิดแบบภาษาฝรั่งเศส เพราะภาษาเยอรมันกับภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษา คนละตระกูลกัน ภาษาเยอรมันคล้ายภาษาอังกฤษ แต่ท่านจะทำผิดตามแบบภาษาฝรั่งเศส เพราะ ท่านทรงคล่องภาษาฝรั่งเศสมาก เข้าใจว่าคล่องยิ่ง กว่าภาษาอังกฤษเสียอีก ดังนั้น เวลาท่าน อ่านภาษาเยอรมัน ท่านจะอ่านแบบภาษาฝรั่งเศส ซึ่งเห็นได้ชัดว่าภาษาฝรั่งเศสมีอิทธิพลต่อท่าน เมื่อ อ่านภาษาเยอรมัน ท่านจะทรงคิดเปรียบเทียบกับ ภาษาฝรั่งเศสก่อน นี่เป็นความเข้าใจของดิฉันเอง

อยากให้อาจารย์สรุปผลการเรียนของท่าน

กล่าวโดยสรุปแล้ว ดิฉันคิดว่า ถึงแม้ว่า จะ ทรงเรียนแบบไม่ต่อเนื่อง ผลการเรียนของท่านก็ เป็นที่ประทับใจ ทรงคล่องขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า ระยะเวลา หลังนี้ เมื่อนำ Faust ไปให้ท่านอ่านท่านก็ทรงแปล ได้ อาจจะมีติดศัพท์บ้าง แต่นั่นก็เป็นเรื่องธรรมดา

ในการสนทนากับท่านนั้น ดิฉันใช้ภาษา เยอรมันเกือบตลอด จะใช้ภาษาไทยใช้ราชาศัพท์ บ้างก็เมื่อต้องอธิบาย แต่ส่วนมากแล้ว ในการทูลขอ ให้ทรงอ่านใหม่ หรืออะไรเช่นนี้ จะใช้ภาษาเยอรมัน ซึ่งดิฉันจะคอยดูว่าท่านเข้าพระทัยหรือไม่ ถ้าไม่ ดิฉันก็จะพูดซ้ำ หรือเปลี่ยนรูปประโยคใหม่ ท่านก็ จะตอบเป็นภาษาไทยบ้าง เยอรมันบ้าง เหมือนนิ สิตทั่วไป

นอกจากนั้น ท่านยังทรงเป็นผู้ที่สนใจสิ่งที่ อ่านอย่างจริงจัง คือ ไม่ได้ทรงอ่านเพียงเพราะเป็น บทเรียน หากสนพระทัยที่จะนำไปใช้ด้วย อย่างเช่น มีการเปรียบเทียบเรื่องราวหรือปัญหาของเยอรมัน กับไทย หรือมีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านได้ทรงอ่าน Text เรื่องเทศกาลคริสต์มาสในนิตยสารเล่มหนึ่ง ซึ่งในนั้น มีคำร่ำทำขนมคริสต์มาสด้วย ดิฉันก็ถวายพระอักษร ไป ไม่ได้นี่อะไร แต่ปรากฏว่าท่านทรงไปทำขนม ตามคำร่ำนั้นมาประทานให้จริง ๆ ทรงน่ารักมาก

ผู้สัมภาษณ์ ถอดเทปและเรียบเรียง : อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์

สมเด็จพระเทพรัตนฯกับภาษาจีน

คณะสัมภาษณ์ของวารสารภาษาปริทัศน์ได้มีโอกาสเข้าไปในสถานทูตจีน ประจำประเทศไทยบนถนนรัชดาภิเษกเพื่อเข้าพบพระอาจารย์สอนภาษาจีนของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี คือ Mrs. Gu Ya Jiong ท่านให้สัมภาษณ์ด้วยภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้จะออกตัวตั้งแต่ต้นว่าพูดภาษาไทยไม่ค่อยเก่ง

เราเริ่มคำถามแรกด้วยการขอให้ Mrs. Gu เล่าถึงความเป็นมาที่ทำให้ได้มาเป็นพระอาจารย์สอนภาษาจีน ท่านเล่าว่าได้เข้ามาถวายการสอนตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2530 แต่องค์สมเด็จพระเทพรัตนฯ ทรงเริ่มเรียนภาษาจีนมาแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 โดยก่อนหน้าที่ Mrs. Gu จะมาถวายการสอน ได้มีพระอาจารย์ที่ถวายการสอนมาแล้ว 5 ท่าน ในปีแรกผู้สอนเป็นอาจารย์จากมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ต่อมาเป็นภริยาของเจ้าหน้าที่ของสถานทูต 3 ท่าน ช่วยกันสอนในช่วง 2 ปี โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน แล้วจึงเปลี่ยนเป็น Mr. Wang ซึ่งถวายการสอนอยู่ 4 ปี โดยใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นสื่อในการสอน หลังจากนั้น Mrs. Gu จึงได้มาถวายการสอนโดยถวายการสอนเป็นภาษาจีนบ้างไทยบ้าง และบางครั้งใช้ภาษาอังกฤษบ้าง ท่านอธิบายเพิ่มเติมว่าตัวท่านนั้นมิได้เป็นเจ้าหน้าที่ของสถานทูตโดยตรง แต่สังกัดอยู่ในหน่วยงานซึ่งสอนภาษาจีนให้แก่ เจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศ หน่วยงานนี้สังกัดกระทรวงการต่างประเทศจีน เกี่ยวกับการถวายการสอนสมเด็จพระเทพรัตนฯ นั้น Mrs. Gu เล่าว่าวิชาที่ทรงสนพระทัย คือ วรรณคดีโบราณและประวัติศาสตร์จีน ตลอดจนเรื่องราวราชวงศ์ต่างๆ โดยเฉพาะราชวงศ์สามก๊ก เพราะใจเฝ้ามองและอีกหลายคนในเรื่องมิได้เป็นแต่เพียงทหารอย่างเดียว แต่ยังเป็นกวีด้วย ทรงสนพระทัยด้านกวี เวลาถวายการสอน

จึงเริ่มด้วยบทกวีของราชวงศ์ถังก่อน แล้วจึงตามด้วยราชวงศ์อื่น ๆ ที่มีปรากฏอยู่ในวรรณคดี นอกจากนี้ยังทรงสนพระทัยบทประพันธ์ของกวีชื่อ หวังหมิง จนทรงแปลบทประพันธ์เรื่องผีเสื้อเป็นภาษาไทยได้

วิธีถวายการสอนสมเด็จพระเทพรัตนฯ ต่างจากที่ Mrs. Gu เคยสอนในมหาวิทยาลัย เพราะเวลาสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยผู้สอนจะเป็นผู้วางแผนการสอนและเตรียมบทเรียนเอง แต่ในกรณีนี้ผู้สอนถวายการสอนตามพระประสงค์ที่จะทรงเรียน เช่น เมื่อมีโอกาสเสด็จเยือนประเทศจีนครั้งแรก ก่อนถึงเวลาเสด็จ มีพระประสงค์จะทรงเรียนรู้ เกี่ยวกับความเป็นไปของเมืองที่จะเสด็จ Mrs. Gu ต้องจัดเตรียมหนังสือพิมพ์และเอกสารบางอย่างมาถวายให้ทรงอ่าน ซึ่งเป็นงานที่หนักสำหรับผู้สอน เพราะไม่ใช่เรื่องง่าย กว่าจะได้เอกสารต่างๆ มา และยังต้องศึกษาค้นคว้าให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อนจึงจะนำมาถวายการสอนได้ วิธีถวายการสอน ส่วนใหญ่จะเป็นโดยวิธีแปล และโดยการฝึกหัด แต่พระองค์ทรงมีโอกาสฝึกหัดน้อยกว่านักศึกษาทั่วไป เพราะทรงมีพระประสงค์จะทรงเรียนรู้หลายเรื่อง และเรื่องไหนที่ยากยิ่งอยากเรียน จึงค่อนข้างจะเป็นการเรียนเฉพาะสาขาวิชา (specific purposes) ครูผู้สอนก็ตั้งใจที่พระองค์ทรงสนพระทัยอยากเรียน Mrs. Gu ไม่ได้ประเมินผลการเรียนของสมเด็จพระเทพรัตนฯ โดยวิธีการสอบ แต่ดูจากพัฒนาการที่พระองค์ทรงฟังเข้าใจขึ้นในการเสด็จครั้งหลังๆ และทรงจดจำได้มาก และในการเสด็จประเทศจีนครั้งที่ 3 นี้ ทรงคุ้นเคยกับล่ามคนเดิมมากขึ้น จึงทรงกล้าที่จะใช้ภาษาจีนกับล่าม แสดงว่าพระองค์มีความมั่นใจพระทัยมากขึ้น

Mrs. Gu ได้เล่าเพิ่มเติมว่าทรง 'รับ' ได้ไว้มาก มีพระปรีชาสามารถและทรงมีพรสวรรค์มากในการเรียน ทรงตรัสภาษาจีนกลางโดยใช้สำนวนคล้ายคนจีนแท้ การออกสำเนียงถูกต้อง น่าฟัง และพูดได้ดีกว่าคนจีนโพ้นทะเลเสียอีก เมื่อเรียนถาม Mrs. Gu ว่าทักษะไหนที่พระองค์ทรงทำได้ดีที่สุด ท่านเล่าว่าทรงมีทักษะการฟังและการอ่านที่ดีกว่าการพูด เพราะพระองค์ไม่ค่อยมีโอกาสดูรับสิ่งเป็นภาษาจีน มีโอกาสแต่อาทิตย์ละ 3 ชั่วโมงเท่านั้น ตัวอย่างหนึ่งแสดงถึงพระปรีชาสามารถก็คือ ครั้งหนึ่งสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. ได้ทำสารคดีเกี่ยวกับประเทศจีนและเผยแพร่บทวี ๒๐ กว่าบท ได้มีการถ่ายทอดบทวีที่ทรงอ่านด้วยพระองค์เอง ซึ่งทรงทำได้ดีทีเดียว สาเหตุหนึ่งที่ทำให้พระองค์ทรงเรียนภาษาจีนได้ดีเป็นเพราะทรง 'ไม่รู้' เวลาเสด็จประพาสที่ต่าง ๆ จะทรงจดจำสิ่งต่าง ๆ มาถามครู เช่น ครั้งหนึ่งเสด็จประเทศญี่ปุ่น เมื่อทรงพบช็อกวี่แปลก ๆ เมื่อเสด็จกลับจะทรงถามพระอาจารย์ หรือเมื่อเสด็จประเทศจีนไปทอดพระเนตรสถานที่ต่าง ๆ เวลาทรงพบคำขวัญชวนตามประตูก็จะทรงจดกลับมาถามพระอาจารย์ของพระองค์ บางทีเสด็จกลับจากต่างประเทศ วันรุ่งขึ้นทรงเรียกให้พระอาจารย์เข้าพบเพราะทรงอยากเล่าเรื่องต่าง ๆ ประทาน ความที่พระองค์ทรงสนพระทัยในเรื่องของภาษา ประวัติศาสตร์ และวรรณคดีมาก จะทรงมีปัญหามาถามมาก และผู้ถวายการสอนเองก็ต้องค้นคว้ามากเพื่อเตรียมพร้อมที่จะถวายคำตอบ บางครั้ง Mrs. Gu ต้องติดต่อให้สถานทูตจัดหา หนังสืออ้างอิงเพื่อจะได้ค้นคว้าอย่างละเอียด

เกี่ยวกับปัญหาในการเป็นพระอาจารย์นั้น Mr. Gu เล่าว่ามีบ้าง ยกตัวอย่างเช่น ครั้งหนึ่ง

พระองค์เสด็จประเทศจีนในขณะที่มีการเปิดประชุมสภา เวลาที่รัฐมนตรี หลี่ เมีง เข้าเฝ้าสมเด็จพระเทพรัตนฯ มีการกล่าวรายงานเรื่องแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติซึ่งเป็นแผน 5 ปี เมื่อเสด็จกลับเมืองไทย ทรงมีความสนพระทัยอยากจะเรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ Mrs. Gu มีปัญหาในการเตรียมตัวเพื่อถวายการสอน และต้องหาเอกสารมาถวาย ภาษาที่ใช้ในแผนพัฒนานั้นมีภาษาของการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นเรื่องยาก แต่ถ้าทรงเรียนแล้วจะเข้าพระทัยสภาพของเมืองจีนว่าเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตาม Mrs. Gu ได้แสดงความรู้สึกในการที่ได้มีโอกาสถวายการสอนภาษาจีนแด่สมเด็จพระเทพรัตนฯ ว่า รู้สึกดีใจมาก ถึงแม้จะเหนื่อยยากอย่างไรก็เต็มใจและหายเหนื่อยเมื่อเห็นองค์ลูกศิษย์ ทรงแสดงความกระตือรือร้นในสิ่งที่ครูถวายการสอน และเมื่อเห็นว่าทุกคนรักและเคารพสมเด็จพระเทพรัตนฯ จึงยิ่งดีใจที่เธอเองมีโอกาสใกล้ชิดพระองค์นาน ๆ ในการถวายการสอน คนที่รู้จัก Mrs. Gu ทุกคนต่างชมว่ามีบุญ ซึ่งท่านก็คิดว่ามีบุญจริง ๆ ที่มีลูกศิษย์ที่ตั้งใจเรียนเยี่ยงสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

ก่อนที่จะจบการสนทนากับ Mrs. Gu ท่านได้ยกบทพระราชนิพนธ์บทหนึ่งออกมาให้เราอ่าน และบอกเราด้วยความภาคภูมิใจว่าบทพระราชนิพนธ์นี้ สมเด็จพระเทพรัตนฯ ได้ทรงแปลเป็นภาษาจีนไว้แล้วโดยมี Mrs. Gu เป็นผู้ช่วยแปล และเป็นหนึ่งในหลาย ๆ บทกลอนที่ทรงอ่านเองและเผยแพร่โดยสถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. เราเห็นว่าเป็นบทกลอน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาทรงเป็นผู้ใฝ่รู้จริงสมดังที่ Mrs. Gu Ya Jiong ได้กล่าวไว้ จึงขอจบบทสัมภาษณ์นี้โดยอัญเชิญบทพระราชนิพนธ์ดังต่อไปนี้

แม้อีกสักร้อยปี
 พอเยือนเยี่ยมโสกา
 ถึงวังเร่งรีบรุด
 อยากเห็นทุกสิ่งใน
 เปิดดวงใจให้กว้าง
 เปิดหุดานานนาน
 และเพื่อจะรักยิ่ง
 ด้วยรักร้อยถ้อยคำ

ฉันยังไม่มีเวลา
 ทัวขอบฟ้าท่องเที่ยวไป
 ถ้าไม่สุดลมหายใจ
 พื้นแหล่งหล้าจักรวาล
 รับทุกอย่างอย่างเบิกบาน
 เพื่อค้นคิดสังขธรรม
 รักจริงรักประจำ
 เป็นลำน่านร้อยปี

ผู้สัมภาษณ์

ผู้ถอดเทปและ
 เรียบเรียง

ศิริพร พงษ์สุรพัฒน์

เสียงทิพย์ สุขศรี

สุมลมาลย์ วรเสียงสุข

สุมลมาลย์ วรเสียงสุข

สมเด็จพระเทพรัตนฯ กับภาษาอังกฤษ

(บทสัมภาษณ์ : ศาสตราจารย์ ดร. เกษม สุวรรณกุล)

ภาษาปริทัศน์ ได้มีโอกาสสัมภาษณ์ ศาสตราจารย์ ดร.เกษม สุวรรณกุล ในขณะที่ท่านยังดำรงตำแหน่งประธานสภาภาษาไทย รัชใช้เบื้องพระยุคลบาทสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ผู้เขียนขอเสนอบางส่วนของบทสัมภาษณ์ซึ่งท่านอาจารย์เกษมได้แสดงความประทับใจในพระปรีชาญาณทางด้านภาษาของสมเด็จพระเทพรัตนฯ เมื่อครั้งได้มีโอกาสตามเสด็จและร่วมการประชุมต่างๆ

‘ส่วนใหญ่ ผมมองท่านในแง่ของการบริหาร แต่ถ้าจะมองท่านในแง่ของภาษาแล้วละก็รู้สึกประทับใจมาก

ท่านทรงมี Linguistic Aptitude มาก ทรงรับรู้ภาษาต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว แม้ท่านจะโปรดภาษาบางภาษาเป็นพิเศษ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ท่านทรงสนพระทัยภาษาจีน และในระยะหนึ่งท่านทรงพยายามที่จะเรียนภาษาเยอรมัน

ท่านทรงมีความจำเป็นพิเศษ สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับภาษา... ด้านความจำนั้น ท่านเป็นเลิศ และนอกจากจำแม่นแล้ว ท่านยังทรงจดอีกซึ่งทำให้ยิ่งแม่นหนักขึ้นไปอีก เพราะฉะนั้นเท่าที่ผมสังเกตเกี่ยวกับการจำต่างๆ ท่านทรงจำเหตุการณ์ในอดีตได้ดี ในขณะที่ผมเองก็ลืมๆ ไปแล้ว... ท่านยัง

ทรงจำได้ แม้เป็นเหตุการณ์หลายๆ ปีมาแล้ว ท่านก็ยังสามารถจำได้ นอกเหนือจากการจำคนแล้ว ท่านก็ทรงจำว่าใครเขาอยู่ไหน เวลาทรงทักทายคนท่านพยายามถามเกี่ยวกับคนโน้นคนนี้ ท่านจำแม่นยำอย่างผมนี้เกี่ยวกับลูกผม ท่านก็ยังจำได้’

‘ท่านทรงสามารถ converse ได้ at ease ที่เดียว ไม่เคร่งเครียด ทรงมีวิธีการสนทนาที่เป็นกันเอง และที่สังเกตอยู่เกี่ยวกับภาษาของท่าน น่าจะเป็นอารมณ์ขัน...ท่านรับสั่งภาษาที่เรียกว่าเป็น current jargon เป็นแสงที่โชกในในกลุ่มต่างๆ ท่านทรงรับได้รวดเร็วมาก เวลาที่ท่านรับสั่งอะไรที่เป็นกันเอง ท่านก็ทรงใช้ภาษาพวกนี้ด้วยทำให้ conversation ไม่ dry เพราะท่านมีภาษาของพวกวัยรุ่นมาใช้ และรับสั่งได้รวดเร็ว

ท่านทรง witty พอสมควรในสถานการณ์ต่างๆ คือท่านทรงสามารถที่จะโต้ตอบคนได้ทันทีทันควัน ท่านทรงมีปฏิภาณดี ...การโต้ตอบ ถ้าโฆษกเขาใช้ภาษา informal ท่านก็ทรงรับสั่งเป็นภาษาที่ informal ได้... ท่านโต้ตอบได้ทันทีทันควัน และแทรกอารมณ์ขันอยู่ในนั้นด้วย

...ท่ามกลางพวกทูตานุทูตทั้งหลายท่านก็ทรง very much at ease ผมเคยมีโอกาสร่วมประชุม

กับท่านที่ต่างประเทศคนหนึ่ง...ที่สิงคโปร์ ท่าน very dignified ครับ และทรงรับสั่งเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว..."

‘ส่วนการ conduct ในที่ประชุมก็จำเป็นต้องใช้ภาษา ท่านทรงใช้ได้อย่าง concise ไม่เยิ่นเย้อ concise point และท่านก็ทรงเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็นได้รวดเร็ว เวลาคนพูดอะไร หรือมีผู้กราบบังคมทูลเรื่องอะไร ท่านจะ class ปัญหา และทรงจับหัวใจของปัญหาได้รวดเร็วมาก

ทรงเข้าใจปัญหาได้ทันที และทรงตัดสินใจพระทัยได้รวดเร็วมากในทุกเรื่องที่ไปหารือ ท่านจะมีพระราชวินิจฉัยได้รวดเร็วมาก’

ผู้สัมภาษณ์	{	อัครราชวณิชโสธร
		ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์
		ปิยนารถ พิภทองพรรณ
ผู้ถอดเทป		ดุจแซ นาคใหญ่
ผู้เรียบเรียง		ปิยนารถ พิภทองพรรณ

บทความทั่วไป

สอนวิชาการฟังอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ

วัฒนวรรณ สงวนเรือง

การฟังเพื่อความเข้าใจคืออะไร

Finocchiaro (1989:95) ได้ให้ความหมายของการฟังเพื่อความเข้าใจว่าเป็นการถอดความภาษา และตีความหมายข้อมูลโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยผู้ฟังต้องตั้งใจฟังและจดจำสิ่งที่ได้ฟัง ในการฟังข้อความใด ๆ ผู้ฟังจำเป็นต้องมีความรู้ทั่ว ๆ ไป และมีความรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น ความรู้ทางด้านโครงสร้างของภาษา ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค หน่วยเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน สามารถเข้าใจและเห็นความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ว่าคำใดมีหน้าที่อย่างไรในประโยค

สาเหตุที่ทำให้ประสิทธิภาพในการฟังเพื่อ ความเข้าใจลดลง

ในการฟังข้อความเพื่อความเข้าใจ ผู้ฟังจะมีลำดับการรับรู้ข้อมูลเป็นขั้นตอนดังนี้ คือผู้ฟังรับรู้เสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน รู้จักส่วนต่าง ๆ ของภาษา เช่น หน่วยเสียงของคำ ประธาน กริยา กรรม วลี เป็นต้น เมื่อสามารถระบุส่วนต่าง ๆ ของภาษาได้แล้ว ผู้ฟังต้องมีความรู้และความเข้าใจสำนวนภาษา และโครงสร้างภาษารวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

และขั้นสุดท้าย คือการตีความหมายของข้อมูล โดยใช้ความรู้ทั่ว ๆ ไป สรุปความหมาย

อย่างไรก็ตามระหว่างขั้นตอนการฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟังนั้น มีสาเหตุหลายประการที่ทำให้ประสิทธิภาพในการฟังเพื่อ ความเข้าใจลดลง Anderson กับ Lynch (1988:5-7) ได้กล่าวไว้ว่ามีสาเหตุหลายประการที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจข้อความแต่เพียงบางส่วน หรือไม่เข้าใจข้อความที่ฟังเลย สาเหตุเหล่านั้นได้แก่

1. ผู้ฟังได้ยินข้อความที่ฟังไม่ชัดเจน เนื่องจากอยู่ในสภาพการณ์ที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการฟัง มีเสียงต่าง ๆ สอดแทรกรบกวน

2. ผู้ฟังไม่คุ้นเคยกับสำเนียงภาษาของผู้พูด ผู้ฟังเพียงแต่ 'ได้ยินเสียง' แต่ไม่เข้าใจข้อความที่ได้ยิน

3. ผู้ฟังมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้ทางภาษา ปัญหานี้เกิดขึ้นเสมอในกรณีที่ผู้ฟังไม่ใช่เจ้าของภาษา ในภาษาพูดมักจะมีคำหรือวลีที่ได้ยินชัดเจน แต่ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจความหมายทั้งประโยคเพราะขาดความรู้ด้านโครงสร้างภาษาและความหมาย

4. ผู้ฟังได้ยินชัดเจนและเข้าใจข้อความแต่ขาดการเอาใจใส่การฟังอย่างต่อเนื่อง ทำให้การเข้าใจไม่สมบูรณ์ เช่น ระหว่างการฟังผู้ฟังนึกถึงเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ฟัง เป็นต้น

นอกจากสาเหตุเหล่านี้แล้วยังมีลักษณะนิสัยบางประการของผู้ฟังที่ทำให้ประสิทธิภาพของการฟังเพื่อความเข้าใจลดลง Morris (1971:30-40) ได้สรุปลักษณะนิสัยอันไม่เป็นคุณลักษณะต่อการฟังได้ประสิทธิภาพสูงสุด กล่าวคือ ผู้ฟังควรละทิ้งนิสัยที่รบกวนสมาธิของผู้พูดหรือผู้ให้ข้อมูลก่อนทำความเข้าใจข้อมูลอื่น ๆ สิ่งที่คุณฟังเห็นแต่เพียงภายนอกเกี่ยวกับผู้พูดหรือผู้ให้ข้อมูล เช่น รูปร่าง การแต่งกาย สีผิว อายุ เพศ มารยาท น้ำเสียง การแสดงออกทางสีหน้า เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ตัวแปรสำคัญ ผู้ฟังจึงไม่ควรรบกวนสมาธิกับสิ่งที่ได้ฟัง นอกจากนี้ผู้ฟังไม่ควรสรุปหรือโยงเรื่องโดยใช้ความคิดส่วนตัวเพิ่มเติมข้อมูลที่ฟังเพราะความหมายอาจบิดเบือนได้ Morris กล่าวว่า ผู้ฟังที่ฉลาดคือผู้ที่สามารถรับฟังได้ทุกอย่างไม่ว่าข้อมูลนั้นจะขัดกับความคิดส่วนตัวเพียงใดและฟังอย่างมีความตั้งใจ ในกรณีที่ผู้พูดพูดโดยใช้ประโยคซับซ้อน ภาษาที่ใช้พูดมีโครงสร้างของประโยคที่เข้าใจยาก วิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุด อาจจะเป็นได้ว่า ขอให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกครั้ง และขอให้ผู้พูดอธิบายหรือให้ความหมายของประโยคที่พูดนั้น

เมื่อผู้สอนได้ทราบถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับการทำให้ประสิทธิภาพของการฟังลดลง ผู้สอนควรแก้ปัญหาให้ตรงจุด เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของการฟัง เช่น จัดให้ผู้ฟังอยู่ในสถานการณ์ที่เอื้อต่อการฟัง ถ้าเป็นไปได้ควรมีห้องฟังข้อมูลที่ไม่มีเสียงรบกวน หรือสอนศัพท์และโครงสร้างของภาษาก่อนให้ผู้ฟังฟังข้อความทั้งหมด ผู้สอนควรเน้นวัตถุประสงค์ของการฟังในแต่ละชั่วโมงให้ผู้เรียนวิชาการฟังได้เห็นความสำคัญและชี้แนะการฟังที่ดีและให้ละทิ้งนิสัยที่ทำให้ประสิทธิภาพ

ภาพของการฟังลดลง พร้อมทั้งตักเตือนให้ผู้เรียนวิชาการฟังละทิ้งนิสัยเหล่านั้น

แนวทางการสอนวิชาการฟังเพื่อความเข้าใจ

แนวทางการสอนวิชาการฟังเพื่อความเข้าใจโดยทั่ว ๆ ไป มีดังนี้คือ

1. ผู้สอนตั้งวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนให้ชัดเจน และสอดคล้องกับหลักสูตร

2. ผู้สอนเตรียมบทเรียนตามขั้นตอน โดยวางแผนการสอนอย่างละเอียด กิจกรรมการเรียนการสอนควรเริ่มจากการทำแบบฝึกหัดจากง่ายไปยาก ผู้สอนต้องให้คำสั่งชัดเจนว่าให้ผู้เรียนฟังอะไร จากสิ่งใด เมื่อไร และอย่างไร นอกจากนั้นกิจกรรมในแต่ละบทเรียนควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีบทบาทไม่ใช่เป็นเพียงแต่ฟังข้อมูลเท่านั้น แต่เป็นกิจกรรมที่ได้แสดงออกว่าเข้าใจข้อความที่ฟังอย่างน้อยเพียงใด เช่น การทำตามคำสั่ง การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น เมื่อผู้เรียนได้แสดงกิจกรรมร่วมในชั้นเรียนแล้ว ผู้สอนควรให้คำแนะนำ หรือคำติชมทันที ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจและมีกำลังใจในการเรียนรู้

3. ผู้สอนควรเตรียมแบบฝึกหัดนำเข้าสู่วิชาเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่อง มีสมาธิในการฟังมากขึ้น และช่วยความจำเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

4. ผู้สอนควรฝึกและเน้นให้ผู้เรียนจำข้อมูลเป็นตอน ๆ การฟังคือการรับข้อมูลและคิด หลังจากนั้นเป็นการจำ ทักษะในการฟังต้องไปด้วยกันทั้ง 3 ประการคือ การฟัง การคิดและการจำ

5. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่า การสอนวิชาการฟังคือการฝึกฝนผู้เรียนเพื่อเพิ่มพูนทักษะการฟัง ไม่ใช่การทดสอบ การตรวจคำตอบ หรือการประเมินผลกิจกรรมก็เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบผลการเรียนรู้ของตนเองว่ามีพัฒนาการอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Sheerin (1987:126-129) ที่กล่าวว่าการตรวจคำตอบไม่ควรให้ผลการตรวจเป็นได้หรือตก เพราะการสอนไม่ใช่การทดสอบ

ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นแนวทางทั่ว ๆ ไป สำหรับผู้สอนก่อนสอนวิชาการฟัง เมื่อผู้สอนจะสอนควรมีการเตรียมการสอนอย่างดีที่สุด ขั้นตอนในการเตรียมการสอนควรมีดังนี้คือ

เลือกหัวข้อที่ต้องการสอน ผู้สอนต้องตัดสินใจว่าจะสอนเรื่องอะไร ต้องการให้ผู้เรียนฝึกฝนเรื่องใด หัวข้อที่เลือกนั้นไม่ควรมีความซับซ้อนหรือไม่ควรมีความยากเกินระดับความสามารถของผู้เรียน

เน้นสิ่งที่ต้องการสอน ผู้สอนต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการเรียนให้ผู้เรียนรับทราบ เช่น ผู้สอนอาจประกาศตอนต้นชั่วโมงว่า ในชั่วโมงนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการฟังภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ต่างจากการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียน ซึ่งอาจจะเป็นภาษาที่มีลักษณะเป็นภาษาพูด นอกจากนี้ คำสั่งจากผู้สอนต้องชัดเจน เช่น ผู้เรียนจะต้องฟังเรื่องให้เข้าใจ แล้วจึงเขียนคำตอบ หลังจากฟังจบแล้ว เป็นต้น

การทำกิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังข้อความโดยผู้สอนเป็นผู้อ่านข้อความนั้น ๆ หรือฟังข้อความจากสื่อการสอนอื่น เช่น เทปบันทึกเสียง กิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับผู้เรียนควรเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ เช่น ผู้เรียนระดับเริ่มต้น ผู้เรียนระดับปานกลางและผู้เรียนระดับเก่ง กิจกรรมนั้น ๆ ควรปฏิบัติตามลำดับจากง่ายไปหายากดังนี้

1. กิจกรรมการฟังคำเดี่ยว วลี และประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้ผู้เรียนแสดงตามข้อความที่ได้ยิน เช่น วาดรูป เล่นเกมส์ บอกทิศทางไปยังที่ต่าง ๆ

2. กิจกรรมการฟังโดยให้ผู้เรียนพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ เป็นกลุ่มคำที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือภาพตลกเพื่อให้ผู้เรียนจำสิ่งที่ได้ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. กิจกรรมฟังเนื้อเรื่องสั้น ๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้เรียนรู้จัก ผู้สอนให้ฟังเนื้อความและให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร เหตุการณ์นั้น ๆ สิ้นสุดแล้วหรือยัง บุคคลในเรื่องที่ฟังมีอาชีพอะไร เป็นต้น

4. กิจกรรมการฟังเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับสำเนียงภาษาจากแหล่งต่าง ๆ กิจกรรมนี้ควรเป็นการฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ที่ผู้พูดพูดตามธรรมชาติ และผู้พูดมาจากที่ต่าง ๆ กัน เช่น ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาโดยชาวออสเตรเลีย ชาวอังกฤษ ชาวอเมริกัน ชาวสิงคโปร์ ชาวฮ่องกง และให้ผู้เรียนสรุปการสนทนาในตอนท้าย

การประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับ วิธีที่ง่ายที่สุดในขั้นนี้คือ ให้ผู้เรียนตรวจคำตอบด้วยตนเองจากคำตอบที่ผู้สอนแจกให้ พร้อมทั้งอธิบายประกอบ และให้ผู้เรียนแก้ส่วนที่ผิด ผู้สอนควรตรวจดูความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อส่งเสริมให้กำลังใจผู้ที่เรียนวิชาการฟังได้ผลดีและเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาในการเรียน

Sheerin (1987:129) ได้ให้ความคิดเห็นเรื่อง การประเมินผลและให้ข้อมูลย้อนกลับว่า ผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความพยายามในการทำ กิจกรรมการเรียนการสอนของเขานั้นประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง หากเกิดความล้มเหลว ผู้สอนควรวิเคราะห์ปัญหาเพื่อสอนซ่อมเสริมต่อไป

ความสำคัญในการใช้เทปบันทึกเสียง และ เทปบันทึกภาพเพื่อเป็นสื่อการสอนวิชาการฟังเพื่อความเข้าใจ

สื่อการสอนโดยเฉพาะเทปบันทึกเสียง และ เทปบันทึกภาพเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะวิชาการฟัง เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน และต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น วิธีการสอน ความพร้อมของ

ผู้เรียนรวมถึงประสบการณ์เดิม ระดับสติปัญญา และความสนใจ ความยากง่ายของบทเรียนมีส่วนสำคัญเช่นกัน ผ่าน บาลโพธิ์ (2535:6-8) ได้กล่าวถึงเรื่องการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า การใช้เทคโนโลยี มาช่วยในการเรียนการสอนภาษาเป็นสิ่งจำเป็น เพราะในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนส่วนใหญ่มักไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับสภาพที่แท้จริงของการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้แสดงออกซึ่งกิจกรรมทางภาษาตามที่ได้เรียนในห้องเรียน นอกจากนี้ไม่ว่าการเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับการฟังและการพูด หากผู้สอนเองก็ยังมีประสบการณ์ภาษาต่างประเทศไม่มากนัก ผู้เรียนก็จะดูยิ่งห่างจากสภาพความเป็นจริงของการใช้ภาษาต่างประเทศมาก เมื่อฟังเจ้าของภาษาพูดก็อาจจะฟังไม่ทัน แต่เทคโนโลยีสามารถช่วยแก้ปัญหานี้ได้ ผู้สอนสามารถฝึกฝนเพิ่มเติม หรือเตรียมตัวก่อนสอนด้วยการฟังจากเทปบันทึกเสียง วิทยุภาคภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนนั้น ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการฟังโดยอาศัยเทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพ ภาพยนตร์ สไลด์ประกอบเสียง เป็นต้น

การสอนวิชาการฟังให้มีประสิทธิภาพโดยใช้สื่อการสอนประเภทเทปบันทึกเสียงและเทปบันทึกภาพ

การฝึกทักษะการฟังสำหรับผู้เรียนที่ดีที่สุดคือการที่ผู้เรียนได้ฟังโดยตรงจากเจ้าของภาษาจากการใช้เทปบันทึกเสียงหรือเทปบันทึกภาพในการเรียนการสอน Lado (1976:173-179) กล่าวว่า การเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาเป็นสิ่งจำเป็น เพราะผู้เรียนได้ฟังสำเนียงภาษาต่าง ๆ จากเจ้าของภาษา การใช้เทปบันทึกเสียงในการสอนภาษาต่างประเทศยังมีข้อดีอีกหลายประการคือ ผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้ในทุก ๆ สถานที่โดยไม่จำเป็นต้องมีครูผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา ผู้สอนสามารถหยุดเทปได้นานตามที่ต้องการ และเปิดให้ผู้เรียนฟัง

ซ้ำหลายหนได้ในกรณีที่ผู้เรียนต้องการตอบคำถามหรือจดบันทึก นอกจากเทปบันทึกเสียงที่มีความสำคัญในการสอนวิชาการฟังเทปบันทึกภาพเป็นสื่อการสอนวิชาการฟังที่สำคัญเช่นกัน Lonergan (1984:30-31) ได้กล่าวถึง เทปบันทึกภาพว่า เทปบันทึกภาพเป็นหนึ่งในเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนควรเลือกเทปบันทึกภาพประกอบการสอนอย่างรอบคอบเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มากที่สุด Hill กับ Barley (1977:54-60) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการนำเทปบันทึกภาพมาใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศว่า เทปบันทึกภาพเป็นสิ่งดึงดูดใจกระตุ้นเร้าใจให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน เพราะผู้เรียนได้ยินภาษาพูดพร้อมทั้งเห็นกริยาท่าทางประกอบในสถานการณ์ที่เป็นจริง นอกจากนี้แล้วเทปบันทึกภาพเป็นสิ่งทันสมัยเป็นแหล่งที่ผู้เรียนได้ประสบการณ์เกี่ยวกับต่างประเทศ ผู้สอนสามารถนำมาใช้ได้โดยลงทุนไม่มาก และยังสามารถใช้ร่วมกับผู้เรียนทุกระดับ สุภทรา อักษรานุเคราะห์ (2533:57-60) ให้ความคิดเห็นสอดคล้องในแง่ประโยชน์และข้อดีของเทปบันทึกภาพว่า "ไม่เพียงแต่เป็นเครื่องเล่นง่ายและยืดหยุ่นได้เท่านั้นแต่ผู้เรียนได้ประโยชน์ที่ได้ยินเสียงและเห็นภาพที่มีความเคลื่อนไหวไปพร้อม ๆ กัน"

ดังนั้นจะเห็นว่าเทปบันทึกเสียง และเทปบันทึกภาพมีความสำคัญและมีประโยชน์มากในการเรียนการสอนวิชาการฟัง ผู้สอนสามารถนำมาใช้เป็นบทนำเข้าสู่บทเรียนและให้ตัวอย่างของการใช้ภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์ หรือนำมาเสริมในบริบทเพื่อย้ำความรู้ทางภาษาบางจุดเป็นต้น

การสอนวิชาการฟังโดยใช้เทปบันทึกเสียง

เมื่อผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนการสอน เลือกหัวข้อที่ต้องการสอนและเลือกรายการจากเทปบันทึกเสียงที่เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนแล้ว ผู้สอนควรแบ่งการสอนเป็น

4 ขั้นตอนคือ การเตรียมผู้เรียนก่อนฟังรายการ การฝึกฟังโดยมุ่งให้ผู้เรียนจับประเด็นหลักและรายละเอียดที่สำคัญ การฝึกฟังเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังทั้งหมด และการทำกิจกรรมท้ายบทเพื่อเสริมความเข้าใจสิ่งที่ฟัง

ขั้นที่ 1 การเตรียมผู้เรียนก่อนฟังรายการที่ผู้สอนได้เลือกไว้แล้ว ในขั้นนี้ผู้สอนให้คำศัพท์ยากในบทเรียนหรือเล่าสถานการณ์ย่อ ๆ ของเรื่องนั้น ๆ การเตรียมผู้เรียนขั้นที่ 1 นี้ ผู้สอนเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดังนี้คือถ้าเป็นการให้ฟังโฆษณาเสื้อผ้า ให้ผู้เรียนทบทวนคำศัพท์ต่าง ๆ เกี่ยวกับเสื้อผ้าและราคาหรือข่าวเกี่ยวกับยาเสพติดในแถบอเมริกากลาง ให้ผู้เรียนเดาคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดและให้แบ่งกลุ่มอภิปรายชื่อเมือง หรือประเทศที่อาจจะปรากฏในข่าว ถ้าผู้สอนเลือกเทปบันทึกเสียงเป็นบทสนทนา เช่น บทสนทนาวัยรุ่นเกี่ยวกับงานรื่นเริงที่ได้ไปร่วมสนุก ก่อนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา ผู้สอนให้ผู้เรียนเล่าหรืออภิปรายเกี่ยวกับงานรื่นเริงที่ได้ไปมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ และให้เดาว่าจะได้ยินบทสนทนาเกี่ยวกับหัวข้ออะไรบ้าง เช่น ดนตรี อาหาร การละเล่น การแต่งตัวของผู้ที่ไปงาน เป็นต้น

ขั้นที่ 2 การฝึกฟังโดยมุ่งให้ผู้เรียนจับประเด็นหลักและรายละเอียดที่สำคัญ

ในขั้นที่ 2 นี้ จะกล่าวแยกเป็น 2 ตอน คือ การฝึกฟังเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนจับประเด็นหลัก และการฝึกฟังเพื่อจับรายละเอียดที่สำคัญ

การฝึกฟังเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนจับประเด็นหลัก การฝึกฟังขั้นนี้ผู้สอนเลือกรายการข่าวจากเทปบันทึกเสียง ให้ผู้เรียนฟังข่าวนั้นและเลือกหัวข้อข่าวหรือประเด็นหลักจากข้อเลือกที่กำหนดให้ หรือผู้สอนเลือกรายการที่เป็นบทสนทนาให้ฟังและตอบว่า จะได้ยินบทสนทนาเช่นนี้ที่ใดบ้าง เช่น ที่โรงเรียนนาสิก โรงละคร โรงเรียน สถานีรถไฟ หรือในร้านค้า เป็นต้น และจากบทสนทนาดังกล่าวให้ผู้เรียนบอกหรือเดาความรู้สึก และอารมณ์ของ

ผู้สนทนาว่าอยู่ในสภาพใด เช่น มีอารมณ์เศร้าโศก มีความสุข โกรธแค้น และอื่น ๆ

การฝึกฟังเพื่อจับรายละเอียดที่สำคัญ การฝึกฟังขั้นนี้ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังประกาศเกี่ยวกับสายการบิน และเที่ยวบิน จากนั้นให้ผู้เรียนเลือก คำตอบเกี่ยวกับเที่ยวบิน เวลาที่เครื่องบินลง และออกจากท่าอากาศยาน หรือผู้สอนให้ผู้เรียนฟังรายงานสภาพภูมิอากาศ และให้จดอุณหภูมิของเมืองต่าง ๆ นอกจากนี้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฟังโฆษณา และให้รายงานชื่อสินค้า ราคา และประโยชน์ของสินค้านั้น ๆ

ขั้นที่ 3 การฝึกฟังเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ได้ฟังทั้งเรื่อง เมื่อให้ผู้เรียนฟังข่าว บทสนทนา บทบรรยายเรื่องต่าง ๆ แล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจทั้งหมดดังนี้คือ ให้ผู้เรียนเขียนสรุปเรื่องที่ได้ฟัง ให้เลือกหัวข้อและประเด็นสำคัญที่ได้ฟัง ให้เลือกภาพที่ผู้สอนจัดให้ และเรียงตามลำดับเรื่องที่ได้ฟัง ให้เติมคำในช่องว่างหรือในภาพจากข้อมูลที่ได้ฟัง และสุดท้ายให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง เป็นต้น

ขั้นที่ 4 การทำกิจกรรมท้ายบทเพื่อเสริมความเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง กิจกรรมท้ายบทเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นการเน้นความเข้าใจในการฟังเรื่องนั้น ๆ กิจกรรมท้ายบท ควรเป็นกิจกรรมดังต่อไปนี้คือ ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มเพื่ออภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและการแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟัง ให้ทำกิจกรรมคู่โดยให้ผลิตกันสัมภาษณ์ตามหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดให้ และตั้งสมมุติฐานของสถานการณ์เรื่องที่ได้ฟัง ให้แต่งบทสนทนาและเล่นบทบาทสมมติ ให้เขียนบทสรุปเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ หรือให้เขียนและพูดเกี่ยวกับความคิดเห็นในแง่ต่าง ๆ ของเรื่องที่ได้ฟัง เป็นต้น

การสอนวิชาการฟังโดยใช้เทปบันทึกภาพ

ก่อนสอนผู้สอนควรได้ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิค

เบื้องต้นต่าง ๆ ในการใช้เทปบันทึกภาพเป็นสื่อการสอน เทคนิคเหล่านั้นได้แก่

1. การให้ดูภาพอย่างเดียวโดยไม่มีเสียงประกอบ ผู้สอนเลือกจากสิ่ง ๆ ที่ผู้เรียนมองเห็นรายละเอียดชัดเจน ให้ผู้เรียนเดาว่าบทสนทนานั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไร จากนั้นจึงเปิดเทปบันทึกภาพให้ผู้เรียน ดูภาพและฟังเสียงเพื่อตรวจคำตอบ หรือผู้สอนเลือกรายการที่มีความยาวมากขึ้นกว่าจากสิ่ง ๆ ที่จับเป็นตอน ๆ ให้ผู้เรียนดูภาพและเล่าเรื่องคร่าว ๆ เกี่ยวกับภาพที่เห็น หรือผู้สอนเปิดภาพและหยุดภาพตรงช่วงตอบบทสนทนา แล้วจึงให้ผู้เรียนเดาบทสนทนาประโยคต่อไป

2. การให้ฟังเสียงอย่างเดียวไม่มีภาพประกอบ ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังจนจบเรื่องแล้ว จึงทำกิจกรรมต่าง ๆ ดังในข้อที่ 1

3. การหยุดภาพโดยมีเสียงประกอบเฉพาะตอนประโยค ผู้สอนเปิดภาพและให้ผู้เรียนฟังเสียงเฉพาะตอนต้นประโยค หยุดภาพนิ่งไว้และให้ผู้เรียนเดาประโยคที่คาดว่าจะจะเป็นประโยคในเทปบันทึกภาพ จากนั้นเปิดภาพต่อให้ผู้เรียนดูภาพและฟังประโยคนั้น ๆ ทันที หรือผู้สอนให้ผู้เรียนฟังเสียงพร้อมทั้งดูภาพ เมื่อถึงเหตุการณ์ตรงที่สำคัญหยุดภาพนิ่งและให้ผู้เรียนเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า หรือผู้สอนหยุดภาพให้ตรงกับช่วงเวลาที่ผู้แสดงได้แสดงสีหน้าบ่งบอกอารมณ์ชัดเจน และให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอารมณ์ที่ปรากฏของผู้แสดง

4. การให้ฟังเสียงและดูภาพพร้อม ๆ กัน เทคนิคการสอนในตอนนี้ผู้สอนสามารถเลือกกิจกรรมดังต่อไปนี้

4.1 ผู้สอนให้รายการสิ่งต่าง ๆ ก่อนที่ผู้เรียนจะได้เห็นในเทปบันทึกภาพระหว่างเปิดเทปให้ผู้เรียนดูและจดว่ามีสิ่งใดบ้างที่ตรงกับรายการ

4.2 ผู้สอนให้ดูเทปจนจบ แล้วจึงให้รายการสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเลือกตอบว่า มีและ

ไม่มีสิ่งใดตามรายการที่แจกให้

4.3 ผู้สอนให้คำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องก่อนเปิดเทป และให้ผู้เรียนตอบคำถาม เมื่อดูรายการจบ

4.4 ผู้สอนเล่าเรื่องย่อของเหตุการณ์ในเทปและให้ผู้เรียนบันทึกประโยคที่คาดว่าจะจะเป็นบทสนทนา และรายละเอียดของสิ่งที่คาดว่าจะได้เห็นในเหตุการณ์นั้น เมื่อผู้เรียนบันทึกเสร็จให้ดูเทปและให้เปรียบเทียบภาพและเสียงที่ได้ดูและได้ฟังกับรายการที่บันทึกไว้ก่อนหน้านั้น

4.5 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องของรายการที่จะเปิดเทปให้ผู้เรียนดูแต่เว้นช่องว่างให้เติมคำแบบโคลสซ ให้ผู้เรียนดูเทปและเติมคำในเวลาเดียวกัน

5. การให้ดูเทปไม่ต่อเนื่องกัน ผู้สอนให้ผู้เรียนดูเทปโดยไม่เรียงลำดับเหตุการณ์ เมื่อดูจนจบจึงให้เรียงลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง

6. การแบ่งกลุ่มผู้เรียนให้ดูและฟังเทปอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้สอนแบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม โดยให้อยู่ในห้องเดียวกัน แต่มีฉากกั้นแบ่งกลุ่ม หรือให้กลุ่มที่ 1 อยู่ในห้อง และกลุ่มที่ 2 อยู่นอกห้อง กลุ่มที่ 1 ให้ดูเฉพาะภาพ กลุ่มที่ 2 ให้ฟังเฉพาะเสียง เมื่อดูเทปจนจบรายการให้ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มนำเรื่องราวมาประกอบกันให้สมบูรณ์

จะเห็นได้ว่าผู้สอนสามารถเลือกเทคนิคต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้เทปบันทึกภาพตามความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้มีประสบการณ์การใช้สื่อการสอนประเภทนี้แนะนำว่า ผู้สอนควรเลือกรายการเทปบันทึกภาพที่มีความยาวของแต่ละตอนไม่เกิน 2 นาที สำหรับการสอน 1 ชั่วโมง เพราะความสนใจและความจำของผู้เรียนมีขีดจำกัดและผู้สอนควรจะต้องเตรียมตัวเองให้คุ้นเคยกับการใช้เครื่องเล่นเทปบันทึกภาพตลอดจนการใช้ปุ่มต่าง ๆ ให้คล่องแคล่วสำหรับขั้นตอนในการสอนหรือนำเสนอบทเรียนนั้น

ส่วนคล้ายคลึงกับการสอนวิชาการฟังโดยใช้เทปบันทึกเสียง ดังนั้นจึงขอก้าวถึงขั้นตอนการสอนโดยใช้เทปบันทึกภาพ โดยสรุปดังนี้

ขั้นที่ 1 การสอนโดยเน้นความเข้าใจในการฟัง

1. เตรียมผู้เรียนก่อนการสอนโดยการอธิบายคำศัพท์หรือเล่าสถานการณ์โดยย่อ
2. เลือกเทคนิคการสอน และกิจกรรมสำหรับผู้เรียนให้เหมาะสม
3. เปิดเทปบันทึกภาพให้ผู้เรียนดู 1-2 ครั้ง
4. ให้ผู้เรียนตอบคำถามตามเนื้อเรื่องหรือทำกิจกรรมที่ผู้สอนเตรียมไว้

ขั้นที่ 2 การสอนโดยเน้นลักษณะของการใช้ภาษา

1. เปิดเทปบันทึกภาพ และหยุดภาพให้ตรงกับจุดที่ต้องการ เน้นลักษณะของภาษา

2. ให้ผู้เรียนดูเทปและฝึกการใช้ภาษาโดยการพูดตามหรือให้ทำแบบฝึกหัดการสอนโดยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาใช้ในกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการสรุปทบทวนยอดความรู้จากการได้ฝึกการฟังจากเทป เช่น การให้แสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

ขั้นที่ 3

ดังนั้น จะเห็นว่า เพื่อการเรียนการสอนวิชาการฟังให้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนสามารถทำได้โดยใช้สื่อการสอนทั้ง 2 ประเภทโดยการศึกษาเทคนิค การใช้อุปกรณ์ เลือกรายการด้วยความระมัดระวัง และศึกษาบทเรียนนั้นก่อนนำไปใช้ในห้องเรียน เพื่อจะได้ทราบว่าผู้สอนจะต้องอธิบายสิ่งใดก่อนล่วงหน้า และอะไรที่จะต้องอธิบายตามมา และจะใช้กิจกรรมใดบ้างในแต่ละช่วงของรายการนั้น

บรรณานุกรม

หนังสือ

ทิพย์วัลย์ มาแสง. *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย*. กรุงเทพมหานคร : น.จ.ก. ทิพย์อักษร, 2533.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. *การสอนภาษาและวัฒนธรรม*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : คณะครุศาสตร์, 2532.

บทความ

ผ่าน บาลโพธิ์. 'นวัตกรรมและเทคโนโลยีการสอนภาษา' *วารสารภาษาปริทัศน์* 3, 1 (ภาคต้น, 2525) 1-22.

เอกสาร

ลำลี ทองทิว. 'นวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน' *เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ*
เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันสถาปนาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

Bibliography

- Anderson, Ann and Lynch, Tony, *Listening*. Oxford: Oxford University Press, 1988.
- Bowen, J. Donald, Harold Madsen, Ann Hiferty. *TESOL Techniques and Procedures*. Newbury House Inc., 1985.
- Finocchiaro, Mary. *English As a Second/Foreign Language: From Theory to Practice*. (4th editions). New Jersey : Prentice Hall Regents, 1989.
- Gisan, Eileen. "A Plan for Teaching Listening Comprehension: Adaptation of an Instructional Reading Model. " *Foreign Language Annals* 21:1 (February 1988): pp 9-15.
- Hill , Brian and Barley, Anthony. "Using Language Broadcasts". *Audio-Visual Language Journal* , XV, 1 (Spring 1977): pp 54-601.
- Lado, Robert. *Language Teachings: A Scientific Approach*. N.Y. McGraw Hill, 1976.
- Lonergan, Jack. *Video in Language Learning* . Surrey: Nelson 1984.
- Morris, Jud. *The Art of Listeners : A Guide to More Effective Aural Communication for People in All Walks of Life*. Boston : Cahnness Books, 1971.
- Paulston, Christina and Bruder, Mary. *Teaching English as a Second Lanugage: Teaching Techniques and Procedures*. Mass : Winthrop Publishers, Inc., 1976.
- Peck, Anthony. *Language Teachers at Work. A Description of Methods*. New Jersey : Prentice Hall, 1988.
- Sheerin, Susan "Listening Comprehensions : Teaching or Testing"? *ELT Journal* 41(2. 1987,) : pp 126-129.
- Stempleski, Susan and Tomalin, Barry. *Video in Action: Recipes for Using Video in Language Teaching*, New Jersey : Prentice Hall, 1990.
- Wilkinson, Andres, Leslie Stratta, Peter Dudley. *Listening and the Study of Spoken Language*. School Council, Research Hazell Watson and Viney, 1974.

การใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนการสอนภาษา

ผ่าน บาลโพธิ์

สื่อที่ดีมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา คอมพิวเตอร์ก็เป็นสื่อชนิดหนึ่งที่มีข้อดีหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อดีที่เกิดจากความสามารถของคอมพิวเตอร์เอง เช่นคอมพิวเตอร์สามารถเก็บข้อมูลได้เป็นจำนวนมากสามารถแสดงหรือเสนอข้อมูลนั้นได้อย่างทันทีทันใด นอกจากนี้ในการเสนอข้อมูลก็อาจเสนอตามลำดับตั้งแต่ต้นไปจนจบ หรืออาจเสนอเพียงบางส่วนตามที่ผู้ใช้ต้องการ เช่นการขอดูคำชี้แนะ (hint) เป็นต้น ข้อดีที่สำคัญและเป็นข้อดีที่สื่ออื่นไม่มีอีกประการหนึ่งก็คือคอมพิวเตอร์เป็นสื่อที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้นำปฏิสัมพันธ์ หรือมีการติดต่อโต้ตอบกับเครื่องได้อย่างดีเยี่ยม (Ariew and Frommer, 1987 : 177) คุณสมบัติข้อนี้เอื้อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน (Wyatt, 1984 : 4; Khurshid et al., 1985 : 4) ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ตรงกับลักษณะที่ดีของการเรียนภาษา ข้อดีอีกประการหนึ่งก็คือคอมพิวเตอร์สามารถบันทึกคำตอบของผู้เรียน เพื่อที่จะเรียกกลับมาศึกษาข้อบกพร่องต่างๆ ได้ตามความต้องการ และคอมพิวเตอร์ยังสามารถบันทึกคะแนนและประเมินผลการเรียนจากบทเรียนอย่างคร่าวๆ ได้ เช่น หลังจากที่ยกข้อคะแนนไปแล้ว เครื่องอาจบอกให้ทราบว่าผู้เรียนตอบได้ถูกต้องร้อยละเท่าใด เช่น ดีมาก ดี ปานกลาง หรือยังต้องปรับปรุง เป็นต้น

นอกจากนี้ การเรียนการสอนด้วยคอมพิวเตอร์มิได้จำกัดอยู่เฉพาะกับผู้สอนหรือผู้เรียนที่มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์เป็นอย่างดีเท่านั้น ผู้ที่ไม่มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ก็สามารถใช้สื่อชนิดนี้ช่วยในการเรียนการสอนได้เช่นกัน ทั้งนี้เพราะในปัจจุบันผู้เขียนโปรแกรมได้พยายามทำให้การใช้โปรแกรมบทเรียนสะดวกและง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแต่ละขั้นตอนของการใช้บทเรียนนั้น เครื่องจะแนะนำผู้เรียนอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้าง เช่น เมื่อต้องการความช่วยเหลือให้กด F1 ถ้าต้องการทราบคำตอบให้กด F5 เมื่อต้องการเลิกใช้กด F10 เป็นต้น กล่าวโดยสรุปก็คือเครื่องจะแนะนำผู้เรียนตั้งแต่เริ่มต้นบทเรียนไปจนจบว่าหากต้องการสิ่งใด ผู้เรียนจะต้องพิมพ์ข้อความ หรือจะต้องกดปุ่มใดบ้าง ในขณะที่สื่ออื่นๆ ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือดังกล่าวนี้ได้ สิ่งที่สำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งก็คือในปัจจุบันมีซอฟต์แวร์หรือโปรแกรมการเรียนการสอนที่ดีให้เลือกเป็นจำนวนมาก ซึ่งเอื้อให้ผู้สอนสามารถเลือกโปรแกรมที่ตรงกับจุดประสงค์ในการสอนของตนได้ และมีโปรแกรมอีกเป็นจำนวนมากเช่นกันที่เปิดโอกาสให้ผู้สอนใช้ทั้งบทเรียนและแบบฝึกหัดที่จัดทำไว้แล้วหรืออาจดัดแปลง หรือสร้างบทเรียนขึ้นใหม่โดยใช้ authoring mode ที่มีอยู่ในโปรแกรม โดยการปรับ

เปลี่ยน (edit) หรือสร้างบทเรียนขึ้นใหม่ให้ตรงกับความต้องการยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคอมพิวเตอร์จะมีขีดความสามารถสูงเพียงใด หรือจะมีโปรแกรมให้เลือกใช้มากสักเพียงใด หากผู้สอนไม่นำสื่อนี้มาใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม คอมพิวเตอร์ย่อมจะไม่มีประโยชน์คุ้มค่า คุ้มค่าอย่างแน่นอน ดังนั้นบทความนี้จะเสนอข้อมูลที่ควรทราบพอเป็นแนวทางในการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในเรียนการสอนภาษา

การเรียนการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยมักเป็นที่รู้จักกันในชื่อ CAI (Computer - Assisted Instruction) ซึ่งเป็นคำที่กว้าง เพราะผู้สอนใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการสอนวิชาใดก็ได้ แต่สำหรับคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาแล้วมักเป็นที่รู้จักกันในชื่อ CALT หรือ CALL ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายแคบกว่า CAI คำแรกหมายถึงการใช้คอมพิวเตอร์ในการสอนภาษา (Computer - Assisted Language Teaching) ส่วนคำหลังหมายถึงการใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนภาษา

CALL มาจากคำเต็มว่า Computer - Assisted Language Learning ซึ่งหมายถึงการใช้คอมพิวเตอร์เป็นส่วนหนึ่งในการเรียนภาษา (Hardisty and Windeatt, 1989 : 5) เป็นการให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาจากโปรแกรม หรือซอฟต์แวร์ที่เป็นแบบฝึกหัด หรือบทเรียน จากความหมายนี้จะเห็นได้ว่าการใช้โปรแกรมประมวลผลคำ (word processor) อาจเป็นการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนภาษาหรือไม่ก็ได้ เช่น หากใช้เพื่อการสอนเขียน ก็เป็น CALL แต่หากใช้เพื่อพิมพ์เอกสารทั่ว ๆ ไป เหมือนกับการใช้เครื่องพิมพ์ดีดก็ไม่ถือว่าเป็นการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนภาษา นอกจากนี้ การใช้ CALL ก็มีได้เป็นการใช้คอมพิวเตอร์สำหรับสอนแทนครูทั้งหมด หากแต่เป็นการใช้เพื่อสอนเป็นบางส่วน

ลักษณะการใช้ CALL

การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนภาษา อาจใช้ได้ในสามลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1. ใช้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาหรือส่วนหนึ่งของบทเรียน การใช้ในลักษณะนี้ผู้สอนอาจใช้โปรแกรม CALL ก่อนหรือสอนเนื้อหาบทเรียนก่อนก็ได้ การใช้ก่อนการสอนอาจเป็นการใช้เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะสอน อาจใช้เป็นกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน หรือกิจกรรมอุ่นเครื่องก็ได้
2. ใช้เป็นบทเรียน หรือ แหล่งความรู้สำหรับผู้สนใจทั่วไปที่จะศึกษาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาด้วยตนเอง
3. อาจใช้กับกิจกรรมการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย หรือเป็นรายบุคคลก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสอน และจำนวนเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ที่มี

จุดมุ่งหมายของการใช้ CALL

ผู้สอนอาจใช้โปรแกรม CALL เพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ได้หลายประการ ดังนี้

1. ใช้เพื่อฝึกความคล่อง (fluency) เช่น หลังจากที่ได้สอนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไปแล้ว ผู้สอนอาจใช้โปรแกรม CALL เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ความรู้จนสามารถใช้ภาษาตามจุดมุ่งหมายของบทเรียนได้อย่างคล่องแคล่ว เช่นอาจใช้โปรแกรม Sequitur เพื่อฝึกการอ่านหรือการเขียน หรืออาจใช้โปรแกรม London Adventure เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อถามทาง หรือถามข้อมูลต่าง ๆ ในโปรแกรมนี้ หากผู้เรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็จะไม่สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในโปรแกรมได้สำเร็จ

2. ใช้เพื่อฝึกความแม่นยำ (accuracy)

ผู้สอนอาจใช้โปรแกรม CALL เพื่อส่งเสริมและพัฒนาความแม่นยำด้านภาษา เช่น อาจเป็นความแม่นยำด้านไวยากรณ์ ศัพท์ การอ่าน และการเขียน ทั้งนี้เพราะโปรแกรมจะบังคับให้ผู้เรียนตอบเฉพาะคำตอบที่ถูกต้องเท่านั้นจึงจะยอมรับ การฝึกในลักษณะนี้บ่อยๆ จะช่วยให้ผู้เรียนระมัดระวัง และใช้ความคิดในการใช้ภาษามากขึ้น ซึ่งก็ย่อมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความแม่นยำในการใช้ภาษาไปด้วย

3. ใช้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีข้อมูล พอดีที่จะพูดหรือเขียน เช่น อาจใช้โปรแกรม Fast Food เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการเสนอความคิดเห็น การต่อรอง การรับหรือปฏิเสธความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม หรืออาจใช้โปรแกรม PC globe เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับการเขียนชนิดต่างๆ เช่นการเขียนเพื่อเปรียบเทียบความคล้ายคลึง หรือความแตกต่าง ทั้งนี้เพราะโปรแกรมนี้บรรจุข้อมูลด้านต่างๆ ของเกือบทุกประเทศไว้อย่างชัดเจน

4. ใช้เพื่อสอนเนื้อหา ที่ไม่ยาวจนเกินไป การใช้ CALL ในลักษณะนี้เหมือนกับการใช้บทเรียนทั่วๆ ไป กล่าวคือจะมีเนื้อหาที่ต้องการสอนตามด้วยแบบฝึกหัดหรือการทดสอบแตกต่างกับบทเรียนทั่วไป ก็คือบทเรียนจากโปรแกรม CALL สามารถบอกผู้เรียนได้ทันทีว่าคำตอบของผู้เรียนถูกต้องหรือไม่ หรืออาจเก็บบันทึกข้อมูลนั้นไว้จนกว่าผู้เรียนต้องการทราบ บางโปรแกรมอาจประเมินผลการเรียนของผู้เรียนด้วยว่าอยู่ในระดับใด

5. ใช้เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนก่อนที่ผู้สอนจะเริ่มสอนจริง เช่นในการสอนอ่านหัวข้อข่าวหนังสือพิมพ์ ก็อาจใช้โปรแกรมชื่อ Headline ในการนำเข้าสู่บทเรียน โดยโปรแกรมนี้จะให้ผู้เรียนพิมพ์ชื่อ สัญชาติ เพศ และความสนใจลงไป จากนั้นโปรแกรมจะเสนอหัวข้อข่าวโดยมีชื่อที่พิมพ์เข้าไปปรากฏอยู่ด้วย เช่นหากพิมพ์ John Higgins

ลงไปที่อาจได้หัวข้อข่าวเช่น BUSH ASKS JOHN HIGGINS FOR HELP

6. ใช้เพื่อทดสอบสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว เช่นอาจเป็นการทดสอบศัพท์ ไวยากรณ์ การอ่าน หรือการเขียน เพราะมีโปรแกรมที่จะใช้เพื่อจุดประสงค์นี้มากมาย ตัวอย่างเช่น อาจใช้โปรแกรม Testmaster หรือ Choicemaster ก็ได้ และโดยปกติแล้ว ในโปรแกรมชนิดนี้จะมีการบันทึกคะแนนเพื่อให้ผู้เรียนทราบด้วย

7. ใช้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งการรู้จักศึกษาด้วยตนเองนี้จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนจะต้องใช้ต่อไปในอนาคต มีโปรแกรม CALL เป็นจำนวนมากที่เอื้อต่อการศึกษาดด้วยตนเองเพราะคอมพิวเตอร์สามารถโต้ตอบบันทึกข้อมูล และแสดงผลสิ่งที่เรียนไปอย่างรวดเร็ว

กิจกรรมการเรียนการสอนด้วย CALL

ในการสอนด้วย CALL นั้นผู้สอนอาจต้องทำกิจกรรมต่างๆ หลายประการ จึงจะสอน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างของกิจกรรมที่สำคัญมีดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการสอน

1.1 ศึกษาเนื้อหาของหลักสูตรและบทเรียนให้ละเอียดแล้วกำหนดจุดมุ่งหมายของการใช้ CALL ให้ชัดเจนว่าจะใช้เพื่อจุดประสงค์ใด จากนั้นจึงเลือกโปรแกรม CALL ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายระดับของผู้เรียน เวลา และสถานที่ที่จะสอน ทั้งนี้เพราะจำนวนของเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ อาจเกี่ยวข้องกับสถานที่ด้วย เช่น หากเป็น computing room ก็อาจมีเครื่องคอมพิวเตอร์เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน แต่หากเป็นห้องชนิดอื่นก็อาจมีจำนวนเครื่องไม่เพียงพอกับผู้เรียนเป็นต้น จำนวนเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่ก็จะเป็นสิ่งที่กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไปอีกด้วย

1.2 ทดลองใช้และศึกษาข้อดีและข้อจำกัดของโปรแกรม CALL ที่เลือกไว้ให้ละเอียด เพื่อผู้สอนอาจปรับเปลี่ยนหรือดัดแปลงบทเรียน CALL ที่มีอยู่แล้วให้เหมาะสมกับเนื้อหาและ ผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะบางโปรแกรมมี authoring mode ที่เปิดโอกาสให้ผู้สอนเปลี่ยนแปลง (edit) หรือสร้างบทเรียนใหม่ได้ เช่น โปรแกรม Sequitur, Eclipse และ Testmaster นอกจากนี้ ผู้สอนยังควรพิจารณาอีกด้วยว่าจะใช้สื่อคอมพิวเตอร์นี้ร่วมกับสื่อชนิดอื่นบ้างหรือไม่ เป็นต้นว่าอาจใช้ร่วมกับสไลด์ ภาพยนต์ หรือแม้กระทั่งสื่อสิ่งพิมพ์

1.3 จัดเตรียมแนวทางหรือวิธีการติดตาม และประเมินผลการเรียนด้วยโปรแกรม CALL ของ ผู้เรียน ผู้สอนอาจประเมินได้ด้วยวิธีการต่างๆ นับ ตั้งแต่การสังเกตการพูดคุยซักถามไปจนถึงการทดสอบ หรือการให้ผู้เรียนรายงานสรุปสาระสำคัญที่ได้ จากบทเรียน CALL

2. กิจกรรมขณะสอน

2.1 ผู้สอนต้องคอยให้คำแนะนำและ ช่วยเหลือผู้เรียนในด้านต่างๆ ทั้งด้านเนื้อหา ตลอดจนการใช้เครื่องมือคอมพิวเตอร์

2.2 กำกับและดูแลให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ต่างๆ ที่ผู้สอนกำหนดให้ถูกต้องและครบถ้วน เพราะการทำเช่นนี้จะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุ เป้าหมายและได้ผลดี แต่ในขณะเดียวกันผู้สอน ก็ควรพิจารณาให้เหมาะสมด้วยว่าควรกำกับดูแล มากน้อยเพียงใด เพราะการเข้มงวดมากๆ อาจทำ ให้เสียบรรยากาศการเรียนการสอนก็ได้

3. กิจกรรมหลังการสอน

3.1 ติดตามและประเมินผลการเรียน ของผู้เรียนด้วยวิธีต่างๆ ที่กล่าวถึงในข้อ 1.3 การประเมินผลควรทำทั้งด้านเนื้อหา ด้านทัศนคติ และด้านการใช้สื่อไมโครคอมพิวเตอร์ในการสอน

3.2 ประมวลข้อดีและข้อที่ควรแก้ไขใน การใช้โปรแกรมเรียนนั้น เพื่อที่จะสามารถใช้ โปรแกรมนั้นให้ได้ประโยชน์สูงสุดในโอกาสต่อไป หากเป็นไปได้ผู้สอนอาจแสวงหาโปรแกรมอื่นที่มี ลักษณะคล้ายกับโปรแกรมเดิม มาเสริม หรือทดแทน หรือหากมีขีดความสามารถเพียงพอ ผู้สอนก็ อาจสร้างโปรแกรมในลักษณะคล้ายกับของเดิมที่มี อยู่แล้วเพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ของหลักสูตรให้ มากยิ่งขึ้น

การประเมินโปรแกรม CALL

1. เกณฑ์การประเมิน โปรแกรมที่จะ นำมาใช้ในการเรียนการสอนควรมีลักษณะทั่วไปดัง ต่อไปนี้

- 1.1 เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดมุ่ง หมายการสอน
- 1.2 เหมาะกับวัย ความสนใจ และ ความสามารถของผู้เรียน
- 1.3 ใช้ง่าย ไม่ยุ่งยากหรือสลับซับซ้อนจนเกินไป
- 1.4 ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่แล้ว ได้
- 1.5 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับเครื่องได้
- 1.6 เปิดโอกาสให้ผู้สอนดัดแปลงหรือ สร้างบทเรียนใหม่ได้ (authorable) แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนควรใช้ เกณฑ์ข้อนี้อย่างระมัดระวัง เพราะ บางโปรแกรม อาจเป็นโปรแกรมที่ ดีได้ทั้งๆ ที่ไม่ผ่านเกณฑ์ข้อนี้
- 1.7 ภาพ ตัวอักษร (ทั้งขนาดและแบบ ของตัวอักษร) และสี ชัดเจนและ อ่านง่าย
- 1.8 มีรายละเอียดและคำอธิบายการใช้

โปรแกรมอย่างชัดเจน

1.9 ราคาไม่แพงจนเกินไป

2. ขั้นตอนการประเมิน ผู้สอนควรประเมินโปรแกรม CALL ตามขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายและวิธีการใช้โปรแกรม
- 2.2 ทดลองใช้โปรแกรมด้วยตนเอง และจัดบันทึกข้อดีตลอดจนข้อขัดข้องต่าง ๆ อย่างชัดเจน
- 2.3 อาจให้ผู้สอนคนอื่น ๆ หรือผู้เรียน ทดลองใช้โปรแกรม แล้วสอบถามความคิดเห็น
- 2.4 นำข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากข้อ 2.1 ถึง 2.3 มาพิจารณาร่วมกับเกณฑ์การประเมินที่กล่าวถึงในข้อ 1.1 ถึง 1.9 แล้วตัดสินใจ

ข้อควรสังเกตในการใช้โปรแกรม CALL

1. ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นเพียงสื่อการสอนชนิดหนึ่งเท่านั้น และไม่สามารถจะทำหน้าที่ผู้สอนได้ดีเท่ากับมนุษย์ ดังนั้นผู้สอนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการเรียนการสอน การที่จะใช้ CALL ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนต้องวางแผนการสอนและกำหนดกิจกรรมการสอนอย่างเหมาะสม

2. โปรแกรม CALL มิได้เป็นโปรแกรมที่จะต้องทำตามลำพังเท่านั้น ผู้สอนอาจนำ CALL ไปใช้ร่วมกับสื่อชนิดอื่น ๆ ได้

3. โปรแกรมใน floppy disk หรือใน hard disk อาจสูญหายได้ง่าย ดังนั้นผู้สอนจึงควรทำสำเนาจากต้นฉบับจริง และเก็บต้นฉบับไว้ในที่ปลอดภัยเสมอ และใช้เฉพาะแผ่นสำเนาเท่านั้น

4. เครื่องคอมพิวเตอร์อาจติดไวรัสจากแผ่นดิสก์ที่นำมาใช้ได้ ดังนั้นก่อนการใช้ทุกครั้งควรมีการตรวจสอบไวรัสเสียก่อนเสมอ โดยเฉพาะเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีผู้ใช้เป็นจำนวนมากและมีการใช้โปรแกรมต่าง ๆ กัน

ตัวอย่างการนำโปรแกรม CALL มาใช้บทเรียน

1. จุดมุ่งหมายของบทเรียน
 - เพื่อให้ผู้เรียนฝึกความคล่อง ในการเขียนข้อความระดับย่อหน้า
2. ระดับของผู้เรียน
 - นิสิตชั้นปีที่ 1
3. สื่อการสอน
 - โปรแกรม Sequitur
4. กิจกรรมของผู้สอนก่อนการใช้โปรแกรม CALL
 - 4.1 ผู้สอนศึกษาโปรแกรม Sequitur
 - 4.2 สร้างบทเรียนให้ตรงกับจุด มุ่งหมายโดยการเลือก text ที่ต้องการ แล้วใช้ editor ของ โปรแกรมพิมพ์ text เข้าไปในเครื่อง ซึ่งอาจมีทั้ง text เพื่อการฝึก และ text เพื่อวัดผล
 - 4.3 ทดลองใช้และปรับปรุงบทเรียนที่สร้างขึ้น
5. ขั้นตอนการใช้
 - 5.1 บอกจุดประสงค์ของบทเรียนให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนฝึกความคล่องในการเรียน และเน้นให้ผู้เรียนเรียนจากโปรแกรมนี้อย่างจริงจัง
 - 5.2 อาจแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2-3 คน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสปรึกษาหารือกัน

- 5.3 บอกวิธีเรียนและขั้นตอนต่าง ๆ ในการใช้โปรแกรม Sequitur ให้ผู้เรียนทราบอย่างชัดเจน
- 5.4 ให้ผู้เรียนเรียนจากโปรแกรมและผู้สอนให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เป็นจำเป็น
- 5.5 ผู้สอนอาจทดสอบเพื่อทราบผลการเรียนของผู้เรียนด้วยการให้ผู้เรียนเขียนข้อความระดับย่อหน้าจาก text ที่สร้างไว้แล้ว

ตัวอย่างโปรแกรม CALL

1. ECLIPSE

- เป็นโปรแกรมที่เครื่องจะให้ผู้เรียนใช้เขียนเรื่องตามที่โปรแกรมกำหนดไว้ เริ่มต้นด้วยการพิมพ์ขีดแทนตัวอักษรแต่ละตัว เช่น work จะมี 4 ขีด คือ - - - - of ก็จะมี 2 ขีด คือ - - แล้วให้ผู้เรียนทายว่าคำนั้นคืออะไร หรืออาจเริ่มต้นด้วยการให้คำบางชนิดเช่น คำนาม คำกริยา หรือ อาจให้บางส่วนของคำ เช่นให้อักษรตัวแรกแล้วให้ผู้เรียนเติมส่วนที่เหลือจนครบทุกคำ และเครื่องก็จะพิมพ์คำให้เป็นการกำลังใจแก่ผู้เรียนครั้งละหนึ่งคำ โปรแกรมนี้เปิดโอกาสให้ผู้สอนเลือกปิด (hide) หรือเปิด (display) คำได้ และยังสามารถเปิดโอกาสให้ผู้สอนสร้างบทเรียนขึ้นเองได้อีกด้วย

โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับการสอนอ่าน และการสอนเขียน

2. SEQUITUR

- เป็นโปรแกรมที่เครื่องจะพิมพ์

ประโยคหรือส่วนของประโยค (fragment) จำนวน 1 บรรทัด แล้วให้ผู้เรียนใช้โปรแกรมเลือกข้อความมาต่อประโยคหรือส่วนของประโยคนั้น จากตัวเลือก 3 ข้อ

โปรแกรมนี้เปิดโอกาสให้ผู้สอนสร้างบทเรียนใหม่ได้ ผู้สอนอาจนำโปรแกรมนี้ไปใช้การสอนอ่านหรือสอนเขียน

3. LONDON ADVENTURE

- เป็นโปรแกรมที่กำหนดให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อจุดมุ่งหมายต่างๆ โดยเฉพาะการถามทาง การถามข้อมูล และการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายนั้นๆ ลักษณะของโปรแกรมเป็นการให้ผู้เรียนแก้ปัญหาต่างๆ ในการเดินทางและชื่อของในลอนดอน

โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับการสอนพูด และสอนอ่าน

4. MARK - UP

- เป็นโปรแกรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ฝึกไวยากรณ์โดยเฉพาะ เช่น
 - Capital letters and full stops
 - Question marks
 - Apostrophes
 - Quotation marks
 - Possessives and contractions
 - Exclamation marks
 - Colons

โปรแกรมจะพิมพ์ บทเรียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ แล้วให้ผู้เรียนเปลี่ยนสิ่งที่พิมพ์ไว้แล้วให้ถูกต้อง

โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับการสอน
ไวยากรณ์ และเป็นโปรแกรมที่เปิด
โอกาสให้ผู้สอนสร้างบทเรียนเองได้

5. DOUBLE – UP

- โปรแกรมนี้จะพิมพ์บทเรียน โดย
การจัดคำต่าง ๆ สลับที่กัน แล้วให้
ผู้เรียนแต่งเรื่องจากกลุ่มคำเหล่านั้น
ด้วยการพิมพ์คำครั้งละ 2 คำ ที่จะ
เขียนต่อกันอย่างได้ความหมาย ถ้า
พิมพ์คำลงไปถูกต้อง เครื่องจะพิมพ์
คำเหล่านั้นได้ แต่หากคำคู่กันไม่
เกี่ยวข้องกัน เครื่องจะบอกให้เลือก
ใหม่

โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับ
การสอนศัพท์การสร้างประโยค
และเป็นโปรแกรมที่เปิดโอกาสให้
ผู้สอนสร้างบทเรียนเองได้

6. PINPOINT

- โปรแกรมนี้จะให้คำมาครั้งละ 2-4 คำ
แล้วให้ผู้เรียนพิจารณาว่ากลุ่มคำ
นั้นควรจะเกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง
(topic) ไດ หากผู้เรียนตอบถูกจะได้
200 คะแนน แต่หากตอบผิดจะถูก
หัก 100 คะแนน ผู้เรียนสามารถ
กำหนดได้ว่าต้องการคะแนนสูงสุด
กี่คะแนน

เนื่องจากเป็นโปรแกรมที่มีทั้ง
การให้คะแนนและการติดลบคะแนน
โปรแกรมนี้จึงบังคับให้ผู้เรียนต้อง
พิจารณาอย่างรอบคอบก่อนการ
ตัดสินใจ ดังนั้นจึงเหมาะกับการเรียน
การสอนภาษาในข้อที่ว่าการใช้

ภาษานั้น ผู้ใช้ต้องคิดก่อนจึงจะพูด
หรือเขียน โปรแกรมนี้เหมาะ
สำหรับการสอนอ่าน และเป็น
โปรแกรมที่เปิดโอกาสให้ผู้สอนสร้าง
text เองได้

7. FAST FOOD

- เป็นโปรแกรมที่กำหนดให้ผู้เรียน
ต้องแข่งขันกันเอง หรืออาจแข่งขัน
กับเครื่องคอมพิวเตอร์ในการซื้อ
และขายของต่าง ๆ ผู้เรียนใช้ต้อง
ตัดสินใจจากข้อมูลที่ให้ว่าควรจะลง
ทุนซื้อสินค้าตัวใดจึงจะเหมาะสม
กับสภาพอากาศ นักท่องเที่ยว และ
เวลาที่กำหนดไว้

โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับการ
ให้ผู้เรียนฝึกพูดเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ
เช่นการเสนอความคิดเห็นว่าเห็น
ด้วยหรือไม่เห็นด้วย และการ
เจรจาต่อรองเป็นโปรแกรมที่เหมาะสม
สำหรับการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่ม ๆ ละ
ประมาณ 2-3 คน

8. CHOICEMASTER

- เป็นโปรแกรมที่มีคำถามและให้ตัว
เลือกเหมือนแบบทดสอบ multiple
choice ทั่วไป โดยมีตัวลวง 4 ข้อ
และคำตอบที่ถูกต้องอีก 1 ข้อ
ผู้เรียนใช้เพียงเลือกคำตอบที่ตรง
การเท่านั้น แต่เป็นโปรแกรมที่
สามารถบอกให้ผู้เรียนทราบว่าคำ
ตอบที่เลือกนั้นถูกต้องหรือไม่
และจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำ
ตอบด้วย

โปรแกรมนี้เหมาะสำหรับการฝึกด้านไวยากรณ์ ศัพท์ และการอ่านข้อความระดับประโยค ผู้สอนอาจนำมาใช้เป็นแบบทดสอบก็ได้ เพราะโปรแกรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือก tutorial mode หรือ test mode และโปรแกรมนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้สอนสร้างแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบของตนเองได้

9. CLOZEMASTER

- เป็นโปรแกรมที่กำหนดให้ผู้เรียนใช้อ่านบทเรียน แล้วเติมคำที่ขาดหายไป โปรแกรมนี้จึงมีลักษณะเหมือนกับแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบโคลซ ที่พบเห็นกันโดยทั่วไป

Clozemaster เป็นโปรแกรมที่เหมาะสมสำหรับการฝึกอ่าน และการทดสอบการอ่าน และเป็นโปรแกรมที่เปิดโอกาสให้ผู้สอนสร้างแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบเองได้

10. GAPMASTER

- เป็นโปรแกรมที่สอนไวยากรณ์เช่น irregular verbs และการใช้ศัพท์เช่น การใช้ make กับ do โดยโปรแกรมจะสอนทฤษฎีก่อน แล้วจึงให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด ซึ่งประกอบด้วยประโยคที่ตัดคำที่ต้องการให้ฝึกออก ผู้เรียนจะต้องเติมคำให้ถูก เช่น จะต้องเลือกว่าในแต่ละประโยคจะต้องเติม make หรือ do เป็นต้น ในขณะที่ Choicemaster ให้ตัวเลือกหลายข้อแต่ Gapmaster

จะให้ผู้เรียนพิมพ์คำที่ต้องการด้วยตนเอง

โปรแกรมนี้เหมาะกับการสอนไวยากรณ์และศัพท์ และเป็นโปรแกรมที่เปิดโอกาสให้ผู้สอนสร้างแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบเองได้

11. TESTMASTER

- เป็นโปรแกรมที่สอนไวยากรณ์ ตัวอย่างของเรื่องที่สอนก็เช่นการใช้ Reported speech การใช้ Preposition โดยโปรแกรมจะให้ความรู้ด้านเนื้อหา ก่อน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนใช้ฝึกด้วยการพิมพ์คำตอบเอง แล้วเครื่องจะเฉลยว่าตอบถูกหรือไม่ หากตอบไม่ถูกผู้ใช้อาจขอความช่วยเหลือจากโปรแกรม หรืออาจเปลี่ยนคำตอบจนถูกต้อง เมื่อถูกต้องแล้วเครื่องจะถามผู้เรียนว่าต้องการดูคำตอบที่ถูกต้องอื่นๆ อีกหรือไม่

Testmaster เป็นโปรแกรมที่เหมาะสมกับการสอนไวยากรณ์ แต่ก็อาจดัดแปลงเพื่อใช้กับการสอนอ่านได้เช่นกัน และเป็นโปรแกรมที่เปิดโอกาสให้ผู้สอน สร้างแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบเองได้

จากที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าคอมพิวเตอร์เป็นสื่อที่มีขีดความสามารถสูง ขั้นตอนการใช้ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็ไม่ยุ่งยากเกินไป ที่สำคัญยิ่งก็คือในปัจจุบันมีโปรแกรมการเรียนภาษาให้เลือกเป็นจำนวนมาก และหากเนื้อหาไม่ตรงกับความต้องการ ผู้สอนก็สามารถสร้างบทเรียนขึ้น

ใหม่โดยอาศัย editor ของโปรแกรม นอกจากนี้ ภาษาก็จะให้ความสนใจ และนำสื่ออันทันสมัยมา
 นับวันคอมพิวเตอร์จะเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน ใช้ในการเรียนการสอนภาษา
 ของเรามากยิ่งขึ้น จึงเป็นการสมควรที่ผู้สอน

เอกสารอ้างอิง

- Ariew, Robert and Judith G. Frommer, "Interaction in Computer Age." **Interactive Language Teaching**. Cambridge, Cambridge University Press, 1987.
- Hardisty, David and Scott Windeatt. **CALL**, Oxford: Oxford University Press, 1989.
- Khurshid, Abmad and others, **Computers, Language Learning and Language Teaching**. Cambridge : Cambridge University Press, 1985.
- Wyatt, David. **Computer - Assisted Language Instruction**. Oxford : Oxford University Press, 1984.

บทวิจัย

การวิเคราะห์ความลำเอียงของข้อทดสอบ ภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2531-2533

สุพัฒน์ สุขมลสันต์

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในแต่ละปีการศึกษา มีผู้สมัครสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนจำนวนประมาณ 30,000 คน แต่จะมีจำนวนเพียงประมาณร้อยละ 25 เท่านั้นที่สามารถสอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐได้ การที่ผู้สมัครสอบไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้นั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีความรู้หรือความสามารถไม่เพียงพอ เมื่อเทียบกับผู้อื่นที่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้ แต่อีกส่วนหนึ่งที่สำคัญมากเกิดจากความบกพร่องของคุณภาพของข้อทดสอบที่นำมาใช้ในการทดสอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาอังกฤษ เพราะจากการวิเคราะห์ข้อทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ ชุด กข. และ กขค. ของผู้รู้ทางการวัดและประเมินผล รวมทั้งทางด้านหลักสูตรในหลายปีที่ผ่านมา พบว่าแบบทดสอบดังกล่าวยังมีข้อบกพร่องมาก เช่น ในปี พ.ศ. 2533 Alec Bradford (Bradford, 1933: 17) พบว่าแบบทดสอบภาษาอังกฤษชุด กข. มีปัญหาเกี่ยวกับคำตอบ 20 ข้อหรือร้อยละ 20 เช่น ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องและมีคำตอบมากกว่าตัวเลือก และแบบทดสอบภาษาอังกฤษ ชุด กขค. ก็มีปัญห

เกี่ยวกับคำตอบ 18 ข้อ หรือร้อยละ 18 ในปี พ.ศ. 2527 สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2527: 101-104) พบว่าแบบทดสอบภาษาอังกฤษชุด กข. และ กขค. มีปัญหาเกี่ยวกับคำตอบที่ถูกต้องร้อยละ 4 และ 18 และในปี 2528 สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2528: 1-20) ก็ยังพบว่าแบบทดสอบภาษาอังกฤษ ชุด กข. และ กขค. มีปัญหาเกี่ยวกับคำตอบที่ถูกต้องร้อยละ 15 และ 20 ตามลำดับอีกด้วย

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในแต่ละปีแบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยมักมีปัญหาเกี่ยวกับคำตอบที่ถูกต้องประมาณชุดละ 20 ข้อหรือ ร้อยละ 20 ทั้งนี้ยังไม่ได้รวมกับข้อบกพร่องด้านอื่นอีกที่มีผู้ศึกษาไว้เช่นเดียวกัน เช่นความไม่สอดคล้องของหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา กับเนื้อหาของแบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และความยากของข้อทดสอบ เป็นต้น ซึ่งข้อบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมมีผลโดยตรงต่อผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของผู้ที่สอบได้และสอบตก กล่าวโดยสรุปก็คือทำให้ผลการตัดสินใจ-ตก คลาดเคลื่อนได้ ความบกพร่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ทำให้ผู้วิจัยสงสัยว่าข้อทดสอบอาจมีความบกพร่องด้านอื่นอีกด้วย เช่นความ

ลำเอียงของข้อทดสอบ (item bias) จึงมีความสนใจทำการศึกษาเรื่องนี้เพื่อเสนอผลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ สำหรับใช้เป็นแนวทางแก้ปัญหาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์หาความลำเอียงต่อเพศ และต่อภาคภูมิศาสตร์ของข้อทดสอบ ภาษาอังกฤษ เข้ามหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2531-2533 โดย
 1. วิธีกำหนดจุดเดลต้า (Delta Plot Method)
 2. วิธีทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของแต่ละกลุ่มด้วยไคสแควร์ (Chi-square Method)
 3. วิธีการตอบสนองของข้อทดสอบ ชนิด 3 พารามิเตอร์ (Three-parameter Logistic Method)
2. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อเพศ และต่อภาคภูมิศาสตร์ เมื่อวิเคราะห์ด้วย 3 วิธีดังกล่าว

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. และ กขค. ปี พ.ศ. 2531-2533 น่าจะมีความลำเอียงต่อเพศของผู้สอบ
2. แบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย กข. และ กขค. ปี พ.ศ. 2531-2533 น่าจะมีความลำเอียงต่อภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบ
3. วิธีการทดสอบหาความลำเอียงของข้อทดสอบ 3 วิธี คือวิธีกำหนดจุดเดลต้า วิธีทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของแต่ละกลุ่มด้วยไคสแควร์ และวิธี

การตอบสนองของข้อทดสอบชนิด 3 พารามิเตอร์ น่าจะทำให้ได้จำนวนข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อเพศ และต่อภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. วิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบของแบบทดสอบภาษาอังกฤษ เข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. และ กขค. ปี พ.ศ. 2531-2533 รวม 6 ฉบับ และมีข้อสอบทั้งหมด 600 ข้อ
2. วิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อสอบเพียง 3 วิธีดังกล่าวแล้วเท่านั้น
3. ใช้ผลการสอบของผู้สอบจริง ทั้งผู้ที่สอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ และเข้าศึกษาต่อไม่ได้

ความจำกัดของการวิจัย

1. คำตอบของข้อสอบบางข้อมีปัญหาเช่น ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง หรือมีคำตอบที่ถูกต้องมากกว่า 1 คำตอบ
2. ผู้วิจัยไม่มีค่าเฉลยอย่างเป็นทางการของข้อทดสอบแต่ละข้อ
3. แนวคิดและความหมายของคำว่า 'ความลำเอียงของข้อทดสอบ' ของการวิเคราะห์หาความลำเอียงแต่ละวิธีแตกต่างกัน
4. ศึกษาความลำเอียงต่อภาคภูมิศาสตร์โดยการเปรียบเทียบผลการสอบระหว่างผู้สอบจากภาคกลางวันภาคอื่น ๆ อีก 4 ภาคเท่านั้น (เหนือ ตะวันออก ตะวันออกเฉียงเหนือ ใต้) ไม่ได้เปรียบเทียบระหว่างภาคอื่นอีก
5. ไม่ได้มุ่งศึกษาถึงสาเหตุหรือแหล่งที่เกิด

ของความลำเอียงของข้อทดสอบแต่ละข้อ เพราะข้อทดสอบมีจำนวนมากและต้องศึกษาในหลายลักษณะ (เช่น คำนวณแล้วมีอย่างน้อยประมาณ $5 \times 100 \times 6 = 3,000$ กราฟ!)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อมูลให้แก่คณะกรรมการหรือผู้ที่รับผิดชอบในการสร้างแบบทดสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยปีต่อๆ ไป ได้ตระหนักถึงข้อบกพร่องของข้อทดสอบด้านความลำเอียงต่อเพศ และภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบ เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไข หรือป้องกันไม่ให้เกิดข้อบกพร่องดังกล่าว เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้สอบและเป็นผลดีต่อระบบการศึกษาในส่วนรวมด้วย
2. เพื่อเป็นการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยในระยะ 3 ปีที่แล้ว จำนวน 6 ฉบับ อีกวิธีหนึ่งว่าแบบทดสอบดังกล่าวมีคุณภาพเป็นอย่างไร
3. เพื่อเป็นการแนะนำการวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อทดสอบอีกวิธีหนึ่งให้นักทดสอบและผู้ที่เกี่ยวข้องหรือสนใจทั่วไปให้เห็นทั้งความสำคัญ แนวคิด และวิธีการจัดกระทำ โดยมุ่งหวังว่าจะเป็นวิธีแพร่หลายต่อไป เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้สอบและเป็นผลดีต่อระบบการศึกษาในส่วนรวมด้วย

วิธีดำเนินการ

1. ประชากร

ประชากรการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้สอบแบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้าหา

วิทยาลัย ชุดทก. และ/หรือ กษค. ปี พ.ศ. 2531-2533 จำนวน 6 กลุ่ม ๆ ละประมาณ 30,000 - 80,000 คน แต่ละกลุ่มแบ่งตามเพศของผู้สอบได้ 2 กลุ่ม คือ เพศชาย และเพศหญิง ซึ่งมีประมาณกลุ่มละ 8,000 - 40,000 คน และแต่ละกลุ่มแบ่งตามภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบได้อีก 5 กลุ่ม ซึ่งมีประมาณกลุ่มละ 1,000 - 47,000 คน ตามจำนวนผู้ที่เข้าสอบจริง

2. พลวิสัย

พลวิสัยได้แก่ตัวอย่างของประชากรของแต่ละกลุ่ม ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายโดยอาศัยเครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการสุ่มตามจำนวนสูงสุดเท่าที่ โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับวิเคราะห์ข้อทดสอบจะสามารถทำงานได้ (ไม่เกินกลุ่มละ 3,000 คน) และแต่ละกลุ่มมีจำนวนผู้สอบเพศชายและเพศหญิงเท่ากัน ทำให้พลวิสัยแต่ละกลุ่มมีขนาดระหว่าง 424-3,000 คน ซึ่งมีขนาดมากกว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมเพื่อการวิจัย เมื่อกำหนดให้มีความเชื่อมั่นในการสุ่มอย่างง่ายเท่ากับร้อยละ 99 และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกินร้อยละ 5 จึงเชื่อได้ว่าเป็นพลวิสัยที่มีขนาดเพียงพอ และเป็นตัวอย่างที่ดีของประชากร

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ ผลการสอบรายข้อของข้อทดสอบจำนวน 600 ข้อ จากแบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุดทก. และ กษค. ปี พ.ศ. 2531-2533 ข้อทดสอบดังกล่าวสร้างขึ้น โดยคณะ

กรรมการสร้างแบบทดสอบของทบวงมหาวิทยาลัย ข้อทดสอบเหล่านี้เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ และมี 4 ตัวเลือก

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เขียนจดหมายติดต่ออย่างเป็นทางการเพื่อขอยืมแถบแม่เหล็กบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ ที่บันทึกผลการสอบรายข้อของวิชา 05 (ภาษาอังกฤษชุด กข.) และ 10 (ภาษาอังกฤษชุด กขค.) ประจำปี 2531-2533 จากทบวงมหาวิทยาลัย

2. ดำเนินการสุ่มเลือกพลวิจัยตามขนาดและเงื่อนไขที่ต้องการโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ SPSSX (The Statistical Packages for the Social Sciences, Version X) ของสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เช่น ใช้ sub-program ชื่อ Sample เพื่อสุ่มตัวอย่างของประชากร ใช้ FACTOR เพื่อวิเคราะห์หาความมีมิติเดียวของข้อทดสอบ และใช้ CROSSTABS เพื่อวิเคราะห์หาความลำเอียง โดยวิธีใช้ Chi-square เป็นต้น

2. ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ชื่อ ITEMX เพื่อวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อตามวิธีประเพณีนิยม และใช้โปรแกรมชื่อ LOGIST เพื่อวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อตามทฤษฎีการตอบสนองของข้อทดสอบ (Item Response

Theory)

3. ใช้โปรแกรมที่ผู้วิจัยเขียนขึ้นคือ BIAS เพื่อวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบตามวิธีที่ 1 และ ICCTEST เพื่อวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบตามวิธีที่ 3

6. สถิติที่ใช้

ใช้สถิติที่เกี่ยวข้องหลายอย่างเช่น สถิติบรรยายการอย่างง่าย Factor Analysis, Chi-square tests, Classical Item Analysis, Logistic Item Analysis, ICC Test, Bias Test, F-test และ Simple Correlation เป็นต้น

ผลการวิจัย

1. ข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. และ กขค. ปี พ.ศ. 2531-2533 มีความลำเอียงต่อเพศ โดยชุด กข. มีข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อเพศโดยเฉลี่ยประมาณ 7-28 ข้อ (ร้อยละ 7-28) แล้วแต่ผลการวิเคราะห์แต่ละวิธี และชุด กขค. มีข้อทดสอบที่ลำเอียงต่อเพศโดยเฉลี่ยข้อ (ร้อยละ 4-41) ประมาณ 4-41
2. ข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. และ กขค. ปี พ.ศ. 2531-2533 มีความลำเอียงต่อภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบ โดยชุด กข. มีข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อภาคโดยเฉลี่ยประมาณ 6-45 ข้อ (ร้อยละ 6-45) แล้วแต่ผลการวิเคราะห์แต่ละวิธี และชุด กขค. มีข้อทดสอบที่ลำเอียงต่อภาคโดยเฉลี่ยประมาณ 5-43 ข้อ (ร้อยละ 5-43)

3. ข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. และ กขค. ปี พ.ศ. 2531-2533 มีความลำเอียงต่อผู้สอบจากภาคอื่นมากกว่าจากภาคกลางประมาณ 3-4 เท่า และมีแนวโน้มว่ามีความลำเอียงต่อผู้สอบเพศชายมากกว่าเพศหญิง
4. การวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบด้วย 3 วิธีที่แตกต่างกัน พบข้อทดสอบที่มีความลำเอียงจำนวนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญ การวิเคราะห์หาเฉพาะข้อทดสอบที่ลำเอียง

ในระดับปานกลางและมากเท่านั้น พบข้อทดสอบที่ลำเอียงจำนวนมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ วิธีทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของแต่ละกลุ่มด้วยไคสแควร์ และวิธีกำหนดจุดเดลต้า พบข้อทดสอบที่ลำเอียงจำนวนน้อยที่สุด และน้อยกว่าจำนวนของวิธีที่ 1-2 ดังกล่าวแล้วประมาณ 3-4 เท่า รายละเอียดของข้อสรุปดังกล่าว พร้อมรายละเอียดบางอย่างอาจศึกษาได้จากตารางที่ 1-2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 : เปรียบเทียบจำนวนข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อเพศของผู้สอบ เมื่อวิเคราะห์ด้วย 3 วิธี

ปี พ.ศ.	แบบทดสอบชุด	n ที่ลำเอียงต่อเพศ			ข้อที่ลำเอียงต่อเพศเกิน 1 วิธี	
		DPM	CSM	TPLM	n	ข้อที่
2531	กข	3	16	23	3	7, 13, 92
2532	กข	13	28	54	22	16, 19, 24, 28, 34, 39, 40, 43, 49, 51, 55-57, 63, 71, 76, 77, 81, 87, 96-98
2533	กข	4	9	8	3	59, 69, 100
$\bar{X}$		6.67	17.67	28.33	9.33	14.86%
2531	กขค	6	22	8	7	16, 25, 31, 76, 90, 91, 96
2532	กขค	4	17	61	15	4, 7, 8, 10, 11, 13, 19, 28, 30, 34, 55, 65, 67, 78, 84
2533	กขค	2	14	55	9	7, 12, 16, 20, 23, 30, 48, 98
$\bar{X}$		4.00	17.67	41.33	10.33	16.80%
$\bar{X}$		5.33	17.67	34.83	9.83	15.83 %
F-test		**	**	**		
r_{xy}		-	0.84*	0.18*		
			-	0.29*		

* $p > 0.05$

** $p < 0.05$

ตารางที่ 2 : เปรียบเทียบจำนวนข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบ
เมื่อวิเคราะห์ด้วย 3 วิธี

ปี พ.ศ.	แบบทดสอบชุด	ระหว่าง ภาค	n ที่ลำเอียงต่อแต่ละภาค			ข้อที่ลำเอียงต่อภาคเกิน 1 วิธี	
			DPM	CSM	TPLM	n	ข้อที่
2531	กข	C vs E	(4) 6	(37) 40	(36) 28	14	4, 14, 16, 17, 22, 26, 33, 36, 38, 48, 50, 80, 88, 89
		C vs NE	9	41	32		
		C vs N	7	10	24		
		C vs S	8	39	34		
2532	กข	C vs E	(11) 11	(52) 55	(39) 29	28	5, 6, 10, 16-18, 25, 28, 30, 37, 38, 40, 41, 43, 45, 51, 57, 60, 64, 66, 67, 76, 81, 83, 95, 96, 98, 99
		C vs NE	10	55	53		
		C vs N	13	11	25		
		C vs S	13	48	28		
2533	กข	C vs E	(3) 5	(46) 42	(46) 45	18	10, 12-14, 19, 20, 22, 26, 30, 32, 33, 42, 64, 66, 67, 73, 91, 93
		C vs NE	6	45	55		
		C vs N	8	23	38		
		C vs S	6	36	33		
— X			(6) 8.50	(45) 37.08	(40) 35.33	20.00	21.53%

(ตารางที่ 2) : ต่อ

ปี พ.ศ.	แบบทดสอบชุด	ระหว่าง ภาค	n ที่ลำเอียงต่อแต่ละภาค			ข้อที่ลำเอียงต่อภาคเกิน 1 วิธี	
			DPM	CSM	TPLM	n	ข้อที่
2531	กขค	C vs E	(5) 8	(26) 13	(51) 60	14	2, 14, 20, 44, 48, 49, 58, 59, 62, 72, 76, 89, 90, 100
		C vs NE	4	21	42		
		C vs N	9	24	31		
		C vs S	2	32	38		
2532	กขค	C vs E	(3) 4	(36) 15	(41) 45	15	1, 12, 18-20, 24, 27, 37, 38, 57, 79, 84, 87, 91, 96
		C vs NE	4	37	43		
		C vs N	6	28	30		
		C vs S	2	33	29		
2533	กขค	C vs E	(8) 8	(18) 15	(36) 42	8	8, 15, 21, 28, 50, 56, 71, 74
		C vs NE	22	21	36		
		C vs N	9	20	19		
		C vs S	9	19	28		
$\bar{X}$			(5) 7.16	(27) 23.17	(43) 36.92	12.33	16.24%
$\bar{X}$			7.83	30.13	36.13	16.17	18.89%
F-test			**	**	**		
r_{xy}			-	0.036*	0.18*		
			-		0.13*		

* $p > 0.05$ ** $p < 0.05$

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจหลายอย่างดังนี้

1. เหตุใดข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยจึงมีความลำเอียงต่อเพศชายมากกว่าเพศหญิง การที่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะว่า

1. โดยปกติทั่วไปแล้ว นักเรียน นิสิต หรือนักศึกษาเพศหญิง เป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางภาษาสูงกว่าผู้เรียนเพศชาย ทั้งนี้จากการผลการวิจัยทั้งภายในและต่างประเทศจำนวนมากต่างก็ค้นพบปรากฏการณ์ดังกล่าวแล้ว (เช่น Burstall, 1978: 3-8); ไกรคุง อนุชฌกุล, 2525: 54; ประทุม เจริญผล, 2526: 81)

2. ข้อทดสอบจำนวนหนึ่งอาจมีความลำเอียงอันเกิดจากการเลือกเนื้อหาอย่างลำเอียงของผู้สร้างข้อทดสอบอยู่ด้วยการเลือกเนื้อหาที่ไม่เป็นส่วนที่ดีจากหลักสูตรและเนื้อหาที่เลือกมาเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้สอบที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย รวมทั้งข้อทดสอบอาจมีความลำเอียงที่เกิดจากสร้างข้อทดสอบ แต่ละข้อ โดยผู้สร้างอาจใช้คำศัพท์ โครงสร้าง และสำนวนภาษาจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีเฉพาะผู้สอบเพศหญิง หรือเป็นสิ่งที่ผู้สอบเพศหญิงมีความสนใจมากกว่าผู้สอบเพศชายก็ได้ (Shepard, 1982: 10) ผู้ที่จะตอบข้อสงสัยเหล่านี้ได้จะต้องศึกษาวิเคราะห์ และพิจารณาเนื้อหา ในเชิงตรรก (Logical Analysis) เป็นรายข้ออย่างจริงจัง ประกอบด้วยความรู้ที่ได้จากการวิเคราะห์เชิงสถิติ (Statistic Analysis) ที่ได้จากงานวิจัยเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะความลำเอียงของข้อทดสอบเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในข้อทดสอบ

แต่อย่างไรก็ตามเหตุผลทั้ง 2 ประการดังกล่าวแล้วค่อนข้างขัดแย้งกัน และยังไม่อาจเชื่อได้แน่ว่าเหตุผลใดมีน้ำหนักความน่าเชื่อถือได้มากกว่ากัน เนื่องจากแบบทดสอบทั่ว ๆ ไป ที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา หรือสมรรถภาพทางภาษา อาจยังไม่ได้คำนึงถึงเรื่องความลำเอียงต่อเพศของข้อทดสอบ เนื่องจากเรื่องความลำเอียงของข้อทดสอบเป็นแนวคิดที่นักทดสอบเพิ่งนำมาปฏิบัติเมื่อไม่นานมานี้ คือเมื่อประมาณ ค.ศ. 1970 นี้เอง (Berk, 1983: 1) ดังนั้นแบบทดสอบที่ใช้ในงานวิจัย เพื่อการเปรียบเทียบดังกล่าวอาจประกอบด้วยข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อเพศก็ได้ ทำให้ผลการวิจัยยังไม่เชื่อได้มากนัก ดังนั้นข้อค้นพบในอดีตในประเด็นที่ 1 จึงยังเป็นเรื่องที่น่าค้นหาคำตอบต่อไป

2. เหตุใดข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยจึงมีความลำเอียงต่อผู้สอบจากภาคภูมิศาสตร์อื่นมากกว่าต่อภาคกลาง

ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะว่า

1. ความไม่เท่าเทียมกันด้านโอกาสทางการศึกษาของผู้สอบจากภาคกลางและภาคอื่น ๆ ซึ่งโดยมากยังมีสภาพเป็นชนบท ขาดความพร้อมทางอุปกรณ์การเรียน ขาดครู-อาจารย์ผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาสูง ขาดโอกาสในการใช้หรือรับรู้สื่อภาษาอังกฤษ รวมทั้งความขาดแคลนอื่น ๆ เมื่อเทียบกับผู้สอบที่อยู่ในภาคกลาง ซึ่งโดยมากอยู่ในสังคมเมือง จึงมีโอกาสดูแลความพร้อมในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วดีกว่าความแตกต่างดังกล่าวนี้คงเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในต่างจังหวัดต่ำกว่าผู้เรียนในกรุงเทพมหานคร (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2531) เช่น ในปี พ.ศ.

2516 อำไพ อนันต์ศฤงคาร (2516: 41) ศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ในกรุงเทพมหานครมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนจากจังหวัดสงขลาอย่างมีนัยสำคัญและในปี 2533 เฉลิมชัย มิติภักษ์ (2532: 39-42) ศึกษาพบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองนครราชสีมา สูงกว่าของนักเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมืองอย่างมีนัยสำคัญ เป็นต้น

2. ข้อทดสอบจำนวนหนึ่งอาจมีความลำเอียง อันเกิดจากการเลือกเนื้อหาอย่างลำเอียงของผู้สร้างข้อทดสอบด้วยการเลือกเนื้อหาที่ไม่เป็นสัดส่วนที่ดีจากหลักสูตร และข้อทดสอบอีกจำนวนหนึ่งอาจมีความลำเอียงจากการสร้างข้อทดสอบของกรรมการสร้างข้อทดสอบ โดยผู้สร้างอาจใช้คำศัพท์ เนื้อเรื่องสำหรับอ่านโครงสร้าง และสำนวนภาษาจำนวนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักกันดี ในระหว่างผู้สอบในภาคกลาง แต่ไม่เป็นที่รู้จักกันทั่วไป สำหรับผู้สอบจากภาคอื่น ๆ ความผิดพลาดนี้อาจเกิดจากความไม่ตั้งใจของผู้สร้างข้อทดสอบ แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างความรู้ (schema) ของผู้สอบ และโครงสร้างความรู้ก็มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างมีนัยสำคัญด้วย (Mandler, 1979: 263-6; Carrell, 1984: 332-342) ดังนั้นหากผู้สอบอยู่ในสังคมเมืองก็ยังมีโอกาสได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวมากกว่า ทั้งจากความพร้อมด้านโอกาสทางการศึกษาเชิงรูปนัย (formal education) ที่ดีกว่าแล้ว ก็ยังมีโอกาสทางการศึกษาเชิงอรูปนัย (informal education) เช่นจากสื่อมวลชนต่าง ๆ ดีกว่า

ผู้สอบจากภาคอื่น ๆ ที่มีโอกาสน้อยกว่าด้วย

ดังนั้น จากเหตุผลที่สำคัญดังกล่าวแล้ว 2 ข้อข้างต้น อาจเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้แบบทดสอบมีข้อทดสอบที่มีความลำเอียงต่อผู้สอบจากภาคอื่น ๆ มากกว่าจากภาคกลาง

3. เหตุใดจำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงซึ่งได้จากการวิเคราะห์หาความลำเอียงแต่ละวิธีจึงแตกต่างกัน

ความแตกต่างของจำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงดังกล่าวอาจเกิดจากสาเหตุต่อไปนี้คือ

1. แนวคิดเกี่ยวกับความลำเอียงของข้อทดสอบของแต่ละวิธีแตกต่างกัน ทำให้แต่ละวิธีมีนิยามเชิงปฏิบัติการ (operation definition) ของความลำเอียงของข้อทดสอบแตกต่างกัน จึงคำนวณหาความลำเอียงด้วยวิธีการและสูตรที่ต่างกัน จนเป็นเหตุให้จำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงต่างกัน เช่น (Shepard, 1982: 23; Osterlind, 1983: 55):

1. วิธีการหาคจุดเฉลี่ยต่ำ เชื่อว่า

ข้อทดสอบที่ลำเอียงคือข้อทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยต่ำของผู้สอบแต่ละกลุ่มเรียงลำดับแตกต่างกัน

2. วิธีทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนระหว่างกลุ่มด้วยไค-สแควร์ เชื่อว่า

ข้อทดสอบที่ลำเอียงคือข้อทดสอบซึ่งผู้สอนที่ได้คะแนนในช่วงระดับคะแนนเดียวกัน มีสัดส่วนของการตอบข้อทดสอบถูกและ

ผิดแตกต่างกัน

3. วิธีการตอบสนองของข้อทดสอบชนิด 3 พารามิเตอร์ เชื่อว่าข้อทดสอบที่ลำเอียง คือ ข้อทดสอบซึ่งผู้สอบที่มีความสามารถเท่ากันมีโอกาสตอบข้อทดสอบได้ถูกต้องแตกต่างกัน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีที่ 1 มุ่งพิจารณาที่ระดับความยาก-ง่ายของข้อทดสอบแต่ละข้อ เป็นสำคัญ เนื่องจากคำนวณหาความลำเอียงของข้อทดสอบโดยอาศัยค่าเดลต้า (Δ) ซึ่งเป็นค่าที่แสดงความยาก-ง่ายของข้อทดสอบที่แปลงมาจากค่าอัตราส่วนของการตอบข้อทดสอบแต่ละข้อถูก (p) มากน้อยเพียงใด ซึ่งได้แก่ค่าดัชนีของความยากง่ายของข้อทดสอบโดยตรง

ส่วนวิธีที่ 2 มุ่งพิจารณาที่ระดับความสามารถของกลุ่มผู้สอบและความยากง่ายของข้อทดสอบแต่ละข้อ เป็นสิ่งสำคัญ จึงเป็นวิธีที่ซับซ้อนกว่าวิธีที่ 1 เล็กน้อยในเชิงของแนวคิดและวิธีการคำนวณ แต่ยังเป็นวิธีที่มีจุดอ่อนมากเกี่ยวกับการแบ่งจำนวนกลุ่มของผู้สอบว่าควรจะเป็นกี่กลุ่มสำหรับการวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบแต่ละข้อ เนื่องจากยังไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน (Osterlind, 1983: 41-42) และการที่ผู้สอบที่มีคะแนนรวมอยู่ในระดับเดียวกัน อาจมีความสามารถที่แท้จริง แตกต่างกันได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับช่วงห่างของคะแนน (score interval) และที่มาของคะแนนรวม

สำหรับวิธีที่ 3 นั้นมุ่งพิจารณาความสามารถของผู้สอบแต่ละคน และพารามิเตอร์ของข้อทดสอบแต่ละข้ออย่างละเอียด คือ อำนาจจำแนกของข้อทดสอบ (a) ความยากง่ายของข้อทดสอบ (b) และค่าการเดาถูกของข้อทดสอบ (c) เป็นสำคัญ จึงเป็นวิธีที่

ซับซ้อนมากที่สุดในเรื่องของการคำนวณ และเป็นวิธีที่ไว (sensitive) มากที่สุด ในเรื่องของการค้นหาข้อทดสอบที่ลำเอียง (Osterlind, 1983: 77)

2. เกณฑ์ในการตัดสินความลำเอียงของข้อทดสอบแต่ละวิธีไม่แน่นอน เนื่องจากยังขาดเกณฑ์กลางที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ดังนั้นงานวิจัยแต่ละเรื่อง จึงอาจใช้เกณฑ์ที่แตกต่างกัน เช่น เกณฑ์ในการตัดสินระยะห่างตั้งฉากของค่าอันดับคู่เดลต้าไปยังแกนสำคัญ (d) นักวิจัยอาจใช้ $d = 2S_d, 3S_d, 0.75$ z-score unit หรือ 1.5 z-score unit ก็ได้ (Angoff, 1982: 107; Osterlind, 1983: 35) ทั้งนี้แล้วแต่วัตถุประสงค์ของการวิจัยแต่ละเรื่อง หรือในกรณีของการวิเคราะห์วิธีที่ 2 (Chi-square Method) ผู้วิจัยอาจกำหนดระดับความมีนัยสำคัญของตนเองได้ว่าควรจะเป็น $\alpha = 0.05$ หรือ 0.01 รวมทั้งการกำหนดจำนวนกลุ่มของผู้สอบซึ่งได้กล่าวมาแล้วว่ายังไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอน จำนวนกลุ่มของผู้สอบที่แบ่งตามระดับความสามารถโดยใช้คะแนนรวมนี้ มีผลโดยตรงต่อเกณฑ์ในการตัดสินความลำเอียงของข้อทดสอบด้วย เนื่องจากสูตรทั่วไปในการคำนวณหาความระดับความมีนัยสำคัญ เมื่อคำนึงถึงค่าอัตราความคลาดเคลื่อน (error rate) แล้ว คือ $\alpha = \alpha_j$ และ j คือจำนวนกลุ่ม ดังนั้น ถ้าหากว่าจำนวนกลุ่มเปลี่ยนไป เกณฑ์ในการตัดสินความลำเอียงของข้อทดสอบก็เปลี่ยนไปด้วย ส่วนวิธีวิเคราะห์ที่ 3 คือ Three-parameter Logistic Method นั้น แม้ว่ามีนักวิจัยบางท่านเสนอว่าค่า $0 < 0.40 =$ ลำเอียงน้อย 0 ระหว่าง $0.40-0.70 =$ ลำเอียงปานกลาง และ $0 > 0.70 =$ ลำเอียงมาก (Rudner, 1977 อ้างจากสุรศักดิ์ อมรรตนศักดิ์, 2531: 44) แต่ไม่ได้ระบุไว้แน่ชัดว่าคำว่า 'ลำเอียงน้อย' นั้นมี 'นัยสำคัญ' หรือไม่ ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงไม่ได้ค้น

หาข้อทดสอบที่มีความลำเอียงน้อย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเกณฑ์ในการตัดสินใจความลำเอียงของข้อทดสอบของการวิเคราะห์แต่ละวิธียังไม่เกณฑ์กลางที่ยอมรับกันทั่วไป หากเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ของวิธีใดวิธีหนึ่งก็ย่อมทำให้จำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยด้วยเหตุผลที่สำคัญดังกล่าวแล้ว

2. ประการข้างต้น น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ข้อทดสอบที่ลำเอียงแต่ละวิธีแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาถึงความซับซ้อนของแนวคิดเกี่ยวกับความลำเอียงของข้อทดสอบและวิธีการคำนวณแล้ว อาจกล่าวได้ว่าวิธีที่ 1 เป็นวิธีที่อนุรักษ์นิยม (conservative) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ วิธีที่ 2 และวิธีที่ 3 เป็นวิธีที่ไว (sensitive) มากที่สุด เมื่อคำนึงถึงการค้นหาข้อทดสอบที่ลำเอียงในระดับน้อย หรือต่ำด้วย ดังนั้นโดยสภาพทั่วไปแล้วจำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงที่พบจากวิธีที่ 3 จึงมีจำนวนมากที่สุด (แม้ไม่ได้รวมข้อที่ลำเอียงน้อยด้วย) รองลงมาได้แก่ วิธีที่ 2 และวิธีที่ 1 พบข้อทดสอบที่ลำเอียงจำนวนน้อยที่สุด ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับสภาพทั่วไปดังกล่าวแล้ว และสอดคล้องกับผลการวิจัยของทัศนีย์ พิรมนตรี (2530, 73) ที่พบว่าข้อทดสอบที่ลำเอียงต่อภาคภูมิศาสตร์ของวิชาคณิตศาสตร์ที่วิเคราะห์โดยวิธีที่ 3 มีมากกว่าวิธีที่ 1 (ส่วนวิธี (Chi-square Method) นั้น ทัศนีย์ พิรมนตรี ใช้วิธีที่ต่างจากวิธีที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุรศักดิ์ อมรรัตน์-ศักดิ์ (2531: 170-182) ในการเปรียบเทียบผลของการวิเคราะห์หาความลำเอียงของ 4 วิธีจากการวิเคราะห์แบบทดสอบคัดเลือก 4 ฉบับ

4. เหตุใดจำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงจากการวิเคราะห์แต่ละวิธีจึงมีความสัมพันธ์กัน อย่างไม่มีนัยสำคัญ

ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะว่า

1. การวิเคราะห์หาความลำเอียงแต่ละวิธีมุ่งวิเคราะห์ลักษณะของข้อทดสอบข้อเดียวกันคนละด้าน เนื่องจากมีแนวคิดเกี่ยวกับความลำเอียงแตกต่างกัน และวิธีการทดสอบแตกต่างกัน ตามรายละเอียดที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นในประเด็นที่ 3
2. วิธีการวิเคราะห์หาความลำเอียงทั้ง 3 วิธียังมีข้อบกพร่องบางอย่างเช่น
 - ก. ข้อทดสอบที่ลำเอียงที่พบจากวิธีที่ 1 มักเป็นข้อที่มีอำนาจจำแนกสูงหรือต่ำมาก นอกจากเป็นข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่าย (Δ) ของกลุ่มแตกต่างกันมาก ดังนั้น หากข้อทดสอบมีค่าอำนาจของกลุ่มแตกต่างกันมาก ค่าความลำเอียงของข้อทดสอบอาจเป็นค่าที่ผิดพลาด (Angoff, 1982: 104)
 - ข. ข้อทดสอบที่ลำเอียงที่พบจากวิธีที่ 2 ได้รับอิทธิพลมาจากลักษณะของการกระจายของคะแนนสอบ (score distribution) ของกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกับ ดังนั้นข้อทดสอบจะถือว่ามีลักษณะลำเอียงหรือไม่ ยิ่งขึ้นอยู่กับลักษณะการกระจายของคะแนนสอบด้วย ซึ่งเป็นปัจจัยที่อยู่นอกเหนือค่านิยามของความลำเอียงของวิธีนี้ (Ironson, 1982: 136)
 - ค. มีโอกาสที่เป็นไปได้ที่ข้อทดสอบมีความลำเอียงแต่วิธีการวิเคราะห์วิธีที่ 3 ไม่อาจค้นหาค้นพบได้ เนื่องจากข้อทดสอบที่ค่าพารามิเตอร์ต่างกันอาจมีค่าลักษณะของข้อทดสอบ (ICC) เหมือนกันก็ได้ (Ironson, 1982: 149)

ดังนั้น จากข้อบกพร่องทั้ง 3 ข้างต้นนี้ จึงทำให้กล่าวได้ว่าจำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงนั้นอาจมีบางข้อที่ไม่ใช่ข้อที่ลำเอียง และอาจมีบางข้อที่วิธีวิเคราะห์ทั้ง 3 ไม่อาจค้นพบได้ และจากการที่จำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างไม่มีระบบ รวมทั้งการค้นหาลำเอียงของแต่ละวิธี มุ่งวิเคราะห์ลักษณะของข้อทดสอบคนละด้าน จึงอาจเป็นเหตุให้จำนวนข้อทดสอบที่ลำเอียงของแต่ละวิธีมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ Rudner และคณะ (Rudner and Others, 1980:8) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบผลของการวิเคราะห์หาข้อทดสอบที่ลำเอียง 7 วิธีโดยอาศัยข้อมูลที่สร้างขึ้นจากวิธี Monte Carlo และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของจำนวนข้อทดสอบที่พบจาก 3 วิธีที่ผู้วิจัยศึกษาค้นครั้งนี้มีค่าในระดับปานกลางคือ r_{xy} ระหว่าง 0.60-0.66 ซึ่ง Rudner และคณะกล่าวว่ามีความสูงกว่าผลการวิจัยที่พบโดย Ironson (1979) และ Rudner และ Coney (1978) ซึ่งศึกษาจากข้อมูลจริงที่มีขนาดเล็กกว่า (อ้างจาก Rudner และคณะ, 1980: 9) แต่ข้อค้นพบที่ขัดแย้งกันนี้อาจเป็นไปได้ เพราะการศึกษาค้นครั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์ (empirical data) จึงมีจำนวนการกระทำซ้ำ ในการวิเคราะห์น้อยครั้งกว่าการวิจัยที่ Rudner และคณะจัดกระทำซ้ำกับข้อมูลจำลอง ซึ่งกระทำซ้ำได้จำนวนมากมายและภายใต้หลายเงื่อนไข

ข้อเสนอแนะ

- ก. สำหรับคณะกรรมการสร้างแบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยและผู้ที่เกี่ยวข้อง

ควรศึกษาและวิเคราะห์ข้อทดสอบที่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ามีความลำเอียงในลักษณะต่าง ๆ ในเชิงของการวิเคราะห์เนื้อหาและตรรก เพื่อค้นหาว่าเหตุใดข้อทดสอบเหล่านั้นจึงมีความลำเอียงต่อเพศหรือต่อภาคภูมิศาสตร์ของผู้สอบ ทั้งนี้เพื่อให้ได้แนวทางในการเลือกเนื้อหาและการสร้างข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัยต่อไป เพื่อให้ข้อทดสอบมีความเป็นธรรมแก่ผู้สอบมากที่สุด เพราะ 'การตัดสินใจให้ผู้สมควรสอบได้ตกและตัดสินใจให้ผู้สมควรสอบตกได้' เป็นความผิดพลาดที่ร้ายแรงที่คณะกรรมการสร้างข้อทดสอบควรตระหนักไว้เสมอ และควรพยายามทุกวิถีทางให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวให้น้อยที่สุด เพราะการตัดสินใจที่ผิดพลาดดังกล่าวมีผลกระทบต่ออนาคตของบุคคลทั้งผู้ที่สอบได้และสอบตกและคุณภาพของประชากรของประเทศเป็นอย่างมาก

ข. สำหรับนักวิจัย

ควรศึกษาและวิเคราะห์ข้อทดสอบที่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ามีความลำเอียง ในเชิงของการวิเคราะห์เนื้อหาและตรรกว่าเป็นเพราะเหตุใดสอดคล้องกับความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด และวิธีวิเคราะห์ใดที่ให้ผลสอดคล้องกับความเป็นจริงมากที่สุด

ค. สำหรับผู้สร้างและพัฒนาแบบทดสอบทั่วไป

1. เนื่องจากมีผลการวิจัยจำนวนมากค้นพบและยืนยันว่า การวิเคราะห์หาความลำเอียงที่ได้ผลดีที่สุด คือ Three-parameter Logistic Method [เพราะละเอียดมากที่สุดให้รายละเอียดได้มากที่สุดและสอดคล้องกับแนวคิดทางการทดสอบแนวใหม่มากที่สุด] รองลงมาได้แก่ Chi-square Method ที่แบ่งผู้สอบออกเป็นกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม (Subkoviak and Others, 1984: 56; Rudner and Others,

1980: 9; Ironson. 1979 อ้างจาก Burrill, 1982: 169) ดังนั้น หากเป็นไปได้ควรวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบ โดย Three-parameter Logistic Method แต่วิธีดังกล่าวนี้เสียค่าใช้จ่ายและเวลาในการคำนวณมากที่สุด รวมทั้งต้องอาศัยผู้สอบมากกว่า 1,000 คน และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย

ดังนั้น หากไม่สามารถกระทำได้ในทางปฏิบัติก็ควรใช้ Chi-square Method แทน หรือหากยังไม่สามารถกระทำได้ ก็ควรใช้ Delta

Plot Method ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด และสะดวกที่สุดในทางปฏิบัติ

2. ข้อทดสอบที่ลำเอียงไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นข้อทดสอบที่ 'ไม่ดี' เสมอไปเพราะในบางสถานการณ์ ข้อทดสอบที่ลำเอียงอาจให้ข้อสารสนเทศที่ดีที่สุด หรือเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด เช่น ในการเลือกวิชาเรียน (Rudner and Others, 1984 b: 227) ดังนั้นในการพัฒนาข้อทดสอบควรคำนึงถึงเรื่องวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบเป็นสำคัญด้วยเสมอ

เอกสารอ้างอิง

- ไกรคุง อ้นคชกุล. "การศึกษาลักษณะสัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร." *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*. กทม.: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. *การวิจัยและประเมินคุณภาพโรงเรียนประถมศึกษา*. กทม. : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี , 2531.
- เฉลิมชัย มิตินักษ์. "การศึกษาศักยภาพในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมืองและโรงเรียนที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมือง." *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*. กทม. : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, 2522.
- ประทุม เจริญผล. "องค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5." *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*. นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2526.
- ฝ่ายสารสนเทศ 4. "สถิติการศึกษา." *วารสารการศึกษาแห่งชาติ*. 2 (ธันวาคม, 2529 – มกราคม 2530): 45-50.
- ทัศนีย์ พิรมนตรี. "การวิเคราะห์ความลำเอียงของแบบสอบวิชาคณิตศาสตร์ โครงการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2526." *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*. กทม.: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. 'ความสอดคล้องของข้อทดสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยกับเกณฑ์ในทฤษฎีการวัดผล.' ใน *ความสอดคล้องของข้อทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ และแนวโน้มในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและการสร้างคลังข้อสอบ*. กทม.: Thai-TESOL's Occasional Papers No. 1984/1, 1984.
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. 'ความสอดคล้องของข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ชุด กข. และ กขค. ปี 2528 กับเกณฑ์ในทฤษฎีการวัดผล.' บทความเสนอในการประชุมใหญ่ของสมาคม Thai/TESOL เรื่อง *การวิเคราะห์ข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย*, 2528.
- สุศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์. 'การศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีวิเคราะห์ความลำเอียงของข้อสอบที่แตกต่างกัน 4 วิธี.' *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต*. กทม.: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- อำไพ อนันต์ตฤณการ. 'สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ.' *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*. กทม.: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- Angoff, W.H. 'Use of Difficulty and Discrimination Indices for Detecting Item Bias.' In *Handbook of Methods for Detecting Test Bias*. R.A. Berk (ed.) Maryland: The Johns Hopkins University Press, 1982.
- Berk, R.A. *Handbook of Methods for Detecting Test Bias*. Maryland: The Johns Hopkins University Press, 1982.
- Burstall, C. 'Factors Affecting Foreign Language Learning : A Consideration of Some Recent Research Findings.' In *Language Teaching and Linguistics*. V. Kinsella (ed.) London: Oxford University Press, 1978.
- Burrill, L.E. 'Comparative Studies of Item Bias Methods.' In *Handbook of Methods for Detecting Test Bias*. R.A. Berk (ed.) Maryland: The Johns Hopkins University Press, 1982.
- Bradford, A. 'A Farang's Problems with the University Entrance Examinations in English.' ใน *การวิเคราะห์ข้อทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ*. Priya Unaratana (ed.) กทม. สมาคม Thai/TESOL Occasional Papers No. 1991/1, 1990.
- Carrell, P.L. 'Schema Theory and ESL Reading: Classroom Implications and Applications.' *The Modern Language Journal*. 68 (1984): 332-342.
- Ironson, G.H. 'Use of Chi-square and Latent Trait Approaches for Detecting Items Bias.' In *Handbook of Methods for Detecting Test Bias*, R.A. Berk (ed.) Maryland: The Johns Hopkins University Press, 1982.
- Ironson, G.H. and Subkoviak, M.J. 'A Comparison of Several Methods of Assessing Item Bias.' *Journal of Educational Measurement* 16 (1979): 209-225.

- Mandler, J.M. 'Categorial and Schematic Organization in Memory.' In *Memory Organization and Structure*. C.R. Puff (ed.). New York: Academic Press, 1979.
- Osterlind, S.J. *Test Item Bias*. California: SAGE Publications. Inc, 1983.
- Rudner, L.M. and Others. 'A Monte Carlo comparsison of Seven Biased Item Detection Techniques.' *Journal of Educational Measurement*. 17 (Spring 1980): 1-10.
- Shepard. L.A. 'Definitions of Bias.' In *Handbook of Methods for Detecting Test Bias*. R.A. Berk (ed.) Maryland: The Johns Hopkins University Press, 1982.
- Subkoviak. M.J. and Others. 'Empirical Comparison of Selected Item Bias Detection Procedures with Bias Manipulation.' *Journal of Educational Measurement*. 21 (Spring 1984): 49-58.

แนวโน้มนระดับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบุคคลภายนอกที่สนใจ ปี พ.ศ. 2533

ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์
สุพัฒน์ สุขมลสันต์

ความเป็นมาของโครงการ

ฝ่ายวิชาการและสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ดำเนินการโครงการวิจัย และพัฒนาเรื่อง "การสร้างและพัฒนาคุณภาพแบบทดสอบสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษ และระบบการทดสอบที่เกี่ยวข้อง" ในระหว่างปีการศึกษา 2532-2534 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและพัฒนาคุณภาพของแบบทดสอบวัดสมิทธิภาพทั่วไปของภาษาอังกฤษสำหรับกับนิสิตชั้นปีที่ 3-4 หรือ 2 ปีสุดท้ายของหลักสูตรต่าง ๆ รวมทั้งบุคคลภายนอกทั่วไปที่สนใจให้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพสูง วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งคือ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ นิสิตชั้นปีที่ 3-4 หรือ 2 ปีสุดท้ายของหลักสูตรต่าง ๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อจำแนกออกเป็นมิติต่าง ๆ กล่าวคือ คณะ ภาควิชา วิชาเอก-โท เพศ สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และการ

ศึกษาของบิดา-มารดา นอกจากนี้โครงการนี้ได้จัดขึ้นเพื่อสร้างและพัฒนาแบบทดสอบที่เกี่ยวข้องกับการวัดสอบแบบทดสอบดังกล่าวให้มีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ ซึ่งได้แก่คลังข้อทดสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมการประมวลผลการสอบ และรายงานผลการสอบเป็นรายบุคคลโดยใช้คอมพิวเตอร์

ลักษณะเฉพาะของโครงการ

โครงการนี้เป็นส่วนแรกของโครงการ "การสร้างและพัฒนาคุณภาพแบบทดสอบสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษและระบบการทดสอบที่เกี่ยวข้อง" วัตถุประสงค์ของโครงการคือ เพื่อศึกษาเชิงสำรวจเกี่ยวกับแนวโน้มของระดับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1-6 บัณฑิตวิทยาลัย และบุคคลภายนอกที่สนใจ เมื่อจำแนกออกเป็นมิติต่าง ๆ คือ เพศ ชั้นปี คณะวิชา เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา อายุ และรายได้ของครอบครัว

ดังนั้นตัวแปรต้นของโครงการวิจัยนี้ จึงได้แก่ เพศ
 ชั้นปี คณะวิชา เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา อายุ และ
 รายได้ของครอบครัว และตัวแปรที่ศึกษาได้แก่
 ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน
 เข้าใจความสามารถในการเขียนด้านทักษะการรับรู้
 ความสามารถในการเขียนด้านทักษะการผลิต และ
 ความสามารถรวมทั้ง 4 ด้าน สำหรับประชากรของ
 การวิจัยครั้งนี้ เป็นประชากรเชิงนิยาม ซึ่งเป็น
 ผู้สมัครสอบ 2,964 คน และประชากรทั้งหมดยก
 เว้นบุคคลภายนอก 17,402 คน ส่วนพลวิจัยมี
 จำนวน 1,684 คน หรือร้อยละ 56.8 ของ
 ผู้สมัครสอบทั้งหมด และร้อยละ 7.62 ของประ-
 ชากรทั้งหมด ยกเว้นบุคคลภายนอก ในเรื่องเครื่อง
 มือในการวิจัยนั้นเป็นแบบทดสอบวัดสมิทธิภาพทั่วไป
 ทางภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น ใช้เวลาสอบประมาณ 3
 ชั่วโมงแบบทดสอบมี 2 ลักษณะคือ แบบทดสอบ
 ประเมินแบบเลือกตอบ เป็นแบบทดสอบการฟังเข้าใจ
 ความ 35 ข้อ แบบทดสอบการอ่านเข้าใจความ 60
 ข้อ แบบทดสอบการเขียน 25 ข้อ และแบบทดสอบ
 อัตนัยเพื่อทดสอบการเขียนขนาดสั้น 3 ข้อ
 ประมาณข้อละ 30 คำ และขนาดยาวอีก 1 ข้อ
 ยาวประมาณ 200-250 คำ จำนวนผู้เข้าสอบทั้งสิ้น
 รายละเอียดดังนี้คือ อักษรศาสตร์ร้อยละ 6.1
 วิศวกรรมศาสตร์ร้อยละ 9.4 พาณิชยศาสตร์และ
 การบัญชีร้อยละ 11.4 วิทยาศาสตร์ร้อยละ 7.5
 รัฐศาสตร์ร้อยละ 3.7 สถาปัตยกรรมศาสตร์ร้อยละ 3
 ครุศาสตร์ร้อยละ 5.8 แพทยศาสตร์ร้อยละ 5.2
 นิเทศศาสตร์ร้อยละ 3.7 สัตวแพทยศาสตร์ร้อยละ
 4.5 เศรษฐศาสตร์ร้อยละ 1.8 ทันตแพทยศาสตร์
 ร้อยละ 4 นิติศาสตร์ร้อยละ 3.4 เกษตรศาสตร์ร้อยละ
 4.2 ศิลปกรรมศาสตร์ร้อยละ 1.1 บัณฑิตวิทยาลัย
 ร้อยละ 3.9 และบุคคลภายนอก ร้อยละ 21.3 จาก
 ผู้เข้าสอบทั้งหมดเป็นเพศชายร้อยละ 38.4 และเพศ
 หญิงร้อยละ 61.6 แบ่งออกตามจำนวนและชั้นปี
 ดังนี้คือ ปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 14.8 ปีที่ 2 คิดเป็น

ร้อยละ 9.7 ปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 12.8 ปีที่ 4
 คิดเป็นร้อยละ 29.2 ปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 5.8 ปีที่ 6
 คิดเป็นร้อยละ 2.6 บัณฑิตวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ
 3.9 และบุคคลภายนอก คิดเป็นร้อยละ 21.3

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลนั้น อาศัยโปรแกรม
 คอมพิวเตอร์ชื่อ SPSSX, SPSS/PC และโปร-
 แกรมอื่น เพื่อคำนวณหาค่าสถิติบรรยายต่าง ๆ คือ
 ค่า T-test, ค่า F-test, ค่า Item analysis, ค่า Item
 bias และค่าของ Scheffe test ผลการวิเคราะห์
 สรุปได้ดังนี้คือ แบบทดสอบวัดสมิทธิภาพทั่วไปทาง
 ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น มีคุณภาพในระดับดีคือ มี
 ความยากง่ายโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง อำนาจ
 จำแนกโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง และมีความ
 เทียบค่อนข้างสูง ($KR_{20} = 0.74-0.82$)
 และทั้งฉบับมีความเที่ยงสูงมาก ($KR_{20} = 0.90$)
 ส่วนความตรงได้รับการตรวจสอบจากคณะผู้เชี่ยวชาญ
 ในการสร้างแบบทดสอบทางภาษาอังกฤษในเรื่อง
 สมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของผู้สอบ
 ครั้งนี้

โดยเฉลี่ยแล้ว ทางด้านการฟังและการอ่าน
 เข้าใจความอยู่ในระดับต่ำกว่าปานกลางเล็กน้อย
 ความสามารถทางการเขียนด้านทักษะการรับรู้
 อยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถทางการเขียนด้าน
 ทักษะการผลิตอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีความ
 สามารถรวมอยู่ในระดับต่ำกว่าปานกลางเล็กน้อย
 ผลการวิเคราะห์ประการหนึ่งที่น่าสนใจคือ นิสิต
 ชั้นปีที่ 3 มีสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษสูงที่
 สุดในทุกทักษะรวมทั้งทักษะรวม รองลงมาคือ นิสิต
 ชั้นปีที่ 6 และ 4 ตามลำดับ และบุคคลภายนอกมี
 สมิทธิภาพทั่วไปต่ำที่สุด รองลงมาคือ นิสิตจาก
 บัณฑิตวิทยาลัยและนิสิตชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ และ
 อีกประการหนึ่งคือ นิสิตจากคณะอักษรศาสตร์ มี

สมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษสูงที่สุดเกือบทุกทักษะรวมทั้งทักษะรวม รองมาได้แก่ นิสิตจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์ ตามลำดับ นิสิตที่มีสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษต่ำสุดคือ นิสิตจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ รองลงมาได้แก่ นิสิตจากคณะครุศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโอกาสในการเรียนในห้องเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน นิสิตคณะและชั้นปีที่เรียนภาษาอังกฤษมากกว่าและเป็นเวลาติดต่อกันย่อมมีปริมาณความรู้ทางภาษาอังกฤษมากกว่าเป็นธรรมดา โดยเฉพาะเมื่อดูจากสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของบัณฑิตวิทยาลัยและบุคคลภายนอกไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน และไม่ค่อยได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จึงทำให้ระดับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษลดลง นิสิตคณะแพทยศาสตร์ก็เช่นเดียวกัน ถึงแม้จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรายวิชาอังกฤษพื้นฐาน I และ II รองลงมาจากนิสิตของคณะทันตแพทยศาสตร์ หรืออักษรศาสตร์ แต่ปรากฏว่าอันดับที่ของสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตจากคณะแพทยศาสตร์ในการสอบทักษะต่าง ๆ ลดลงมาก ทั้งนี้ก็เป็นเพราะมีโอกาสเรียนรู้ในห้องเรียนเพียง 2 รายวิชา หรือภายในหนึ่งปีการศึกษาเท่านั้น และความสามารถทั่วไปทางภาษาอังกฤษคงลดลง เพราะไม่ได้เรียนและไม่ได้ใช้เป็นเวลานานๆ โดยเฉพาะทักษะในการฟังและทักษะด้านการผลิตในการเขียน

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ยังแสดงว่าศาสนาเชื้อชาติสัญชาติอายุของผู้สอบในระดับมหาวิทยาลัย รายได้ของบิดาและมารดา มีความสัมพันธ์กับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของผู้สอบอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในเรื่องศาสนาเชื้อชาติสัญชาติ นั้น จำนวนนิสิตที่นับถือศาสนาอื่นนอกจากศาสนาพุทธ หรือมีเชื้อชาติอื่นนอกจากเชื้อชาติ

ไทย หรือมีสัญชาติอื่นนอกจากสัญชาติไทยแล้วมีจำนวนน้อยมาก อีกทั้งการสื่อสารและสื่อสอนของศาสนาอื่นก็ใช้ภาษาไทย เช่น คัมภีร์ไบเบิลและเพลงสวดของศาสนาคริสต์ และการเทศนาสั่งสอนนิยมใช้ภาษาไทย และผู้สอนศาสนาคริสต์ส่วนมากก็เป็นคนไทย ดังนั้นอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษจึงมีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย ส่วนเรื่องอายุของผู้สอบในระดับอุดมศึกษาไม่มีสัมพันธ์กับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ นั้นอาจเป็นเพราะพิสัยของอายุผู้สอนแคบมาก ผู้สอนมีอายุอยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน ทำให้ความแปรปรวนของอายุมีน้อย จึงทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าน้อยตามไปด้วย ส่วนเรื่องสุดท้ายคือการที่รายได้ของบิดาและมารดา หรือฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญ สาเหตุของผลดังกล่าวอาจเป็นเพราะว่า นิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง ดังนั้นนิสิตจึงไม่น่าจะมีปัญหาทางด้านการเงินที่จะใช้จ่ายในการเรียนหรือการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทางด้านภาษาอังกฤษหากมีความต้องการ นิสิตที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวยหรือไม่ก็ตามกลับมีแรงจูงใจเพื่อเรียนภาษาอังกฤษลดลง เพราะมองไม่เห็นความจำเป็นในระยะใกล้ที่ตนต้องใช้ภาษาอังกฤษ เว้นแต่ผู้ที่ต้องการไปศึกษาต่อในต่างประเทศ ซึ่งก็มีจำนวนไม่มากนัก นอกจากนี้ นิสิตเหล่านี้ เรียนภาษาอังกฤษมานานมากและยึดเยื้อติดต่อกันแต่ไม่เข้มข้นและไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้บ่อย จึงเกิด 'ภาวะชงกันทางการเรียนรู้ภาษา' และทำให้อัตราการเรียนรู้ภาษาไม่เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า ระดับสมิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีแนวโน้มอยู่ในระดับต่ำกว่าที่ควรเป็นทั้งในด้านทักษะการฟัง การอ่านเข้าใจความ และการเขียน ซึ่งควรอยู่ในระดับสูงกว่านี้ เช่น ประมาณร้อยละ 75

หรือสูงกว่า เพราะข้อทดสอบที่สร้างขึ้นครั้งนี้ครอบคลุมเนื้อหาภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องใช้ทั่วไป หากมีความต้องการที่จะยกระดับสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้สูงขึ้น ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรจะได้ร่วมมือกันหาทางเร่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างจริงจังและต่อเนื่องด้วยวิธีการต่างๆ ตลอดช่วงระยะเวลาที่นิสิตเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย ทั้งในลักษณะของการเรียนการสอนโดยตรง และการส่งเสริมบรรยากาศทางวิชาการในรูปแบบต่างๆ

ที่มีภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องด้วยในการศึกษา นอกจากในด้านการเรียนแล้ว การทดสอบและประเมินผลสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษ อาจจะทำให้ นิสิตมีความตื่นตัวในการแสวงหาความรู้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างและพัฒนาข้อทดสอบให้ครอบคลุมภาพรวมของความสามารถทุก ๆ ด้าน และเก็บสะสมไว้ในคลังข้อทดสอบเพื่อให้บริการการสอบอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ได้อย่างรวดเร็ว สะดวก ประหยัด และตรงตามวัตถุประสงค์ต่างๆ ได้มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ธีระพงศ์ แก่นจันทร์, "รูปแบบความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น." *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต*. กรุงเทพมหานคร : สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- บุญนิจ พรพงศ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของครูประจำการ ระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง." *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต* : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตศึกษาศิลปากร, 2527.
- ประทุม เจริญผล. "องค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5." *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต* กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2526.
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์ และคณะ, "แนวโน้มระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบุคคลภายนอกที่สนใจ ปี พ.ศ. 2533." *รายงานการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "ความสำคัญและปัญหาของการทดสอบวัดระดับ." *รายงานการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

Mc Call, R.B. *Fundamental Statistics for Psychology*. New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1970.

บทความแลกเปลี่ยนประสบการณ์เล่าสู่กันฟัง

การใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ภาษาไทย

อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์

จากการอ่านนิตยสารและหนังสือพิมพ์ต่างๆ ในภาษาไทยหลายฉบับทุกวันนี้ จะเห็นได้ว่า มีการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษมากมาย ผู้เขียนจึงได้ศึกษาตัวอย่างจำนวนหนึ่ง ทำให้ได้ข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะการใช้และข้อคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังจะได้กล่าวต่อไป

ตัวอย่างที่นำมาเสนอประกอบการเขียนบทความนี้ได้จากนิตยสารและหนังสือพิมพ์หลายฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากคอลัมน์ที่เกี่ยวกับธุรกิจ ทั้งที่เป็นบทสัมภาษณ์ และที่เป็นบทความให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทำธุรกิจ หรือสินค้าและบริการ ในการเสนอตัวอย่าง ผู้เขียนได้คงตัวสะกดไว้ตามที่ปรากฏในหน้านิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ที่เป็นที่มาของตัวอย่างข้อมูล ไม่ได้แก้ไขแต่ประการใด

ลักษณะการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ภาษาไทย

การใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ตามที่รวบรวมไว้ แบ่งได้เป็นหลายลักษณะดังนี้

1. การเขียนศัพท์ภาษาอังกฤษโดยตรง โดยไม่มีภาษาไทยแต่อย่างใด เช่น
ผมเป็นคนออก Idea เอง

เราให้เขาควบคุม เรื่อง Marketing โดย
เฉพาะ
เนื้อที่ Leg Room ทั้งด้านหน้าและด้าน
หลัง

เบาะนั่งหน้าสไต์ Sport
ปัญหาเรื่องเครื่องยนต์ Knock
ไม่ Mind เรื่องนี้อยู่แล้ว
ลายผ้าไม่เป็น Modernist เท่าไร
เรื่องเทคนิค ทำนุ่มได้ ทำ Soft ได้

ในลักษณะนี้ ผู้เขียนในนิตยสารและหนังสือพิมพ์คงจะสรุปเอาว่าผู้อ่านสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ และเข้าใจความหมาย ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในกรณีนี้คือเมื่อสะกดคำในภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องเช่น เมื่อสะกดคำว่า Shareholder เป็น Chairholder เช่นในตัวอย่าง

บริษัทจะต้องรายงาน Chairholder
เป็นต้น ซึ่งอาจทำให้ความหมายผิดไปหรือไม่มี
ความหมายได้ อีกประการหนึ่ง ผู้อ่านที่ไม่มีความรู้
ภาษาอังกฤษ ย่อมได้ข้อมูลที่ขาดตกบกพร่องไป
แน่นอน

2. การเขียนคำแปลของคำนั้นๆ ในภาษาไทย
แล้วมีคำภาษาอังกฤษกำกับ เช่น

ถุงลมนิรภัย (Airbag)
จักรยานแบบปั่นอยู่กับที่ (Stationary Bike)
ตัวจับสัญญาณ (Sensor Unit)
เทคนิคภาพพิมพ์แกะไม้ (Woodcut)

ในลักษณะนี้ ผู้เขียนในนิตยสารและหนังสือพิมพ์คงจะเชื่อว่า ควรใช้คำแปลในภาษาไทย แต่อาจจะไม่มั่นใจนักว่าผู้อ่านจะเข้าใจตรงกัน เพราะศัพท์ภาษาไทยอาจยังไม่แพร่หลาย และผู้เขียนเกรงว่าผู้อ่านอาจสับสน เพราะมีคำแปลอื่นๆ ในภาษาไทยที่หมายถึงสิ่งเดียวกันในภาษาอังกฤษด้วย เช่น คำว่า *Airbag* นั้น บางคนใช้คำว่า *ถุงลม* ก็มี *ถุงอากาศ* ก็มี ผู้เขียนจึงให้คำภาษาอังกฤษกำกับไว้ด้วย

3. การเขียนคำแปลของคำนั้นในภาษาไทยแล้วมีคำในภาษาอังกฤษสะกดการออกเสียงเป็นภาษาไทยกำกับ เช่น

การบินในลักษณะเหมาลำ (ชาร์เตอร์ไฟลท์)
การสำรวจความเห็นประชาชน (โพลล์)

ในลักษณะนี้ ผู้เขียนในนิตยสารและหนังสือพิมพ์คงจะมีเหตุผลเดียวกับกรณีข้างต้น คือเชื่อว่าควรใช้ภาษาไทย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีศัพท์ในภาษาอังกฤษซึ่งอาจเป็นที่รู้จักกันมากกว่าอยู่ ทางนิตยสารจึงให้ศัพท์ในภาษาอังกฤษด้วย แต่ไม่ได้เป็นการแปลคำนั้น จึงใช้การสะกดคำในภาษาอังกฤษตามการออกเสียง อย่างไรก็ตาม การใช้ลักษณะนี้นับว่ามีน้อยมาก เมื่อเทียบกับแบบอื่นๆ

4. การเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการสะกดการออกเสียงเป็นภาษาไทย โดยไม่มีภาษาอังกฤษกำกับ

แบงก์ ฟาสต์ฟู้ด แฟรนไชส์ เมคอัพ
เอเยนซี เทคแคร์ เพอร์เฟคท์ คอนเซปต์
เทสต์
การเปลี่ยนแปลงเกิดจากแฟคเตอร์ภายนอก
เขาเป็นคนแอดทีฟ

เอาจุดนี้ไปโปรโมท
รายการ มิกซ์ ยัวร์ โอน บลิซซาร์ด
เสนออังกาเป็นฟรีเซนเตอร์
ร้านค้าในศูนย์มีไว้เพื่อช้อปปิ้งโรงเรียน
มีอยู่แค่เดียว
ต้องคอยเสนอไฟร์เจกตีใหม่ ๆ
รูปร่างหน้าตา คาร์เรเตอร์
เหตุการณ์ที่ผ่านมามีเอฟเฟคท์กับธุรกิจ
อย่างแน่นอน
เครื่องบินจะลงแบบอัตโนมัติหรือแบบ
แมนวูวอล
ไฟร์ดักส์หลาย ๆ ตัว
ของที่น่ามาก็อปปีกัน

ดูเหมือนการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษลักษณะนี้จะเป็นวิธีที่นิยมกันมากที่สุด คือสะกดคำในภาษาอังกฤษตามการออกเสียงเป็นภาษาไทยอย่างไรก็ตาม ไม่ได้เป็นการประกันว่าผู้อ่านจะเข้าใจมากขึ้น แต่อย่างน้อย ผู้อ่านอ่านออกเสียงเป็นภาษาไทยออกมาได้

ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีนี้มีหลายประการได้แก่

ประการแรก ผู้เขียนในนิตยสารและหนังสือพิมพ์สะกดภาษาไทยไม่ถูกต้องตามหลักการถ่ายถอดตัวอักษร เช่น ในการใช้วรรณยุกต์ เช่น ในคำว่า *มิกซ์* ข้างต้น ไม่ควรมีไม้ตรีอักษร หรือพยายามสะกดอย่างที่เราคิดว่าใกล้เคียงที่สุดแต่ทำให้อ่านได้ยาก เช่น คำว่า *แมนวูวอล* ข้างต้น

ประการที่สอง ทำให้เข้าใจที่มาในภาษาอังกฤษผิดไปได้ เช่น อาจเข้าใจว่า คำว่า *กรีน การ์เด้นท์* ในภาษาอังกฤษ จะเป็น *Green Gardent** ซึ่งที่ถูกต้องจะต้องไม่มี *ท์* ข้างท้าย เพราะคำว่า *Garden* ในภาษาอังกฤษไม่มีตัว *T* แต่อย่างใด

ประการที่สาม ทำให้เกิดความสับสนเรื่องที่มาในภาษาอังกฤษได้ เมื่อคำคำเดียวกันในภาษา

อังกฤษ แต่สะกดการออกเสียงต่างกันในภาษาไทย เช่น คำว่า Concept มีทั้งที่สะกดเป็น คอนเซปต์ และ คอนเซปต์ หรือเข้าใจว่า คำที่สะกดการอ่านออกเสียงแบบเดียวกันในภาษาไทยแต่มีความหมายแตกต่างกัน เป็นคำคำเดียวกันในภาษาอังกฤษ เช่น ในตัวอย่างที่ว่า ต้องไปทดสอบน้ำหนักห้อง (Test) และเป็นคนมีเทสต์ (Taste)

ประการที่สี่ การออกเสียงตามที่สะกดในภาษาไทยไม่ตรงกับภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า แฟรนไชส์ ข้างต้น เมื่อใส่การ์นต์เข้าไปที่ตัว ส ทำให้ไม่ได้ออกเสียง S อย่างในคำภาษาอังกฤษ Franchise หรือคำว่า Your ก็ไม่ได้อ่านออกเสียงว่า ยัวร์ หรือ ยอร์ ตรงๆ จริงอยู่ ปัญหานี้ไม่ได้เป็นปัญหาใหม่เสียในภาษาไทยและเสียงในภาษาอังกฤษไม่ได้มีตรงกันทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้เขียนสะกดคำอ่านออกเสียงและผู้อ่านควรตระหนักว่า มีความแตกต่างกันอยู่ระหว่างสองภาษานี้

ประการที่ห้า ผู้เขียนในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ไม่รู้จักศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง คำที่สะกดออกมาสะท้อนให้เห็นถึงความไม่รู้ของผู้เขียน และเป็นเหตุให้ผู้อ่านเข้าใจผิดต่อไปได้ ตัวอย่างเช่น

ผมไม่สนใจว่าใครจะเป็นยังไง ผมไม่ชอบ จัสท์ใคร

ในตัวอย่างนี้ ทำให้เข้าใจว่า คำในภาษาอังกฤษคือคำว่า Just ซึ่งไม่มีความหมายในที่นี้ คำที่ผู้เขียนต้องการจริงๆ แล้วคือ คำว่า Judge ซึ่งน่าจะสะกดเป็น จัดจ์ มากกว่าอีกตัวอย่างหนึ่ง

เมื่อเล่นเทนนิส การตีลูกแบ็คแฮนด์

ในที่นี้ ทำให้เข้าใจว่า คำในภาษาอังกฤษคือคำว่า Black Hand ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะจริงๆ แล้วหมายถึง Back Hand ซึ่งน่าจะสะกดเป็น แบ็คแฮนด์ มากกว่า

เหตุใดต้องใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์ผู้เขียนบทความหรือบทสัมภาษณ์ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์บางท่านอย่างไม่เป็นทางการเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบว่า เหตุที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ไทยนั้นเป็นเพราะว่า ทางผู้เขียนบทความหรือบทสัมภาษณ์ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์มีความประสงค์จะถ่ายทอดข้อมูลในลักษณะที่ตนได้มาจริงๆ เพื่อให้ได้สรรพรสตามนั้น เช่น เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ ก็จะใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษด้วย

หากจะมีการพยายามจะใช้ศัพท์ภาษาไทยบ้างก็มีปัญหาที่ว่า บางครั้ง ผู้เขียนก็จะไม่แน่ใจว่า ถ้าแปลคำเหล่านั้นเป็นภาษาไทยแล้วจะมีความหมายตรงกับที่ผู้ให้สัมภาษณ์หรือให้ข้อมูลต้องการหรือไม่ นอกจากนั้น คำบางคำก็เป็นคำที่ใช้กันจนผู้พูดผู้เขียนรู้สึกคุ้นเคยจนไม่ได้คำนึงว่า มีศัพท์ในภาษาไทยอยู่หรือไม่ เช่น คำว่า ไพโรเจกต์ คอนเซปต์ มาร์เก็ตติ้ง ชัพพอร์ด เมคอัพ ฟาสต์ฟู้ด แบงก์

บางครั้ง ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นชื่อของสินค้า บริการ หรือรายการส่งเสริมการขายอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะไม่สามารถแปลได้ เช่น ในกรณี คำว่า มิกซ์ ยัวร์ โอน บลิซซาร์ด ข้างต้น

อีกประการหนึ่ง ทั้งผู้พูดและผู้เขียนเลือกที่จะใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษโดยตรง เพราะเห็นว่าเป็นคำที่กระชับกว่า และไม่เสียเวลาพูดเวลาเขียน เพราะคุ้นเคยกับคำเหล่านั้นกันอยู่แล้ว เช่น การใช้ คำว่า แบรนค์ แทนที่จะใช้คำว่า ตราสินค้า หรือ โบนิส แทนที่จะใช้คำว่า เงินรางวัล หรือ โพลล์ แทนที่จะใช้คำว่า การสำรวจความเห็นประชาชน

นอกจากนั้น ศัพท์บัญญัติบางคำมีลักษณะเป็นทางการหรือเป็นวิชาการมาก ดังนั้น จะเห็นคำว่า ดีมานด์ มากกว่า คำว่า อุปสงค์ หรือจะเห็นคำว่า ตัดสิน แทนคำว่า Judge มากกว่าจะเห็นคำว่า พิณศัย หรือจะเห็นคำว่า วิดีโอ มากกว่าคำว่า วิดีทัศน์

ลักษณะที่เป็นทางการของคำเหล่านี้ ทำให้ผู้เขียนหลายคนไม่ชอบใช้ศัพท์ภาษาไทย เพราะมักถูกค่อนแคะว่า ต้อง ‘แปลไทยเป็นไทย’ อีก

ความเห็นและข้อเสนอแนะ

ในที่นี้ ผู้เขียนไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะเน้นให้ใช้ภาษาไทยไปทั้งหมด หากต้องการเสนอข้อสังเกตที่ว่า การใช้ภาษาอังกฤษอย่างหนาตาในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ไม่ว่าจะเป็นในลักษณะใดดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นเครื่องแสดงว่า ภาษาอังกฤษมีบทบาทมากในการสื่อสารของเราทุกวันนี้ นอกจากนั้นยังมีแนวโน้มที่จะคงอยู่ต่อไปหรือไม่ก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า ถ้าเราจะต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไปกับภาษาไทย ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็น่าที่ เราจะได้สอนนักเรียนนักศึกษาให้ตระหนักถึงบทบาทและความสำคัญของภาษาอังกฤษ เพื่อให้สนใจที่จะเรียนรู้ อย่างถ่องแท้ อย่างน้อยในด้านความหมาย และการออกเสียงเป็นเบื้องต้น ในเวลาเดียวกัน ก็ควรจะเรียนรู้ที่จะสะกดคำอ่านเป็นภาษาไทยให้ใกล้

เคียงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ตลอดจนรู้จักเปรียบเทียบเพื่อให้เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษบ้าง เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นในฐานะผู้รับสารหรือผู้สื่อสารก็ตาม

นอกจากนั้น ผู้เขียนยังมีความเห็นว่า น่าจะได้มีการศึกษาค้นคว้าต่อไปในหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ความจำเป็นของการใช้ภาษาอังกฤษในนิตยสารและหนังสือพิมพ์ไทย สาเหตุของการนิยมใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย ปฏิกริยาและความเข้าใจของผู้รับสาร สาขาวิชาหรือลักษณะเนื้อหาที่มีการใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทยจำนวนมาก ความยากง่ายในการบัญญัติศัพท์และการส่งเสริมการใช้ศัพท์บัญญัติ ความนิยมและปัญหาในการใช้ศัพท์บัญญัติ เป็นต้น

ความรู้ความเข้าใจในหัวข้อต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น น่าจะทำให้เราสามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งนับเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในยุคแห่งข้อมูลข่าวสารอย่างทุกวันนี้

A Farang Teachers Education...

Kevin Kettle

Ask any Thai student of English their opinion on farang teachers and most likely you will get the response that they are good for conversation but a Thai ajarn is better when it comes to learning grammar. However, many farang teachers might even doubt the willingness of Thai students to converse with them; the reluctance to speak is sometimes too obvious. Understanding the reasons why can help alleviate this problem for the farang ajarn.

Thai students are undoubtedly industrious, motivated and keen to improve their English language skills so what's the problem? First of all, a farang ajarn in Thailand has to understand something of the Thai school educational system and adapt his/her teaching style somewhat accordingly. Naturally, a Thai student is rather horrified if on the first introduction with a farang teacher--he, the teacher blazes into the classroom spouting English and soon after expects the students without any hesitation to freely start performing role plays or worse proffer personal opinions on subjects as diverse as the political situation in Thailand or the likely outcome of the raging war in an African nation.

Initially, the teacher needs to 'take it easy' and gain the students trust before any such things can be attempted. However, once the students feel comfortable with the teacher, activities such as a role play are a sure winner. It takes a little time for the students to get accustomed to a 'new

style' of teaching where active participation is the norm rather than the exception. Once the students realise that their English lessons are no longer going to be a series of dictations combined with grammar explanations in Thai (as in school) they become accustomed and grow to like the idea of being given the opportunity to really practise speaking English, which improves considerably as they gain more and more confidence.

The Thai reluctance to express a personal opinion on almost any topic due to fear of causing offence is of course a greater obstacle to overcome; the farang teacher has to forget any ideas of obtaining a straightforward reply to a question which demands a personal opinion. At university level in the West, the majority of students are at the most politically aware stage of their lives and are if anything far too willing to talk at length on any contentious issue. It's a mistake to assume the same of Thailand and consequently, a more subtle approach needs to be adopted when soliciting comments on an economic crisis or a revolution.

General topics of interest that appeal to all young people, like fashion, music or travel are possibly the most engaging for the majority of students but one should not underestimate the genuine interest a lot of students do have in participating in a serious discussion on more thought provoking issues. However, the farang

has to appreciate that whereas it may be considered 'de rigueur' in the West, Thai culture dictates discretion where the expression of opinions is concerned. These really are the essential points; evaluating the students needs accurately whilst recognizing the complexities of the Thai culture and being able to adapt one's teaching techniques to accomodate it.

The farang teachers objectives have to be clear. There is something amiss if the belief is still there that a passionate discussion on the tragedy in Yugoslavia is a necessity because it isn't. The farang teachers aim is better English for his/her students and if this is achieved through a discussion on pop music rather than AIDS, then so be it. All the same, it is rather satisfying to hear students use their English on more serious topics; for one thing it shows that they have found the confidence to speak on very wide ranging issues, which is indicative that they are likely to use English outside the classroom. As many undergraduate students plan to continue their studies abroad a wider basis of conversation is good for the student and the contact hours with a farang teacher (even through few) are indeed beneficial to them. Likewise, there are benefits for the farang who must remember above anything else that he is a teacher of English language and is not a politician or an environmentalist!

Patience is a key word concerning Thai students. Certainly they have an opinion on world issues but the farang must be patient if he wants to hear those opinions. One cannot underestimate the inherent difficulty of expressing oneself on complicated issues in a foreign language combined with the notion the 'voicing off' is considered peculiar in Thai culture.

Another reason for the seeming reluctance to speak out may at first be simply shyness.

This is why from the very outset, the pursuit of trust within the student/teacher relationship is so fundamentally important. Underlying the shyness is the Thai feeling of vulnerability in speaking English in front of their peers. As we all know from our own foreign language learning experiences-- it can be a lot of fun as long as we are laughing together and not at each other. Likewise, it's the same for Thai students of English, Thais are renowned for being fun loving and this is never truer than in the classroom where games and competitions as a medium of learning are always popular with students of all ages. In fact, they are a great incentive in language learning. Aiming for fluency rather than 100% accuracy encourages the students to keep talking and a smiling farang who is willing to freely participate himself/herself in the classroom activities and who has the ability to laugh at himself will obtain satisfying results.

I am sure there are very few exceptions amongst farang teachers who have experienced a lesson that has flopped and yet when its time for the lesson to end, has faced a barrage of questions from the students about what he/she did at the weekend, etc. This only goes to illustrate the genuine interest and concern Thai students take in foreigners and as such is an ideal basis for a continuous information exchange between student and teacher. This alone is a great advantage for the farang who can build upon the students interest in them and develop a very rewarding rapport.

Similarly, trying to speak some Thai in the classroom only has a positive result-- it lets the students see that learning any language is never easy and we all make mistakes, especially when it's a farang trying to speak Thai! It shows that there's no 'loss of face' in making mistakes--we all need to try and try our best. Being able to communicate is the priority, accuracy will come later.

When West meets East in the classroom the setting for many potential problems and misunderstanding is certainly set. However, a genuine appreciation of Thai culture will help eliminate

many of these problems. Remember that patience and perserverence will lead to positive results and a rewarding teaching career in Thailand.

บทความจากการสัมภาษณ์ บุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษในอาชีพต่าง ๆ

ภาษาอังกฤษกับธุรกิจท่องเที่ยว

ปิยนารถ พักทองพรรณ
ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์

ปัจจุบันนี้ธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศไทยเติบโตขึ้นมาก และมีแนวโน้มที่จะเป็นอุตสาหกรรมหลักทำเงินเข้าประเทศอุตสาหกรรมหนึ่ง บทความจากการสัมภาษณ์บุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษในอาชีพต่าง ๆ ฉบับนี้จะนำท่านผู้อ่านมาสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในธุรกิจท่องเที่ยวโดยการสัมภาษณ์ คุณพงษ์เทพ ศกุนะสิงห์ กรรมการผู้จัดการของบริษัท Siam Sept Tours & Travel Co., LTD บริษัททัวร์ในเครือขายของ Siam Sept Group ซึ่งมีธุรกิจบริการหลายประเภท

เมื่อพูดถึงการทำงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอาชีพแรกในความคิดของคนทั่วไปมักจะนึกถึงมัคคุเทศก์ ผู้มีหน้าที่พานักท่องเที่ยว เที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ บรรยายเล่าเรื่องทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานที่นั้น ๆ ตลอดจนดูแลความสะดวกในด้านอื่น ๆ แท้ที่จริงแล้วงานมัคคุเทศก์นั้น เป็นงานที่อยู่เกือบจะปลายสุดในเครือข่ายของสายงานธุรกิจท่องเที่ยวทีเดียว แต่ก็มี ความสำคัญมากเพราะดำรงสภาพเหมือนผู้แทนของประเทศ และจะเป็นผู้ที่ทำให้นักท่องเที่ยวประทับใจกับประเทศที่ไปเยือน คุณพงษ์เทพอธิบายให้เราฟังว่า สำหรับธุรกิจท่องเที่ยวแล้ว การเดินทางท่องเที่ยวนั้นมีหลายประเภทถ้าเรามองที่จุดหมายปลายทางของการเดินทางท่องเที่ยวจะแบ่งประเภทของการท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท คือ Inbound Travel, Outbound Travel และ Domestic Travel

Inbound Travel หมายถึงการท่องเที่ยวของชาวต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวในประเทศไทย

ส่วน Outbound Travel หมายถึงการท่องเที่ยวของคนไทยเราออกไปตามประเทศต่างๆ และ Domestic Travel ก็คือการท่องเที่ยวของคนไทยตามสถานที่ต่างๆ ในบ้านของเราเอง

ถ้ามองการท่องเที่ยวในลักษณะจุดประสงค์ของการเที่ยวจะแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภทคือ Leisure Travel เป็นลักษณะการเที่ยวที่มีจุดประสงค์เพื่อพักผ่อนหย่อนใจและ Corporate Travel คือการเดินทางท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์เฉพาะอย่าง เช่น เข้ามาเพื่อมาสัมมนาเพื่อมาทำธุรกิจหรือเพื่อมาชมมาแสดงนิทรรศการต่างๆ เป็นต้น

ในแง่ของธุรกิจท่องเที่ยว การท่องเที่ยวประเภท Leisure Travel นั้นไม่ว่าจะเป็นการเที่ยวที่ชาวต่างประเทศเข้ามาในบ้านเรา หรือคนไทยไปเที่ยวเมืองนอกหรือเที่ยวในบ้านเมืองของตัวเอง จะเป็นการเที่ยวคนเดียวหรือเที่ยวเป็นกลุ่ม โดยผู้ท่องเที่ยวจะใช้บริการผ่านบริษัททัวร์ให้จัดหารายการทัวร์ จัดจองตั๋วเครื่องบิน จองโรงแรมและยานพาหนะต่างๆ และเตรียมรายละเอียดในการท่องเที่ยวให้ ธุรกิจท่องเที่ยวจะแบ่ง Leisure Travel ได้ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. Foreign Individual Travel คือการท่องเที่ยวนี้ผู้เดินทางท่องเที่ยวคนเดียว แต่จะใช้บริการของบริษัททัวร์ในเรื่องการจัดการเดินทางที่พักและสถานที่ท่องเที่ยวดังกล่าวโดยนักท่องเที่ยวจะเป็นผู้กำหนดรายละเอียดตามความพอใจของตนเองว่า ต้องการจะไปเที่ยวที่ใด จะพักแต่ละแห่งนานเท่าไร และจะไปอย่างไร เป็นต้น การเที่ยวแบบนี้จึงค่อนข้างจะอิสระ

2. Group Travel คือการท่องเที่ยวที่ผู้เดินทางไปกันเป็นกลุ่ม อาจจะเป็นกลุ่ม ครอบครัวญาติมิตร หรือกลุ่มเพื่อนฝูง ผู้ร่วมงาน และใช้บริการดังกล่าวผ่านบริษัทแบบอิสระเหมือนประเภทแรก แตกต่างกันที่มาเป็นกลุ่มจำนวนผู้ท่องเที่ยวมากขึ้น

ทำให้ราคาถูกลง

3. Inclusive Travel หมายถึงการท่องเที่ยวตามหมายกำหนดการตายตัวตามรายการท่องเที่ยวที่บริษัทจัดทำแผนท่องเที่ยวไว้ เป็นการเหมาจ่ายรวมค่าเดินทาง ตัวเครื่องบิน รถทัวร์ รถไฟ และยานพาหนะต่างๆ ค่าโรงแรมที่พัก ค่าท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และมีการจ่ายเงินล่วงหน้า นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวประเภทนี้สามารถติดต่อซื้อทัวร์เพิ่มเป็น optional tour สั้นๆ ในวันเดียว โดยบริษัทจะจัดไว้บริการนักท่องเที่ยวเพื่อไปเที่ยวตามสถานที่สำคัญๆ แบ่งได้ออกเป็นสองประเภทคือ Individual Inclusive Tour (IIT) คือการเที่ยวคนเดียวตามรายการที่บริษัทจัดไว้หรือแบบ Group Inclusive Tour (GIT) คือเที่ยวเป็นกลุ่มตามรายการทัวร์ของบริษัท

จากประสบการณ์ของคุณพงษ์เทพ นักท่องเที่ยวที่มีจุดหมายปลายทางที่บ้านเราคือ เป็น In-bound Travel และเป็นแบบ Leisure Travel ซึ่งจะมีแนวโน้มว่ามาเที่ยวแบบ Individual Inclusive Tour มากขึ้นเรื่อยๆ มากกว่าแบบ Group เนื่องจากพฤติกรรมของผู้ใช้บริการบริษัททัวร์นั้นออกมาในลักษณะที่ต้องการความเป็นอิสระ เที่ยวแบบฟรีสไตล์ ต้องการเที่ยวเมื่อไรสะดวกเมื่อไรก็มาทันที โดยไม่ต้องรอไปกันเป็นแบบกลุ่ม ซึ่งหากจำนวนผู้ท่องเที่ยวไม่ถึง 10-15 คน รายการเที่ยวก็อาจถูกยกเลิกไป นอกจากนี้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทยระยะหลังมีความรู้มากขึ้นสามารถเดินทางคนเดียวได้โดยสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร

4. Short Excursion Tour หมายถึง ทัวร์ระยะสั้นใน 1 วัน เป็นทัวร์ที่จัดไปเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ที่มีชื่อเสียง เช่น ไปพระบรมมหาราชวัง ตลาดน้ำ ฟาร์มจระเข้ สวนสามพราน หรือเมืองโบราณ เป็นต้น บริษัทจะจัดไว้โดยรวมค่าเดินทาง อาหารกลางวันและค่าเข้าชมสถานที่

นั้น ๆ ครบเสร็จ มีไว้ให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาแบบต่าง ๆ ซื่อเพิ่มเติมตามความพอใจ

5. Special Interest Tour หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์เฉพาะ นักท่องเที่ยวประเภทนี้ นอกจากจะมาเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหาความสำราญโดยทั่วไปแล้ว ยังมีจุดประสงค์เฉพาะในการมาเที่ยว ซึ่งจะเป็นตัวสำคัญในการกำหนดสถานที่ท่องเที่ยว และกิจกรรมต่าง ๆ ในระหว่างการท่องเที่ยวเช่น Bird Watching Tour มีจุดประสงค์จะศึกษานก วาดรูปนก สถานที่ท่องเที่ยวก็จะเป็นป่าเขา วนอุทยานต่าง ๆ ที่มีนกพันธุ์ต่าง ๆ หรือ Golf Tour ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมมากในบ้านเรา นักเที่ยวชนิดนี้ก็จะเลือกไปเล่นกอล์ฟตามสนามกอล์ฟในจังหวัดต่าง ๆ ที่มีชื่อ นอกจากนี้ยังอาจถือโอกาสซื้อ Short Excursion Tour เพื่อพักผ่อนหย่อนใจหาความรู้ความแปลกใหม่ตามสถานที่ที่มีชื่อของบ้านเราไปด้วย

6. Incentive Group หมายถึง กลุ่มท่องเที่ยวที่บริษัทหรือหน่วยงาน มอบให้บริษัททัวร์เป็นผู้จัดให้เป็นพิเศษเฉพาะกลุ่มของพนักงานเจ้าหน้าที่ของบริษัทหรือหน่วยงานนั้นไปเที่ยวเป็นหมู่คณะใหญ่ เพื่อให้เป็นรางวัลในการทำงาน เป็นการเลี้ยงขอบคุณ หรือเป็นการเลี้ยงประจำปี การท่องเที่ยวชนิดนี้มีหลายระดับรายละเอียดปลีกย่อยและขั้นตอนในการดำเนินงานประสานงานเพื่อจัดรายการให้การท่องเที่ยวประเภทนี้ขึ้นอยู่กับงบประมาณที่แต่ละบริษัทจะจัดสรรให้

การท่องเที่ยวซึ่งจำแนกตามจุดประสงค์ใหญ่ประเภทที่สองคือ Co-operate Travel หรือ Business Travel หมายถึงการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์อื่น ๆ เฉพาะเจาะจง ไม่ได้มาพักผ่อนหย่อนใจแบ่งได้ออกเป็นหลายชนิดเช่นกัน ได้แก่

1. Exhibition Tour หมายถึง การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มีประสงค์จะมาเที่ยวเพื่อชมงาน

แสดงหรือหาซื้อสินค้าประเภทต่าง ๆ เช่น เครื่องมือเครื่องจักร เทคโนโลยีใหม่ ๆ ตลอดจนอาจมีการขายสินค้าที่ผลิตจากเครื่องมือเครื่องจักรเหล่านั้นเป็นต้น หรือนักท่องเที่ยวจะมาเพื่อจัดแสดงนิทรรศการต่าง ๆ เพื่อการศึกษาหรือเพื่อการค้าเปิดและนำสินค้าใหม่ ๆ ต่าง ๆ เช่น สิ่งตีพิมพ์ นิทรรศการสิ่งทอประเภท ผ้าทอ สิ่งทอจำหน่ายให้กับผู้เข้าชม ผู้เดินทางมาในลักษณะนี้จะมี 2 ประเภทคือ เป็น Exhibitor หรือตัวแทนของบริษัท ที่จะเข้ามาแสดงสินค้ามาจัดนิทรรศการและเป็น visitor หรือผู้ที่เดินทางมาเที่ยวเพื่อเข้าชมสินค้า บริษัททัวร์จะจัดดูแลความสะดวกในการเดินทางให้กับผู้เดินทางทั้งสองประเภท และผู้เดินทางก็มักจะถือโอกาสที่ได้เข้ามาซื้อ Short Excursion Tour เพื่อเปิดหูเปิดตาและพักผ่อนหย่อนใจไปด้วย

2. Technical visit หมายถึง การเดินทางที่ผู้เดินทางประสงค์จะมาเยี่ยมชมกิจการของบริษัททั้งของภาคเอกชนหรือการทำงานปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐบาล ที่ไม่ได้มีจัดเป็นนิทรรศการ เช่นดูงานทางด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรมต่าง ๆ เฉพาะสาขาที่ดำเนินอยู่แล้ว เป็นต้น

3. Conference Tour และ Seminar Tour จะมีลักษณะคล้ายกันคือ ผู้เดินทางจะมาเป็นกลุ่มหรือหมู่คณะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะประชุมเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ลักษณะของการประชุมตามคำจำกัดความของคำทั้งสอง ในบริบทของธุรกิจท่องเที่ยว conference จะหมายถึงการประชุมที่ผู้ประชุมจะประชุมอภิปราย ปรีกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และมักจะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยเล็ก ๆ เพื่อวางแผนหาวิธีการเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ตั้งไว้ ส่วน seminar จะหมายถึงการบรรยาย หรือการอภิปราย ซึ่งผู้เข้าร่วม สัมมนาจะสามารถแสดงความคิดหรือประสบการณ์ร่วมในการอภิปรายในบางหัวข้อ โดยมีผู้นำอภิปราย

4. Business Tour หรือ Business Travel หมายถึง การเดินทางที่ผู้เดินทางมีจุดมุ่งหมายเพื่อพบปะกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง กลุ่มบุคคลหรือบริษัท เพื่อเจรจาต่อรองตกลงทางธุรกิจ ผู้เดินทางมาลักษณะนี้ อาจเดินทางมาคนเดียวหรือมาเป็นหมู่คณะ และอาจซื้อ Excursion Tour เพื่อพักผ่อนไปด้วยเช่นกัน

ชาวต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวประเทศไทยนั้น มีหลายเชื้อชาติทั้งชาวยุโรป ได้แก่ เยอรมัน สวีเดน ฝรั่งเศส ฯลฯ ชาวอเมริกัน และชาวเอเชียด้วยกันเอง เช่น พวกญี่ปุ่น เกาหลี สิงคโปร์ และจีน เป็นต้น ดังนั้นภาษาที่ใช้สื่อสารในธุรกิจการท่องเที่ยวจึงมีหลายภาษา ทั้งญี่ปุ่น จีน ฝรั่งเศส เยอรมัน และอังกฤษ อย่างไรก็ตามภาษาอังกฤษนั้นยังถือว่าเป็นภาษากลางที่สำคัญที่สุดในการสื่อสารในธุรกิจนี้

ภาษาที่ใช้ในการโฆษณา

ภาษาที่ใช้ในการโฆษณาธุรกิจนับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางธุรกิจท่องเที่ยวทีเดียว โดยที่บริษัทจะต้องเป็นผู้กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการโฆษณาว่า จะเป็นกลุ่มสาธารณชนทั่วไปหรือเป็นกลุ่มบริษัทห้างร้าน หรือเอเยนตีในต่างประเทศ หรือ Incentive House ในต่างประเทศ ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ลักษณะเด่นของบริการ ตลอดจนข้อเสนอที่บริษัททัวร์เสนอขายให้แก่กลุ่ม จะแตกต่างกันทั้งเนื้อหาและภาษาที่ใช้ โดยที่ข้อมูลที่โฆษณาให้กับสาธารณชนทั่วไป จะต้องละเอียด ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาโฆษณา มีพาดหัว มีคำขวัญ ถ้อยคำที่ใช้ต้องดึงดูดใจ สวยงามและไพเราะ คือใช้ภาษาเพื่อจูงใจผู้อ่าน ดังตัวอย่างที่ได้ตัดตอนมาให้ดู

จะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้เป็น พาดหัว หรือคำขวัญ จะสั้นกระชับใช้ถ้อยคำจูงใจ ต่าง ๆ เช่น Now, better, discover, the real professional, expert นอกจากนี้ก็เลือกใช้คำที่มีสัมผัสสระหรืออักษร เช่น

*Now, there's a better way to
discover the world*

with

SIAM SEPT TOURS & TRAVEL

"The real professional experts in the travel business!"

" see more of the country, meet more of the people."

way กับ the world เป็นต้น และรูปแบบประโยคที่คล้องจองกัน เช่น

See more of the country

Meet more of the people

ส่วนข้อความที่ใช้บรรยายรายละเอียดในแผ่นพับก็จะเป็นถ้อยคำที่ไพเราะสวยงามจับใจ มักใช้คำขยาย คำวิเศษณ์ หรือคำนามคำกริยา ซึ่งอ่านแล้วเกิดจินตนาการ เห็นภาพสวยงาม หรือได้ความรู้สึก คล้อยตามดังตัวอย่างที่ตัดตอนมานี้

Thailand, something for everyone:

Only Thailand promises so much and yet delivers so much more in winning and rewarding experiences. Whatever you wish for is Siam Sept Tours & Travel's command: cruise and safari excursions; relaxing tropical beach vacations; adventure tours to remote hilltribe villages and sparkling theme parties and special events to round out a memorable incentive/meeting/ convention or holiday experience.

And when it comes to shopping, Thailand is truly a paradise offering variety and value in gems, jewelry, clothes, leathers goods and traditional products like silk, cotton, bronze-ware, silverware, celadon ceramics and teakwood furniture.

Thailand, the preferred destination:

"Exotic Thailand", your gateway to all of Asia; known for its welcoming hospitality, superb historical sites, culture and amenities, embracing all the facilities for business or leisure. A favored holiday/incentive/meeting/convention destination, boasting a choice of white-sand tropical beaches, mountain hideaways, wildlife reserves and nature parks, and everywhere the smiling, hospitable Thai people, eager to welcome visitors.

นอกจากนี้คำศัพท์ที่พบใช้บ่อยๆ จะใช้คำขยายที่ให้ความหมายแสดง ความเป็นหนึ่งเช่น only ย้ำว่าจริงแท้แน่นอนเช่น real, truly หรือคำที่อ่านแล้วรู้สึกเกิดความอบอุ่น เช่น hospitable, welcoming หรือคำจูงใจให้เกิดความรู้สึกว่าจะได้รับประโยชน์ winning, rewarding หรือคำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตื่นเต้น เช่น adventure, exotic, sparkling หรือน่าจดจำ memorable คำขยายอีกประเภทหนึ่งคือ คำที่บรรยายถึงความสวยงามในลักษณะต่างๆ ของสถานการณ์ เช่น tropical คำบรรยายความเก่าแก่เต็มไปด้วยวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์อันมีค่า เช่น historic, traditional เป็นต้น ส่วนคำนามต่างๆ ที่ใช้สร้างภาพพจน์ให้กับผู้อ่าน เช่น gateway, หรือ paradise และคำกริยาที่จะเป็นคำที่มีพลัง เช่น promise และ eager เป็นต้น อ่านแล้วทำให้ต้องการมาเที่ยวและใช้บริการ

ส่วนรูปประโยคที่ใช้ในการโฆษณา จะเป็นรูปประโยค ที่สั้นกระชับได้ใจความ และจูงใจ ที่

พบบ่อยจะเป็นรูปประโยคแบบเงื่อนไขชนิดต่างๆ และรูปประโยคเสนอแนะ ที่ใช้กริยา imperative รูปประโยคที่ใช้ ...ever เช่น whatever, wherever, whenever เป็นต้น

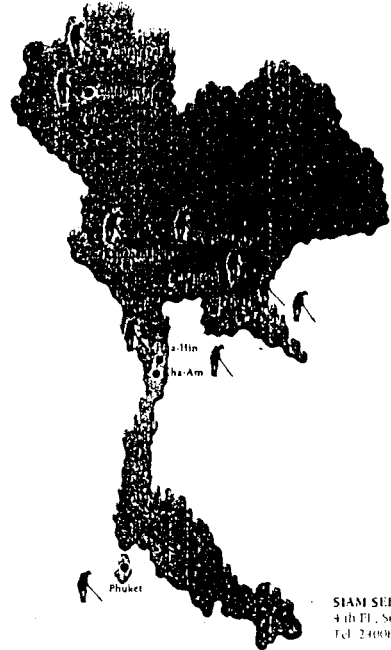
เช่น

Whatever you wish for is ...'s command.

If you want ..., Thailand has it.

When it comes to ..., Thailand is truly a paradise.

สำหรับโฆษณาที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นบริษัท เอเยนต์ท่องเที่ยวต่างประเทศ หรือ Incentive House ต่างประเทศ บริษัทมักจะลงโฆษณาในหนังสือ Travel Trade Industry แมกกาซีนประเภทภาษาที่ใช้จะสั้นกระชับตรงจุด ไม่เยิ่นเย้อ เพราะเนื้อที่จำกัด เป็นการแจ้งให้ทราบว่าบริการอะไร ติดต่อที่ไหน ไม่ต้องใช้ภาษาบรรยาย จูงใจ ไม่ต้องใช้คำขยาย คำนามคำวิเศษณ์ต่างๆ เหมือนภาษาที่ใช้โฆษณาในกลุ่มสาธารณะชนทั่วไป ดังตัวอย่างนี้ ซึ่งเป็น

For golfers, there is nothing more exciting than having a golf game in a new golf course, nice fairways, challenging green and tee-off with your golfing mates.

Siam Sept Golf Holidays now offers more variety for "Good-Putt, Good-Par" in Thailand.

- *4 days Bangkok
- *4 days Pattaya
- *4 days Rayong
- *5 days Bangkok & Pattaya or Rayong
- *3 days River Kwai & Hua-Hin or Cha-Am
- *3 days Khao-yai
- *3 days Chiangmai
- *4 days Chiangmai & Chiangrai
- *3 days Phuket

It's easy. Just select the destination you prefer and contact us or your travel agent. Moreover, we also prepare back-up programmes for your accompanying non-golfers.

Siam Sept Golf Holidays

SIAM SEPT TOURS & TRAVEL CO., LTD.
 4th Fl., Siam Sept Group Bldg., 330/36-39 Soi Manomai, Rama IV Road, Bangkok 10110, Thailand
 Tel. 2409842/3 Fax. 2402533 Telex. 37355 SPT TH

โฆษณาที่ลงในแมกกาซีน

Golf Vacations

Resorts Country Reports

The 19th Buyer's Guide

vol. 7 1993

Singapore Edition

ข้อมูลทีลงจึงจะต้องเจาะจงเฉพาะเนื้อหาสำคัญ ไม่บรรยายละเอียดเหมือนกับข้อมูลโฆษณาให้กับกลุ่มสาธารณะชนทั่วไป

ภาษาที่ใช้ในการติดต่อประสานงาน

หลังจากโฆษณาแล้ว เมื่อมีบริษัทหรือกลุ่มนักท่องเที่ยวหรือนักท่องเที่ยวเป็นรายบุคคล สนใจติดต่อให้บริษัทจัดทัวร์ให้ จะต้องมีการสื่อสารติดต่อหาข้อมูลเพิ่มเติมโดยเจ้าหน้าที่ และผู้บริหารจะเป็นผู้ประสานงาน ถ้าเป็น Outbound Tour การประสานงานก็จะใช้ภาษาไทยแต่ถ้าเป็น Inbound Travel จะใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศสในการสื่อสาร

ในระยะประสานงานเพื่อหาข้อมูลในการจัดทัวร์นี้ ทักษะภาษาที่ใช้ 80% เป็นทักษะการอ่านและการเขียน ส่วนการฟังและการพูดจะใช้ประมาณ 20% ลักษณะของการอ่านและการเขียน เป็นการอ่านและการเขียนจดหมายชนิดต่างๆ บันทึกข้อความและแฟกซ์ ส่วนการฟังและการพูดนั้นเป็นแบบ 2 ระดับคือเจรจาสื่อสารและต่อรองในระดับผู้บริหาร และระดับพนักงาน

รูปแบบของจดหมาย บันทึก แฟกซ์ และรูปแบบของการเจรจาจะเป็นการสอบถาม หรือแจ้งแจงแจ้งข้อมูลรายละเอียด แจ้งความประสงค์หรือยื่นข้อเสนอ ตอบรับ ตอบปฏิเสธ ตอบยืนยัน หรือแจ้งการเปลี่ยนแปลง การจอง การยกเลิก ตลอดจนตอบขอบคุณและขอภัย

การท่องเที่ยวชนิดต่างๆ นั้นไม่ว่าเป็น Inbound Tour หรือ Outbound Tour จะเที่ยวแบบ Leisure

หรือ Corporate Travel หรือแบบใดก็ตาม ลักษณะทักษะและเนื้อหาของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจะมีรูปแบบ และเนื้อหาคล้ายกัน แต่จะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปในแต่ละชนิดของการท่องเที่ยว

โดยทั่วไปเนื้อหาของของการสื่อสารจะเกี่ยวกับประเภทของการท่องเที่ยว จุดประสงค์ของการท่องเที่ยว จำนวนบุคคลที่จะเข้ามาเที่ยว และถ้าเป็น Incentive Tour ก็จะต้องได้ข้อมูลรายละเอียดถึงประเภทตำแหน่งหน้าที่การงานของแต่ละบุคคลอายุ ภรรยา และหน้าที่การงาน และจำนวนและอายุของบุตรธิดาที่ไปด้วย จำนวนวันที่จะเที่ยว สถานที่ต่างๆ ที่สนใจจะเที่ยว การแสดงต่างๆ ที่ต้องการชมระดับประเภท และสถานที่ของโรงแรมที่จะพักระยะเวลาที่พักในแต่ละแห่ง สายการบินที่ต้องการเดินทาง ชนิดของตัวเครื่องบิน และยานพาหนะอื่นๆ ที่ต้องการเดินทาง ประเภทของอาหารที่ชอบรับประทาน ฯลฯ ตลอดจนงบประมาณที่กำหนดไว้ในการจัดทัวร์ครั้งนี้ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการจัดทัวร์

ภาษาที่ใช้ในการวางแผนทัวร์

เมื่อได้ข้อมูลแล้วจึงมาวางแผนทัวร์ ทำแผนการท่องเที่ยว โดยบริษัทจะนำ Reservation and Quotation คือการจองสายการบินโรงแรม รีสอร์ท สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ สถานที่จัด life and sound รวมทั้งติดต่อร้านอาหาร ภัตตาคาร ยานพาหนะและมัคคุเทศน์

ในขั้นตอนนี้หากเป็นการจัด Inbound Tour ก็จะใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร เพราะสถานที่ต่างๆ คือบ้านเรา ถ้าเป็น Outbound Tour ก็ต้องติดต่อสื่อสารผ่านตัวแทนทัวร์ต่างประเทศ สายการบิน โรงแรม ร้านอาหาร ยานพาหนะ และมัคคุเทศน์ในต่างประเทศโดยใช้ภาษาอังกฤษ หรือภาษาฝรั่งเศส

เมื่อได้รายละเอียดแล้วจึงทำแผนการท่องเที่ยว เสนอบริษัทหรือกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ติดต่อมาด้วย ราคาที่เหมาะสม ซึ่งลูกค้าอาจขอปรับเปลี่ยนแก้ไข แผนการท่องเที่ยว ต่อรองราคา ฯลฯ ตามความต้องการของตนเอง เมื่อเป็นที่พอใจกันทั้งสองฝ่ายมีการสอบทกลง บริษัทจะดำเนินการจัดจงบตามทีวางแผนไว้ และจะส่งแผนการท่องเที่ยวไปให้ลูกค้า เพื่อบูรใจ และแนะนำการท่องเที่ยว

สรุปโดยทั่วไปแล้วรูปแบบโครงร่างของ จดหมายบันทึกรายการต่างๆ รวมทั้งภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของธุรกิจท่องเที่ยวนี้ก็เหมือนกัภาษาที่ใช้ในธุรกิจทั่วๆ ไป หากแต่คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจนี้ มีคำศัพท์เฉพาะ ในหัวข้อต่างๆ เช่น การต้อนรับแขกสำคัญ การจัดเลี้ยงการจัดโต๊ะ และห้องประชุมแบบต่างๆ อาหารแบบต่างๆ บาร์ ชนิดต่างๆ บริการต่างๆ อุปกรณ์ที่สำคัญ หรือการเข้าพักชนิดต่างๆ เป็นต้น คำศัพท์เหล่านี้ผู้ที่นำธุรกิจท่องเที่ยว และพนักงานบริษัทที่ทำหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำเป็นต้องรู้อย่างละเอียดเพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อติดต่อสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นทักษะการอ่าน การเขียน หรือการฟัง การพูดก็ติจะสื่อความหมายถึงสิ่งเดียวกัน ทำให้การสื่อความหมายถูกต้อง ซึ่งหมายถึงข้อมูลต่างๆ ในการจะนำมาจัดบริการให้ถูกต้อง ได้ตามความประสงค์ของลูกค้าที่ใช้บริการของบริษัท

คุณพงษ์เทพกล่าวว่าธุรกิจท่องเที่ยวนั้นเป็นธุรกิจที่ขายบริการ คือบริการความสะดวก และสร้างความประทับใจในการท่องเที่ยว เริ่มตั้งแต่การจัดรายการการท่องเที่ยว การจองสายการบิน โรงแรม ภัตตาคาร ยานพาหนะ บริการมัคคุเทศก์ ตลอดจนแนะนำสถานที่ซื้อของมีชื่อและของที่ระลึก นั่นคือบริการทุกอย่างคือหัวใจของงานนี้ รวมทั้งสนนราคาทีเสนอไปจะต้องเหมาะสม และบริการจะต้องถูกอกถูกใจนักท่องเที่ยวเพื่อใหักลับ

มาใช้บริการอีกหรือให้เล่าขานบอกต่อกันไปในหมู่เพื่อนฝูงญาติมิตร คุณพงษ์เทพได้ยกตัวอย่างการจัด Incentive Tour ของบริษัทต่างประเทศเพื่อแสดงให้เห็นถึงขั้นตอนและความละเอียดของธุรกิจนี้ ซึ่งจะสะท้อนให้เราเห็นสถานการณ์ต่างๆ ที่ภาษาอังกฤษจะมีบทบาทในการสื่อสาร

เริ่มจากที่บริษัทได้รับการติดต่อให้จัดทัวร์ให้จะมีกาสื่อสารข้อมูลรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและรายละเอียดส่วนตัวของแขก จากนั้นเมื่อได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว บริษัทจะจัดทำ แผนการท่องเที่ยวเสนอรายการไปให้ Incentive House ซึ่งเป็นบริษัททัวร์ของต่างประเทศซึ่งเป็นตัวแทนจัดรายการท่องเที่ยวในต่างประเทศโดยเฉพาะของ Incentive Travel เมื่อได้รับการยอมรับ แล้วก็จะจัดพิมพ์รายการเที่ยว และพิมพ์โปสการ์ดพิเศษต้อนรับสู่ประเทศไทย เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศ

เมื่อถึงวันที่กำหนดเดินทาง Incentive House จะทำหน้าที่ส่งผู้เดินทาง VIP โดยประสานงานไว้ล่วงหน้ากับสายการบินให้รับรองทัวร์กลุ่มนี้อย่างพิเศษระดับชั้นหนึ่ง เช่น มีหมอนอิงปักชื่อบริษัท และชื่อแขกเฉพาะของทุกคน มีหนังสือพิมพ์และบริการนอกเหนือจากบริการอื่นๆ และจัดบริการบนเครื่อง

จากนั้นบริษัททัวร์ในประเทศไทยก็จะให้พนักงานในแผนก Inbound จัดรับแขกที่สนามบิน และประสานงานกับการทำและกองตรวจคนเข้าเมือง จัดประทับตราตรวจหนังสือเดินทางบนเครื่อง เมื่อลงจากเครื่องจะมีรถบัสพิเศษ ที่ได้เตรียมไว้รับขึ้นรถ แจกบริการเครื่องดื่มพิเศษ เป็น welcome drinks แจกผ้าอุ่น ผ้าเย็นแล้วแต่ตามพอใจของแขก จากนั้นรถก็จะพาแขกไปเข้า Check in ที่โรงแรมระดับ 5 ดาว ห้อง check in พิเศษและมีพนักงานต้อนรับพาขึ้นห้องพักของโรงแรม ให้แขกได้พักผ่อนหลังจากการเดินทางโดยเครื่องบิน ส่วน

อาหารค่ำในคืนนั้นจะจัดเป็น Light and sound welcome dinner party เป็น Theme พิเศษเช่น อาจจะจำลอง light and sound ของเมืองสุโขทัย อโยธยา กาญจนบุรี ฯลฯ รวมการฟ้อนรำ ตาม ยุคสมัยเป็นการต้อนรับในคืนแรก

ในวันต่อไปของรายการคือการจัดไปเที่ยว ตามสถานที่ต่างๆจะมีมัคคุเทศก์คอยต้อนรับดูแลแขก รถที่ใช้ในการท่องเที่ยวจะจัดที่นั่งพิเศษ เช่น 40 ที่นั่งต่อตัว มีมัคคุเทศก์จำนวน 1 คน ต่อแขก 15-20 (ปกติจะใช้ 1/40-30 คน) เพื่อการดูแลเป็นพิเศษ

กิจกรรมพิเศษอื่นๆ ก็อาจจะมีการ cooking class หรือ Fashion Show Lunch ให้กับบรรดา ภรรยาครอบครัวของแขก ถ้ามีการจัดประชุมพิเศษ ในอาจจะเชิญ guest speaker มาพูดในหัวข้อ เฉพาะที่เป็นที่สนใจ

สำหรับคืนสุดท้ายของรายการจะมีงานใหญ่เป็น Garla Dinner มีการแจกรางวัลให้กับพนักงานดีเด่นในบริษัทในส่วนต่างๆ แจกของชำร่วยซึ่งพิมพ์ ชื่อเฉพาะให้กับแต่ละคนและยังมีการแจก 'surprise gift' ซึ่งเจ้าหน้าที่ของบริษัทจะนำไปวาง ไว้ในห้องพักของแขกแต่ละคน ของที่เลือกจะต้อง พิเศษว่าเป็นสำหรับ อายุและเพศ ทั้งนี้เพื่อความประทับใจให้กับแขกผู้มาท่องเที่ยวทั้งสิ้น และ ในการส่งแขกกลับก็จะไปส่งถึงสนามบินและ กล่าวอำลาพร้อมแจกของที่ระลึกเพื่อสร้างความ ประทับใจให้กับลูกค้า

ท้ายสุดคุณพงษ์เทพ ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าธุรกิจท่องเที่ยวเป็นงานเร่งด่วนที่ต้องใช้ความละเอียด

ถี่ถ้วน และเป็นการทำงานภายใต้สภาวะที่ต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเปลี่ยนแปลงนั้น จะมาจากแขกผู้ท่องเที่ยวเอง เช่น เปลี่ยนเที่ยวบิน หรือเปลี่ยนเวลาในการเดินทาง หรือระยะเวลาที่เข้าพักในโรงแรม เปลี่ยนโรงแรมหรือสถานที่ท่องเที่ยวตามใจชอบ เปลี่ยนจำนวนคนผู้เข้ามาท่องเที่ยว หรือยกเลิกการเดินทาง หรือจะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มาจากสภาพการณ์อื่นๆ เช่น รถบริการเสีย มัคคุเทศก์ป่วย หรือขาด ฯลฯ ทางบริษัททัวร์จะต้องมีหน้าที่แก้ไขปัญหาให้กับแขกนักท่องเที่ยวของบริษัท ตามความต้องการให้ได้มากที่สุด

ฉะนั้นนอกจากจะต้องมีความรู้ทางภาษาดีแล้ว ผู้ทำงานในธุรกิจนี้จะต้องเป็นคนที่มีทัศนคติที่ดีต่อการให้บริการ อดทน และยืดหยุ่นได้ปรับตัวได้ดี ที่สำคัญจะต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ได้ และมีความฉะฉานในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีอีกด้วย

ธุรกิจท่องเที่ยวนับเป็นธุรกิจที่สำคัญของบ้านเรา และตลาดแรงงานของธุรกิจนี้ยังคงเป็นที่ต้องการอยู่มาก การผลิตบุคลากรเพื่อสนองตลาดแรงงานในธุรกิจนี้ จึงควรคำนึงถึงภาษาอังกฤษที่ใช้ในหน่วยงานนี้ตลอดจนการแนะนำอบรมสร้างบุคลิกภาพ และทัศนคติที่เหมาะสมกับงานในธุรกิจนี้ด้วย*

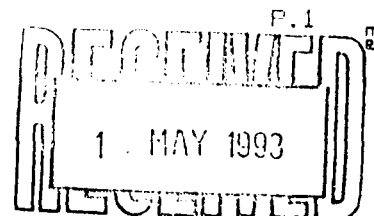
สุดท้ายนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณ คุณพงษ์เทพ ผู้จัดการบริษัท Siam Sept และ คุณสุริย์พร พุก-ประยูรย์ ผู้ให้ข้อมูลในการเขียนบทความนี้ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไปได้ ณ โอกาสนี้ด้วย

* คุณพงษ์เทพได้ให้ ข้อมูลสำหรับเตรียมการต้อนรับบุคคลสำคัญ และคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งใช้บ่อยๆ ในธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสาขานี้ ตลอดจนผู้ที่กำลังทำงานในธุรกิจประเภทนี้ คุณพงษ์เทพและผู้เขียนจึงได้ ร่วมกันให้ความหมายของคำเหล่านั้นประกอบตัวอย่าง โดยการตีความจากสถานการณ์ ที่ใช้คำนั้นๆ แบบมาท้ายบทความนี้

ตัวอย่างแฟกซ์ที่ใช้ในธุรกิจท่องเที่ยว

SWIRE TRAVEL LTD FACSIMILE TRANSMISSION

Suite 504-505 South Tower, World Finance Centre
Harbour City, Tsimshatsui, Kowloon

With effective from 15 May, our new office address, phone no and fax no is as following: 18/F DEVON HOUSE, TAIKOO PLACE, 979 KING'S ROAD, QUARRY BAY, HONG KONG. FAX (852) 590-0099 TEL (852) 579-6699

Ref No : FCHI 4802 / 93

Receiver : Siam Sept Tours & Travel Co. Ltd.

Fax No : 662-249 6481

Country: Bangkok

Sender : Alvita Lee For Elace Wong

Total No of Pages
Including This One: 1

Date : 13 May 1993

Fax No : 852-735 0202

Tel No: 852-735 0033

=====

Dear Pongtep

Re: Package to Beijing Ex HKG

Thank you very much your fax and your interest in Swire Travel. We would like to recommend our regular Tour 10,4-day Beijing which depart daily except Sunday & Monday. The cost of the tour is USD1174 per adult on Apr-Nov 1993, USD1135 p.p. on Dec,93-Jan to Mar 1994 and USD880.5 per child 2-11, 10% comm will be rebated to you once received pymt from clients.

Full prepayment is required for all China Tours for prepayment to CITS and issue of air tickets. Kindly adv if pax can pay us either by Diners or American Express credit card for pymt before they arr at HKG. If pax accept, they just fax us the front & back copy of the card with an authorization letter to authorise Swire Travel to charge their card plus signature same as the card. Pls adv.

Also kindly adv if pax are holding diplomatic ppt or regular tourist ppt. If the pax are holding diplomatic ppt, pls inform pax to apply own China visa in Thailand or if visa arrange through Swire, pls furnish us a letter from their consulate stating that their trip to China is leisure only and no diplomatic courtesy is required. The process of individual visa requires 2 full working days with pax original ppt w 1 photo each.

We look forward to hearing from you.

Best Regards.

Roger L. Armstrong
Director, Special Programs

HOW TO HANDLE VIPs

- ☐ Official titles, formal (and preferred) names of VIPs.
- ☐ Names of accompanying family members or guests.
- ☐ Contact secretary for pertinent hobbies/preferences.
- ☐ Will VIP entertain in the suite? How many?
- ☐ Airline/flight#, arrival and departure times.
- ☐ Does airline being used have its own VIP lounge?
- ☐ Airport layout available? (See Official Airline Guide.)
- ☐ Trace path incoming passengers must follow.
- ☐ Any potential customs or immigration problem to anticipate?
- ☐ Determine best airport location to meet VIP.
- ☐ Locate the baggage claim area.
- ☐ Where's the best place to park for incoming flights?
- ☐ Prolonged parking okay, if plane is delayed?
- ☐ What is the best drop-off point for departing VIPs?
- ☐ What is the most suitable transportation available?
- ☐ Check references check for ground transportation.
- ☐ Are drivers: ☐ courteous? ☐ well-groomed? ☐ dependable?
- ☐ Recruit or assign hosts to greet arriving VIPs.
- ☐ Are they knowledgeable on local geography, customs, problems?
- ☐ Briefed on courtesies and services they should extend?
- ☐ Check route and travel time to and from the airport.
- ☐ Create VIP airport arrival schedule.
- ☐ Clear vehicles needed and timetable with ground transportation company.
- ☐ Circulate schedule among appropriate staff members.
- ☐ Notify each VIP on airport arrival procedures.
- ☐ Reconfirm VIP arrival data just before your meeting.
- ☐ Personally inspect rooms or suites for VIPs.
- ☐ Is the housekeeping acceptable?
- ☐ Windows clean? Floor vacuumed?
- ☐ Lamps all in working order? TV? Radio?
- ☐ Are available suites compatible with rank of VIPs?
- ☐ What special VIP services does the hotel routinely supply?
- ☐ Continental breakfast?
- ☐ Morning newspaper?
- ☐ Pre-registration?
- ☐ Special floors with concierge service?
- ☐ Establish pre-registration procedures for your guests.
- ☐ Indicate how you want the rooms stocked for arrival.
- ☐ Flowers? ☐ Candy? ☐ Nuts?
- ☐ Liquor? ☐ Cheese/crackers?
- ☐ Should liquor and snacks be replenished automatically?
- ☐ Advise hotel of any special service you wish provided.
- ☐ Babysitting? ☐ Valet?
- ☐ Will secretarial help be needed?
- ☐ Extra maid service?
- ☐ Turndown service only?
- ☐ Will hotel official be available to personally greet VIP?
- ☐ Will some hotel official be at the registration desk?
- ☐ Will he/she accompany VIP to room?
- ☐ Personally deliver room keys to the VIP?
- ☐ Check with bell captain to be sure bellhops understand VIP status.
- ☐ Impress him with need for speedy delivery of luggage.
- ☐ Arrange for VIP rooms to be checked an hour before arrival.
- ☐ Room made up?
- ☐ Air conditioner/heat turned on?
- ☐ Materials ordered are delivered and in place?
- ☐ Are name badges and meeting materials where they'll be easily seen?
- ☐ If VIP entertains, are billing instructions for the suite clear?
- ☐ Will the VIP need rehearsal space before the meeting?
- ☐ Any special meeting aids, lighting, lecterns, etc.?
- ☐ Special audiovisual requirements to be checked out?
- ☐ Create a list of VIP room numbers and distribute to:
 - ☐ Appropriate staff members
 - ☐ Hotel personnel
- ☐ Recreation arranged for spouse or guests during meeting?
- ☐ Special tours?
- ☐ Sports activities and/or recreation for VIP during free time?
- ☐ Dinner reservations at hotel or outside restaurant?
- ☐ Transportation arranged, if necessary?
- ☐ How will gratuities be handled? Pre-paid?
- ☐ If included in the bill, has VIP been informed?
- ☐ Greens fees? ☐ Other charges?
- ☐ How should check-out be handled? Signature only?
- ☐ Personal items billed to VIP?
- ☐ Entire bill to planner for checking?
- ☐ Has the hotel been reminded of departure date?
- ☐ Will bellboys be available?
- ☐ Has the ground transportation been altered?
- ☐ Will the designated host accompany VIP to airport?
- ☐ Remain until departure?

ข้อมูลสำหรับเตรียมการต้อนรับบุคคลสำคัญ

ข้อมูลส่วนบุคคล

ยศ ชื่อ งานอดิเรก

ข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ชื่อผู้ติดตาม (ครอบครัวหรือแขก)

กิจกรรม งานเลี้ยง ที่ไหน ที่คน

การมาและการกลับ เวลา สายการบิน เที่ยวบิน

การเดินทาง ห้องพักในอาคารสนามบิน

แผนที่บริเวณสนามบิน

ขาเข้า ขาออก แผนกต้อนรับ	- ทางเดินขาเข้า - ปัญหาเกี่ยวกับการตรวจคนเข้าเมือง - จุดนัดพบ ที่รับกระเป๋า ที่จอดรถ (ถ้าต้องการรอนาน) - จุดส่ง พาหนะ - คนขับรถต้องสุภาพ แต่งตัวดี ไว้ใจได้ - มีความรู้เรื่องสภาพท้องถิ่น ประเพณี และปัญหาต่างๆ ได้รับการอบรมเรื่อง มารยาท และการให้บริการ - เส้นทางและระยะเวลาจากสนามบิน - กำหนดเวลาการมาถึง - จัดพาหนะและตารางเวลาในการรับส่ง - แจกหมายกำหนดการให้กับพนักงานที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสม - แจ้งขั้นตอนในการเข้าเมืองให้แขกทราบ - ยืนยันข้อมูลการมาถึงก่อนการไปรับ - ตรวจห้องพัก - ความเป็นระเบียบของงานแม่บ้านในเรื่องต่างๆ เช่น ทำความสะอาดหน้าต่าง ดูฝุ่นพื้น ไฟฟ้าตั้งโต๊ะ ทิว วิทยุ เป็นต้น - ความเหมาะสมของห้องพัก - บริการที่โรงแรมจัดไว้ให้ อาหาร

หนังสือพิมพ์ การลงทะเบียนล่วงหน้า

บริการประจำชั้นที่พัก

- จัดให้มีขั้นตอนในการลงทะเบียนล่วงหน้าสำหรับแขก
- ระบุสิ่งของในห้องพักในเวลาของการเข้าพัก
- ดอกไม้ ขนม ถ้วย เหล้า เนยแข็ง
- ขนมปังแครกเกอร์ เต็มเหล่าและกับแกล้มทันทีที่หมด
- ระบุบริการพิเศษที่ต้องการให้โรงแรมจัดหาให้
 - การดูแลเป็นที่เลี้ยงเด็ก คนชกวีต
 - บริการงานเลขานุการ
 - บริการคนรับใช้พิเศษ
 - บริการเปิดผ้าคลุมเตียง โดยเฉพาะก่อนนอน
 - พนักงานโรงแรมอยู่ต้อนรับแขกเป็นส่วนตัว
 - พนักงานโรงแรมอยู่ที่โต๊ะลงทะเบียน
- พนักงานโรงแรมจะพาแขกไปยังห้องพักหรือไม่
- ให้กุญแจห้องด้วยตัวเอง
- แจ้งให้พนักงานขนกระเป๋าทราบถึงสถานภาพของแขก
- สร้างความประทับใจโดยบริการเร่งด่วนในการจัดส่วนกระเป๋าขึ้นห้องพัก
- จัดให้มีการตรวจสอบห้องพักของแขกหนึ่งชั่วโมงก่อนการเข้าพัก
- สภาพห้องพร้อมที่จะเข้าพักได้หรือไม่
- เปิดเครื่องทำความเย็น/เครื่องทำความร้อนแล้ว
- สิ่งที่ตั้งไว้ส่งถึงห้องแล้ว

- บ้ายซื้อและเอกสารที่จำเป็นอยู่ในที่มองเห็นได้ชัดเจน
- ถ้าแขกมีการเลี้ยง การจัดเก็บเงินระบุไว้ชัดเจนรียัง
- แขกต้องการสถานที่เตรียมการซ้อมก่อนประชุมหรือไม่
- ต้องการอะไรเป็นพิเศษไม่สำหรับการประชุม ไฟโต๊ะสำหรับยืนพูด ฯลฯ
- ต้องการยืมสื่อเครื่องเสียงพิเศษอะไรหรือไม่
- จัดทำรายการเบอร์ห้องของแขกและแจกจ่ายให้แก่พนักงานที่เหมาะสม และพนักงานโรงแรมแผนกบุคคลด้วย
- การพักผ่อนหย่อนใจสำหรับครอบครัวหรือแขกระหว่างการมีประชุม
- มีการจัดไปเที่ยวเป็นพิเศษหรือไม่
- จัดกีฬาหรือการพักผ่อนหย่อนใจสำหรับแขกในเวลาว่างหรือไม่
- การจองอาหารค่ำในโรงแรมหรือภัตตาคารนอกโรงแรม
- จัดพาหนะรับส่ง
- การตรวจรางวัลพิเศษทำอะไร จ่ายไว้ก่อนหรือไม่
- ถ้ารวมอยู่ในใบเสร็จรับเงิน แขกทราบหรือไม่
- ค่าสนามกอล์ฟ ค่าธรรมเนียมอื่น ๆ
- การออกจากโรงแรมทำอะไร เพียงแต่เซ็นชื่อเท่านั้นพอหรือไม่
- การเก็บเงินสำหรับของใช้ส่วนตัวเก็บกับแขกเลยหรือไม่
- ใบเสร็จรับเงินทั้งหมดส่งให้ผู้จัดเพื่อการตรวจสอบ
- โรงแรมได้รับการเตือนเรื่องการออกจากโรงแรมหรือไม่
- พนักงานถือกระเป๋ามีหรือไม่
- มีการเปลี่ยนแปลงพาหนะขนส่งหรือไม่
- เจ้าภาพจะไปส่งแขกที่สนามบินหรือไม่
- ของที่ลืมไว้หลังจากกลับไปแล้วทำอะไร

คำศัพท์

ADJACENT ROOMS ห้องติดกัน ห้องเปิดถึงกันได้
 ADJOINING ROOM ห้องติดกัน
 ADVANCE REGISTRATION การลงทะเบียนล่วงหน้า
 AGENDA วาระการประชุม
 AIR FARES ค่าเครื่องบิน
 AIR WALL ฉากกั้น
 ALL SPACE HOLD การจองพื้นที่ทั้งหมด
 AMENITIES สิ่งที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลินใจ
 ARRIVAL PATTERN หมายถึงกำหนดการของการมาถึง
 AUTHORIZED SIGNATURE ลายเซ็นของผู้มีอำนาจ

BACK TO BACK การซ้อนชนกันของกลุ่มมาและกลุ่มไปของพนักงานที่อยู่ส่วนหลังของโรงแรม

BACK OF THE HOUSE เนื้อที่จำกัดเฉพาะพนักงานของโรงแรมฝ่ายที่สนับสนุนการบริการของโรงแรม เช่น ฝ่ายแม่บ้าน

BACKUP ห้องสำรอง

BOARD ROOM ห้องประชุม

BOX LUNCH อาหารกลางวันเป็นกล่อง

BREAK-OUT SESSIONS กลุ่มย่อย

BREAKAGE ผลกำไรเพิ่ม

BREAKDOWN / SETUP เวลาที่ใช้ในการเตรียมหรือรื้อถอน

BUFFET บุฟเฟต์

BUILD UP โปรแกรมสำหรับผู้มาถึงก่อนกำหนด

BY THE BOTTLE ค่าเหล้าต่อขวด

BY THE DRINK ค่าเหล้าต่อแก้ว

BY THE PIECE ค่าอาหารเป็นชิ้น

CABANA ห้องพักผ่อนสระน้ำ

CABARET TABLE โต๊ะกลมเล็กสำหรับคอกเทล

CALL BRAND เหล้ายี่ห้อเฉพาะที่แขกสั่ง

CAMPAIGN โฆษณาชิงรางวัล

CANCELLATION CLAUSE วรครระบุข้อลงโทษ เมื่อผิดสัญญา

CAPACITY จำนวนคนที่บรรจุได้

CASH BAR บาร์ที่ชำระด้วยเงินสด

CATEGORY GOAL ผู้เข้าแข่งขันแยกประเภทตามการขายหรือความสามารถ

CHANGE ORDER การเปลี่ยนแปลงรายการ

CHARTER การเช่าพาหนะในอัตราเหมา

CHECK OUT TRIP การสำรวจสถานที่

CHEF'S CHOICE อาหารแนะนำโดยพ่อครัว

CLINIC ประสบการณ์ในการฝึกเฉพาะด้าน

CLOSED END PROGRAM โปรแกรมแข่งขันระบุจำนวนผู้ชนะเลิศ

COFFEE BREAK พักรับประทานกาแฟ

COMMISSION เปอร์เซ็นต์ที่ได้จากยอดขาย

COMP อภินันทนาการ

COMPANION TOUR การท่องเที่ยวที่จัดสำหรับผู้ติดตามผู้ที่ได้มาท่องเที่ยว

COMPUTER CARD การ์ดคอมพิวเตอร์

CONCIERGE พนักงานฝ่ายบริการพิเศษ

CONCIERGE FLOOR ชั้นบริการของพนักงานฝ่ายบริการพิเศษ

CONFERENCE การประชุมปรึกษา

CONFERENCE STYLE การจัดห้องประชุม

CONFIRMATION การยืนยัน

CONGRESS การประชุมนานาชาติ

CONNECTING ROOMS ห้องติดต่อกันและเปิดถึงกันได้

CONTINENTAL BREAKFAST อาหารเช้าแบบคอนน์-ติเนนตัล

CORKAGE ค่าบริการเปิดขวดเหล้า

COST PLUS ค่าบริการรวมที่เพิ่มจากต้นทุน

COVER ค่าโต๊ะบริการสำหรับหนึ่งคน

COSTOM GOAL จุดมุ่งหมายของลูกค้า

CUT-OFF DATE วันสุดท้ายของการยืนยันจำนวนผู้เข้าพัก

DEAD AREAS (SOUND) เขตปลอดเสียง

DEALER INCENTIVE โปรแกรมแรงจูงใจของผู้ขาย

DEFINITE ยืนยัน

DEPARTURE DATE วันที่ออกจากโรงแรม

DEPARTURE PATTERN หมายเลขกำหนดการกลับ

DEPARTURE TAX ค่าบริการสนามบินที่เรียกเก็บจากผู้โดยสารขาออก

DEPOSIT เงินมัดจำ

DESTINATION MANAGEMENT COMPANY บริษัทจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ Incentive Travel

DIALOGUE การเจรจาตกลง

DIMMER สวิตช์ไฟ

DINE AROUND รายการอาหารตามภัตตาคารต่าง ๆ ให้แขกของ Incentive Travel ได้เลือก เช่น อาหารไทย จีน ฝรั่งเศส

DISCIPLINES หัวข้อต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นแรงจูงใจ

DOUBLE BOOKING การจองซ้อน

DRY SNACK ของว่างชนิดแห้ง

E KEY กุญแจป้องกันไม่ให้แขกเข้าห้องของตัวเอง

EASEL ขาตั้ง

ELECTRONIC POUR เครื่องที่ใช้ไฟฟ้าสำหรับจ่ายเหล้าหรือเครื่องดื่ม

END USER ผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการของ Incentive Travel ที่บริษัททัวร์จัดให้

ENERGY BREAK ช่วงพักออกกำลัง หรือรับประทานอาหารว่าง

EP อัตราโรงแรมแบบยุโรป

EVALUATION การประเมินผล

EVENT ORDER รายการ

EVENTS COORDINATOR ผู้ประสานงานการจัดประชุมหรือการจัดงานเลี้ยงขนาดใหญ่

EXPOSITION การแสดงสินค้า

EXTRA SECTION เครื่องบินเสริมสำหรับเฉพาะกลุ่ม

FACILITATOR ผู้ดำเนินการอภิปราย

FAM TRIP การท่องเที่ยวเพื่อทำให้เกิดความคุ้นเคย

FAP อัตราโรงแรมรวมอาหาร 3 มื้อ

FAST START แรงจูงใจในการเริ่มต้นที่

FEE PER HEAD ค่าธรรมเนียมต่อหนึ่งคน

FIRST OPTION ทางเลือกอันที่หนึ่ง

FIXED FEE ค่าธรรมเนียมที่แน่นอน

FIXED GOAL จุดมุ่งหมายที่แน่นอน

FIXED THEATRE ที่นั่งที่กำหนดแน่นอน

FLIP CHART ป้ายที่พลิกได้

FLOOR OR STANDING LECTERN โต๊ะสำหรับยืนพูดหรืออ่าน

FLOOR PLAN ผังชั้น

FORUM การประชุมอภิปรายเรื่องที่สนใจร่วมกัน

FREE POUR การเปิดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยไม่วัด

FULL HOUSE โรงแรมไม่มีห้องว่าง

FUNCTION BOARD ป้ายที่ใช้จัดบันทึกรายการประชุม

FUNCTION BOOK สมุดจดรายการแสดงการใช้พื้นที่

FUNCTION SHEET บันทึกการรายละเอียดของการประชุมหรือการจัดเลี้ยง

FUNCTION SPACE สถานที่มีรายการ

GATEWAY เมืองจุดหมายปลายทางของการเดินทาง ไปและกลับ

GRATUITY ของกำนัล

GRID โปรแกรมรายการแสดงเป็นรายวัน

GROSS RATE อัตราผลิตภัณฑ์หรือบริการที่รวมเปอร์เซ็นต์การขายไว้ด้วย

GROUND OPERATOR บริษัทขนส่งภาคพื้นดิน

GROUP AIR การมาถึงหรือการจากไปโดยเครื่องบินเป็นกลุ่ม

GROUP BOOKING การจองเป็นหมู่คณะ

GROUP FUNCTION รายการจัดเลี้ยงหรือการแสดงสำหรับแขกตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป

GUARANTEE จำนวนตายตัวที่ต้องจ่าย

GUEST PROGRAMS โปรแกรมสำหรับแขกที่พัก

HARD OBJECTIVE จุดประสงค์ที่กำหนดไว้

HEAD COUNT จำนวนจริงของบุคคลที่เข้าร่วมในการประชุม หรือการจัดเลี้ยง

HIGH-TECH VISUALS วิดีทัศน์ที่ใช้ไฮเทค
 HOSPITALITY SUITE ห้องชุดรับรองพิเศษสำหรับแขกที่เป็นกลุ่ม
 HOSTED BAR / OPEN BAR บาร์ต้อนรับโดยมีเครื่องดื่มเป็นอนันต์นันทนาการ
 HOUSE ACCOUNT บัญชีค่าใช้จ่ายที่เรียกเก็บ
 HOUSE BRAND ชนิดหรือยี่ห้อของเครื่องดื่มหลังอาหารที่โรงแรมแต่ละแห่งจะใช้เป็นประจำ
 HOUSE COUNT จำนวนห้องที่มีผู้พักในคืนนั้น ๆ
 HOUSE PLAN ผังโรงแรม
 HOUSE WINE เหล้าไวน์ชนิดที่โรงแรมแต่ละแห่งใช้เป็นประจำโดยแขกสามารถสั่งได้ที่ละแก้ว

INCENTIVE CLASS บริการที่จัดให้กับ Incentive Travel หรือ Incentive group หรือสูงกว่าระดับ first class
 INCENTIVE HOUSE บริษัท หรือ Travel Fulfillment House บริษัทซึ่งจัดบริการโดยเฉพาะสำหรับ Incentive Travel หรือ Incentive group
 INCENTIVE TRAVEL การท่องเที่ยวที่เป็นแรงจูงใจ
 INCIDENTALS ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกจากภาษีห้อง
 INCREMENTAL INCOME ยอดขายหรือผลกำไรเพิ่มขึ้น
 IN-HOUSE นโยบายหรือกิจการที่เกิดขึ้นภายในบริษัทหรือโรงแรม

JUNIOR SUITE ห้องชุดระดับกลาง

LANAI ห้องที่มีระเบียงมองเห็นสวนหรือน้ำ
 LEAD TRAVEL DIRECTOR หัวหน้าฝ่ายบุคลากรผู้รับผิดชอบโปรแกรม
 LETTER OF AGREEMENT จดหมายแสดงการตกลง
 LOCK UP ห้องเก็บของ
 LOCK OUT การไม่อนุญาตให้เข้าห้องพักของตัวเอง
 LOT COST ค่าใช้จ่ายทั้งหมด

MAP อัตราค่าโรงแรมรวมอาหารเช้าและอาหารเย็น
 MASTER ACCOUNT บัญชีค่าใช้จ่ายหลัก ซึ่งสปอนเซอร์เป็นผู้จัดให้

MASTER KEY กุญแจแม่ใช้เปิดประตูห้องพัก และห้องจัดเลี้ยงได้ทุกห้อง ซึ่งผู้จัดการเป็นคนเก็บรักษาไว้
 MEETING SPECIFICATIONS สิ่งจำเป็นในการประชุม
 MARCHANDISE สินค้า
 MOTIVATION แรงจูงใจ
 MOTORCOACH พาหนะขนส่งเป็นรถโค้ช

NET RATE ราคาอัตราสุทธิ
 NETWORKING เครือข่าย
 NO SHOW ไม่ปรากฏตัว
 NTO องค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

OBJECTIVE จุดประสงค์
 OFF-PROPERTY PROGRAM โปรแกรมนอกสถานที่
 OFF-SEASON นอกฤดูฤดูกาล
 ON-SITE REGISTRATION การลงทะเบียนเพื่อเข้าร่วมกิจกรรม
 ONE FOR FIFTY ข้อตกลงให้หนึ่งห้องเป็นอนันต์นันทนาการถ้ามีการพัก 50 ห้อง
 OPEN BAR บาร์ฟรี หรือ SPONSORED BAR หรือ HOST BAR
 OPEN END รายการที่ไม่กำหนดจำนวนผู้เข้าร่วมแข่งขัน
 OVERAGE สิ่งที่มีเกิน
 OVERBOOKING การรับจองเกินจำนวนที่มีอยู่
 OVERSET จำนวนอาหารซึ่งจัดไว้มากกว่าที่กำหนดไว้

PAID OUT แบบฟอร์มการถอนเงินสด
 PERDIEM RATE ค่าใช้จ่ายรายวัน
 PER DIEM RATE ค่าใช้จ่ายรายบุคคล
 PLUS / PLUS ค่าอัตราภาษีใช้ในโรงแรม หรือ ภัตตาคารชั้นสูง เช่น ค่า service charge
 PODIUM ยกพื้น หรือแท่นซึ่งจัดไว้สำหรับประธาน หรือพิธีกรของงาน
 POINTS จำนวนแต้ม
 POST PROGRAM RATE อัตราพิเศษสำหรับผู้ที่พักต่อจากรายการที่จัดไว้แล้ว
 POST PROGRAM MEETING การประชุมหลังจากจบรายการแล้ว

PRE-PROGRAM MEETING การประชุมก่อนการมีรายการ

PRE-FUNCTION SPACE บริเวณรับรองก่อนเข้าห้องจัดเลี้ยง หรือห้องประชุม

PRE-PROGRAM RATE อัตราก่อนการมีรายการ

PRE-OPENING / SOFT-OPENING ช่วงระยะเวลาก่อนการเปิดรายการ หรือเปิดกิจการ

PRE-REGISTRATION การลงทะเบียนล่วงหน้า

PRESET การจัดวางเตรียมอาหารล่วงหน้า

PREMIUM อัตราค่าพรีเมียม

PREMIUM BEER เบียร์ที่สั่งซื้อจากนอก

PREMIUM BRANDS เบียร์ระดับสูง หรือเบียร์ วิสกี้ เหล้า หรือ เครื่องดื่มระดับสูงหลังอาหาร

PRESENTER ผู้เสนอรายการ

PRESS ROOM ห้องสำหรับนักหนังสือพิมพ์

PRIVATE SECRETARY ยามรักษาการณ์

PROGRAM โปรแกรม

PROGRAM OF EVENTS โปรแกรมรายการ

PROPOSAL แผนเสนอ

PROSCENIUM ยกพื้นที่ยื่นออกมา หรือ เวทีลอย

PUBLIC SPACE เนื้อที่เปิดสำหรับบุคคลภายนอก

Q & A เวลาสำหรับการถามตอบ

QUALIFIERS KIT ข้อมูล และเอกสารการเดินทาง โดยละเอียดของผู้ที่ได้รับรางวัลสำหรับ Incentive Travel

RAP SESSION รายการสนทนาโดยไม่มีวาระแน่นอน

RECEPTION การเลี้ยงรับรอง

REFRESHMENT BREAK ช่วงพักเพื่อดื่มและรับประทานอาหารว่าง

REMOTE CHECK-IN บริเวณ check-in นอกเหนือไปจากที่เคาน์เตอร์ check in เพื่อบริการพิเศษ

RHEOSTAT เครื่องหรือเพิ่มแสงไฟ

RISERS ยกพื้นหลายระดับหรือทำเป็นขั้น ๆ

ROLL-A-WAY เติงเสริม

ROOM BLOCK ห้องจองสำหรับหมู่คณะ

ROOM NIGHTS จำนวนห้องที่ใช้ใน 1 คืน

ROOM SET UPS การจัดห้อง

ROUND ROBIN การแข่งขัน หรือ การประกวดในหมู่คณะเดียวกัน มักใช้ในบริบทของ Incentive Travel

ROUND TABLE DISCUSSION การอภิปรายหมู่

RULES STRUCTURE ข้อกำหนดหรือมาตรฐาน

RUN-OF-HOUSE อัตราเฉลี่ยสำหรับค่าห้องพักโดยไม่กำหนดชนิดของห้องยกเว้นห้องชุด

SALES INCENTIVE แรงจูงใจในการขาย

SCATTERED AIR การมาถึงและการกลับเดินทางโดยเครื่องบินสายต่าง ๆ

SEASON ในหน้าฤดูที่โรงแรมเต็ม

SELF-LIQUIDATING โปรแกรมการท่องเที่ยวที่คุ้มค่า

SEMINAR สัมมนา

SERVICE CHARGE อัตราค่าบริการ

SHOULDER SEASON ช่วงเวลาระหว่างฤดูที่มีการท่องเที่ยวต่ำสุดและสูงสุด

SITE-SOCIETY OF INCENTIVE TRAVEL

EXECUTIVES (S.I.T.E) สมาคมผู้บริหารการท่องเที่ยว ซึ่งเกี่ยวกับ Incentive Travel โดยเฉพาะ

SITE INSPECTION การตรวจสอบสถานที่

SKED AIR การมาถึงและการกลับโดยเครื่องบินสายต่าง ๆ

SKIRTING เครื่องตกแต่งโต๊ะหรือยกพื้น

SIGNIFICANT OTHER ผู้เข้าร่วมแข่งขันที่ไม่ใช่ผู้ชนะ

SPECIAL EVENT รายการพิเศษซึ่งจัดอย่างพิเศษสุด

SPOUSE PROGRAM โปรแกรมของคู่สมรสหรือผู้ติดตาม

SPRINT แรงจูงใจเสริมเร่ง

STANDING MAILER รายการทัวร์ที่ส่งไปเป็นระยะ ๆ ให้กับผู้เดินทางของ Incentive Travel ก่อนเดินทางจริง เพื่อสร้างความสนใจและประทับใจ

STATE-OF-THE-ART เทคโนโลยีล่าสุด

SURCHARGE ค่าธรรมเนียมนอกเหนือจากอัตราค่าบริการที่กำหนดไว้

SYMPOSIUM การประชุมเรื่องพิเศษเฉพาะผู้เชี่ยวชาญ

TABLE LECTERN โต๊ะสำหรับยืนอ่านบนยกพื้น

TAP ก๊อกสำหรับรินเครื่องดื่ม

TARIFF รายการอัตราค่าของและบริการ

TEASER โปรโมชั่นบัตรที่ออกแบบเป็นพิเศษ เพื่อส่งให้กับผู้เดินทางของ Incentive Travel ก่อนการเดินทาง

TELECONFERENCE การประชุมทางไกล

TENTATIVE รายการที่ยังไม่แน่นอน

THEME PARTY งานเลี้ยงที่จัดให้เป็นบรรยากาศเดียวกัน เช่น Ayuthaya Night เป็นต้น

TIERED CAMPAIGN โปรแกรมที่ให้งวัลแตกต่างกันตามความสามารถ

TRAFFIC FLOW การจราจรของผู้คนในเขต

TRANSFER การโอนโยกย้าย

TRAVEL STAFF / TRIP DIRECTORS ผู้จัดการฝ่ายการท่องเที่ยว

TURN DOWN SERVICE บริการเลิกผ้าคลุมเตียงก่อนนอน

TURNOVER เวลาในการจัดเตรียมห้องเพื่อรับแขกใหม่

UNDER DEPARTURE ช่วงเวลาที่บุคคลจะออกจากโรงแรมแล้วยังไม่ออก

UPGRADE ทำให้มีราคาขึ้น

VAT ภาษีมูลค่าเพิ่ม

VENDOR ผู้ขาย

VENUE สถานที่จัดรายการ

V-SHAPEP SETUP การจัดรูปเป็นรูปตัววี

WALL-THROUGH การพิจารณาขั้นสุดท้ายก่อนการดำเนินการ

WAKE-UP CALL การโทรปลุกในเวลาที่ต้องการ

TO WALK การปฏิเสธคนที่จองไว้แล้ว

WATER STATIONS สถานที่ที่มีน้ำและแก้วสำหรับบริการ

WORKSHOP กลุ่มปฏิบัติการ

WRAP-UP การสรุป

WORKING HOST ตัวแทนลูกค้าที่ทำหน้าที่ประสานงาน

YIELD จำนวนชิ้นในการสั่งแต่ละครั้ง

ROOM SETUP TERMS

คำที่ใช้ในการจัดห้อง

ROOM SETUP TERMS คำที่ใช้ในการจัดห้อง

BOARD OF DIRECTORS SETUP โต๊ะประชุมกรรมการ

CHEVRON การจัดโต๊ะรูปตัว V

CLASSROOM STYLE จัดแบบห้องเรียน

DRAPE ม่านตกแต่ง

DUAL SETUP จัดเหมือนกันสองแห่ง

'E' SHAPED SETUP จัดเป็นรูปตัวอี

FLOOR SETUP DIAGRAM มังพื้นที่

HERRINGBONE จัดเป็นรูปกระดูกปลาเฮอริง

HOLLOW CIRCULAR SETUP จัดเป็นรูปวงกลม

HOLLOW SQUARE SETUP จัดเป็นรูปสี่เหลี่ยม

HORSESHOE SETUP จัดเป็นรูปเกือกม้า

REFRESH การจัดห้องและเสริมเพิ่มเติมสิ่งที่หมดไปในระหว่างช่วงเวลาหยุดพัก

ROUND โต๊ะจัดเลี้ยง

RUNNER พรมยาวในห้องโถง หรือยกพื้น

RUNWAY ยกพื้นเข้าไปในห้องประชุม

SCHOOLROOM PERPENDICULAR SETUP การจัดแบบห้องเรียนตรงกันทุกโต๊ะมีเก้าอี้สองข้าง

SCHOOLROOM SETUP การจัดแบบห้องเรียนมีโต๊ะเรียงกันเป็นแถว

SERPENTINE การจัดเป็นรูปตัวเลข

SETUP การจัดห้อง หรือการจัดของสำหรับบริการพร้อมกับเครื่องดื่มประเภทอัลกอฮอล์

SETUP TIME เวลาในการจัดห้อง

'T' SHAPE SETUP การจัดเป็นรูปตัวที

THEATRE STYLE SETUP การจัดเป็นรูปในโรงละคร

UNION STYLE SEATING การจัดแบบสหภาพแรงงาน

V-SHAPED SETUP การจัดเป็นรูปตัววี

บทสัมภาษณ์พิเศษ

คุย คุย คุยกับอาจารย์ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย

สุมลมาลย์ วรเสียงสุข

วารสารภาษาปริทัศน์ได้รับเกียรติจากนักบริหารการศึกษาท่านหนึ่ง ซึ่งมีผลงานในแวดวงการศึกษาอย่างต่อเนื่องและเป็นที่คั่นหน้ากันดีในจอโทรทัศน์ เพราะท่านเป็นทั้งผู้ผลิต และผู้ดำเนินรายการ IQ 180 ซึ่งเป็นรายการตอบปัญหาเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปของเด็กนักเรียนซึ่งเป็นตัวแทนมาจากโรงเรียนต่างๆ ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์จอร์จ ท่านเป็นผู้ริเริ่มและบุกเบิกให้โรงเรียนเซนต์จอร์จกลายเป็นสถาบันสอนภาษาต่างๆ หลายภาษา อาจารย์ได้ให้ข้อคิดเห็นมากมายทั้งในเรื่องประสบการณ์ส่วนตัวในการเรียนภาษาอังกฤษ และในฐานะนักบริหารการศึกษา

● อยากทราบความเป็นมาของรายการ IQ 180

บังเอิญวันหนึ่งขณะเดินทางไปต่างประเทศ ผมได้มีโอกาสพบกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของบริษัทปูนซีเมนต์ไทย เมื่อคุยกันแล้วเรามีความเห็นตรงกันอยากผลิตรายการเพื่อการศึกษาที่บริสุทธิ์สักรายการหนึ่ง ผมจึงมีอิสระเต็มที่ในการคิดผลิตรายการเพื่อมวลชน ในแง่ของรูปแบบของรายการผมยึดรายการหนึ่งของสถานี BBC (British Broadcasting Corporation) เป็นต้นแบบแล้วจึงปรับความยากให้เข้ากับเด็กที่มาร่วมรายการ เนื้อหาของรายการจะเน้นแต่ละวิชาเป็นช่วงๆ ไป ภาษาอังกฤษก็เคยเน้นแต่ขณะนี้กำลังเน้นทางวิทยาศาสตร์อยู่ สักวันหนึ่งก็อาจจะวนกลับมาเน้นเรื่องภาษาอีก

● สถาบันภาษาของเซนต์จอร์จที่อาจารย์เป็นผู้ดำเนินการอยู่มีขอบข่ายงานอย่างไร

สถาบันภาษาของเซนต์จอร์จ ยังไม่ใช่ว่าเป็นรูปร่างอย่างเดียวกับที่สถาบันภาษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่กำลังอยู่ในช่วงเตรียมพื้นฐานไปสู่ความเป็นสถาบันภาษาที่สมบูรณ์ ผมตั้งปรัชญาในการบริหารงานไว้ว่า เรายังไม่มีความเก่งพอในการสอนภาษาต่างประเทศเพราะเราไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่เราจะหาเจ้าของภาษาที่ดีที่สุดเท่า

ที่จะหาได้มาเป็นผู้ร่วมงานในด้านภาษาอังกฤษ
หน่วยงานที่มาช่วยทำหน้าที่สอนคือสถาบัน Bell
เพราะเราได้รับคำแนะนำจาก British Council ว่า
เป็นสถาบันสอนภาษาที่ดีที่สุดในประเทศอังกฤษ
แห่งหนึ่งนอกจากนี้ยังมีอีกหน่วยงานหนึ่งซึ่งเป็น
ผู้รับผิดชอบด้านประเมินผล คือ มหาวิทยาลัย
Cambridge ทางเซนต์จอห์นจะได้เรียนรู้ไปด้วยว่าทาง
Cambridge เขาวัดอะไรบ้าง ระดับที่วัดอยู่ตรงไหน

ในขั้นแรกผมวางแผนให้ทาง Bell ทำเป็น
โครงการนำร่องก่อน โดยเขายืนยันว่าจำนวน
ผู้เรียนต้องไม่เกิน 15 คน ใช้เวลาเรียน 50 ชั่วโมง
ต่อ 1 course พอจบ course แล้วประเมินผลทันที
ผลปรากฏออกมาว่าดีมาก แต่ไม่ได้หมายความว่า
ผู้เรียนจะเก่งทันที ใน 1 course เพราะยังจะต้องมี
course ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ทาง Bell จะไม่ให้
อาจารย์คนไทยเข้าไปมีส่วนในการสอนเลย แต่เขานั่ง
ดูการสอนได้ นอกจากนี้ผมยังไปเซ็นสัญญากับ
อีกสถาบันหนึ่งจากประเทศออสเตรเลีย มาสอนวิธี
การทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนในห้อง
เรียนมากที่สุด ระหว่างที่เขาสอน ผมได้จัดการส่งครู
สอนภาษาอังกฤษของเซนต์จอห์นเข้าไปดูวิธีการกับ
เด็กทุกระดับ ซึ่งก็เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เมื่อ
ปรัชญาในการพัฒนาเชิงภาษาอังกฤษประสบผล
สำเร็จตามที่คาดไว้ ผมจึงใช้วิธีเดียวกันนี้กับภาษา
อื่นๆ โดยตกลงเซ็นสัญญากับสถาบันสอนภาษา
ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น จีนกลาง และเยอรมัน ผู้ที่มีบ้าน
อยู่ชานเมืองจะสามารถมาเรียนภาษาต่างๆ ได้ที่
เซนต์จอห์นโดยไม่ต้องเดินทางไปเรียนในใจกลางเมือง
ผมตั้งจุดมุ่งหมายไว้ว่าสักวันหนึ่งทางเซนต์จอห์น
จะมีความพร้อมที่จะตั้งคณะศิลปศาสตร์เพื่อจะได้
รับโครงการสอนภาษาต่างๆ เหล่านี้ไปดูแล ขณะนี้
ก็ได้เตรียมปูทางเรื่องสถานที่เอาไว้โดยกำลังสร้างตึก ๙
ชั้นอยู่

● อาจารย์มีแหล่งสนับสนุนทางการเงินหรือไม่
และอาจารย์มีวิธีดำเนินการอย่างไร

เชื่อไหมครับ ผมไม่ได้ใช้เงินลงทุนเลยแม้แต่
บาทเดียว ผู้บริหารที่เก่งจะต้องมีวิธีการต่อรองที่ทำ
ให้บริษัทของตนได้กำไรมากที่สุดโดยลงทุนน้อยที่สุด
และนี่คือเหตุผลที่ทางเซนต์จอห์นจ้างให้ผมมาเป็น
ผู้อำนวยการ ผมใช้วิธีการแลกเปลี่ยน โดยผม
เอื้อเพื่อสถานที่ให้เขาสอนบุคคลภายนอก รายได้
ทั้งหมดเป็นของเขา ค่าน้ำค่าไฟก็ไม่ต้องเสีย เพื่อ
ลดต้นทุนให้ทาง Bell มีรายได้ ทางเราเป็นคนคุม
บัญชี เมื่อเห็นว่าเขาตั้งตัวได้แล้วจึงขอให้เขามาช่วย
พัฒนาครูชาวไทยที่สอนภาษาอังกฤษอยู่ที่เซนต์-
จอห์น ให้มีทั้งพัฒนาการทางด้านภาษา เทคนิค
การสอนและวิธีถ่ายทอดภาษา สำหรับในแง่การ
ประเมินผลผมเซ็นสัญญากับทาง Cambridge ให้
ทางเซนต์จอห์นเป็นศูนย์สอบด้วย ในอนาคตอยาก
ให้มีการตรวจ และพิมพ์ข้อสอบที่นี้ด้วย โครงการ
ต่อไปของผมคือ จะจัดสอบในระดับต่ำกว่าที่เขาจัด
อยู่ เพื่อใช้กับผู้สอบจากประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษา
อังกฤษเป็นภาษาราชการเช่นประเทศญี่ปุ่นหรือ
อินโดนีเซีย โครงการของผมยังมีไปถึงระดับมัธยมต้น
และระดับประถม ซึ่งกลุ่มเป้าหมายใหญ่มาก ทาง
Cambridge จะไม่ยอมทำ ผมเลยต้องต่อรองขอให้
ออกประกาศนียบัตรโดยใช้ชื่อของ Cambridge
และเซนต์จอห์น ร่วมกันทำให้ความรับผิดชอบของ
เขาลดลง ซึ่งเขาก็พอใจ

อย่างไรก็ตาม ตัวประกาศนียบัตรไม่สำคัญเท่า
กับการพัฒนาการเรียนการสอนเพราะบัดนี้เราไม่ได้
สอนให้เด็กอ่านออกหรือสะกดคำได้เท่านั้น ต่อไปนี้
การสอนต้องเป็นแบบ Communicative คือสอนให้
เด็กเอาไปใช้ จะใช้ได้มากหรือน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่
กับระดับของเขา แต่เด็กจะต้องได้เรียนครบทุกทักษะ
ดังนั้นครูต้องทราบว่ายี่สิบข้อสอบภาษาอังกฤษไม่
ได้มีเฉพาะแบบปรนัยเท่านั้น ต้องมีการเขียนมาก
ขึ้นและต้องให้เด็กมีโอกาสฟังด้วย ผมมุ่งหวังให้
โรงเรียนเซนต์จอห์นพัฒนาการเรียนการสอนให้
ได้มาตรฐานของเจ้าของภาษา และผมก็ได้ตกลงกัน
ในระดับนโยบายกับครูผู้สอนอย่างชัดเจนว่ามาตรฐาน-

ฐานของโรงเรียนอยู่ที่ไหน เพื่อที่ครูจะได้ทราบว่า achievement ของเขาอยู่ตรงไหน เราจะได้ไปให้ถึงจุดนั้นในทิศทางเดียวกัน

● อาจารย์คิดว่าคุณสมบัติของครูสอนภาษาอังกฤษมีอะไรบ้าง

คุณภาพของครูสอนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญที่สุดครับ เพราะโครงการสวญทุกโครงการจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ แต่ผมไม่ได้กล่าวโทษคนที่ด้อยคุณภาพนะครับ คือผมตระหนักดีว่าเขาได้รับการสอนมาให้สอบผ่านด้วย 'มาตรฐาน' ที่อาจจะไม่มีมาตรฐานก็ได้ สำหรับผมเรื่องคุณภาพของครูผู้สอนเป็นปัญหาใหญ่และสำคัญกว่าการที่มาถกเถียงกันเรื่องควรจะสอนภาษาอังกฤษให้เด็กเมื่อเขาอยู่ชั้นไหน อายุของเด็กไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ ถ้าเรามีครูที่มีคุณภาพจริงๆ ก็ให้เด็กเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลได้เลย แต่ถ้ามีครูที่สอนผิดๆ วางพื้นฐานให้เด็กผิด ถึงจะให้เด็กเรียนตอน ม.3 ก็ไม่มีประโยชน์ ปัจจัยสำคัญจึงอยู่ที่ครูมากกว่า

● การรับสมัครครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเซนต์จอร์จ ดูอะไรเป็นหลัก

เรื่องการรับสมัครนี้ผมยอมรับว่าเลือกไม่ได้ แต่ผมเชื่อในเรื่องของศักยภาพในการพัฒนาบุคคลที่ผมสนใจจะต้องมีพื้นฐานพอสมควร ผมจะดูทัศนคติของเขาว่าประสงค์จะมีพัฒนาการมากน้อยเพียงใด มิฉะนั้นเวลาส่งเขาไปอบรมแล้ว จะกลายเป็นว่าเขาปฏิบัติตามคำสั่งให้ไปอบรมมากกว่าที่จะเป็นความต้องการของเขาเอง และถึงแม้จะเป็นคนที่เรียนจบมาจากต่างประเทศ ภาษาอังกฤษอาจดี แต่ถ้าเขาไม่มีทัศนคติที่ดีในแง่ของความเป็นครู ผมก็จะเลือกครูที่เรียนจบในประเทศแต่มีทัศนคติที่ดี

● ในด้านส่วนตัว อาจารย์มีวิธีเรียนภาษาอังกฤษให้ดีได้อย่างไร

ผมเป็นคนต่างจังหวัดไม่ได้เรียนชั้นอนุบาล และโรงเรียนวัดที่จังหวัดอยุธยาที่ผมเรียนอยู่ก็ไม่มี

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถม ผมได้พานพบภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรกเมื่ออยู่ชั้นป.5 (ในสมัยนั้นเรียกชั้น ม.1) พอเรียนถึงชั้น ม.3 ก็ย้ายไปอยู่โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำ เมื่อไปเรียนที่นั่นจึงเพิ่งทราบว่าภาษาอังกฤษที่เคยเรียนมาพอสมควรกลับยังใช้ไม่ได้ เพราะนักเรียนที่นั่นเขาเรียนกันมาตั้งแต่ชั้นเล็ก ๆ ผมจำได้ว่าสอบภาษาอังกฤษครั้งแรก เมื่อมาอยู่โรงเรียนนี้ได้คะแนน 4 จาก 60 เพราะส่วนหนึ่งของข้อสอบมีให้ขีดถูก-ผิด จึงเดาพอถูกบ้าง ตอนนั้นรู้สึกท้อแท้อยากกลับบ้าน วันหนึ่งเดินเข้าไปปรึกษาคุณครูว่าทำไมเรียนไม่รู้เรื่อง คำตอบที่ค้นพบคือไม่รู้ศัพท์ ตั้งแต่นั้นมา คุณครูให้นำกระดาษแผ่นหนึ่งมาไว้คอยลอกคำที่ขีดเส้นใต้ไว้ว่าไม่เข้าใจ เปิด dictionary หาคำแปล และถ้ายังหาไม่ได้ให้ไปหาครู ผมจะไม่ปล่อยให้แต่ละวันผ่านไปโดยที่ยังไม่ได้ท่องคำศัพท์ที่ไม่ทราบ ผมใช้เวลารอคิวทานข้าวหรืออาบน้ำเป็นเวลาท่องคำศัพท์ บางวันถึงเวลานอนแล้วยังท่องคำศัพท์ไม่ได้หมดก็ต้องใช้วิธีคลุมโปงเอาไฟฉายส่อง การท่องศัพท์จึงเป็นจุดเริ่มต้นของผมในการพัฒนาความรู้ด้านภาษาอังกฤษ หลังจากได้คำศัพท์แล้วผมจะหาวิธีฝึกฝนทุกรูปแบบ เป็นต้นว่าเขียนจดหมายติดต่อกับเพื่อนต่างชาติ ทำให้ผมมีความคล่อง ในการเขียนจดหมายจดจำวิธีการเขียนที่ดีที่ไพเราะของเพื่อนแต่ละชาติเพื่อนำไปใช้ต่อ ประโยชน์ที่ได้คือความชำนาญ ปัจจุบันนี้เขียนจดหมายภาษาอังกฤษได้โดยไม่ต้องร่าง

หลังจากเริ่มเขียนคล่อง พออยู่ชั้นโตขึ้น ผมก็จับกลุ่มกับเพื่อนประมาณ 3-4 คน ตกลงกันว่าจะพูดภาษาอังกฤษกัน ถ้าใครเผลอพูดภาษาไทยจะถูกปรับครั้งละ 1 บาท เงินที่ได้เข้ากองกลางไว้เอาไปเลี้ยงกันในภายหลัง การเสีย 1 บาท เป็นการเสียหน้ามากทุกคนจึงพยายามไม่พูดภาษาไทย ถึงจะพูดผิดพูดถูกก็ทำให้มีความกล้ามากขึ้นเมื่อพูดบ่อย ๆ ประกอบกับมีความกล้า ทำให้เริ่มพูดถูกมากขึ้น

● อาจารย์มีวิธีฝึกออกเสียงให้ถูกต้องได้อย่างไร

สำเนียงของผมยังไม่ดีกับดี ยังถูกลูกชายซึ่งไปเรียนที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่เล็กวิจารณ์ว่าพูดภาษาอังกฤษ "จืด" ผมวิเคราะห์ดูแล้วคิดว่าเป็นเพราะภาษาไทย มีเสียงสามัญ เอก โท ตรี และจัตวา ถ้าอยู่คำโดดๆ ภาษาไทยมักเริ่มด้วยเสียงสามัญก่อน แล้วจึงผันขึ้นไป เวลาออกเสียงภาษาอังกฤษจึงเริ่มด้วยเสียงสามัญหมดทุกเสียง นี่เป็นจุดอ่อนในเรื่องพื้นฐานการออกเสียงของคนไทย ครูออกเสียงเป็นแม่แบบอย่างไรนักเรียนก็ออกตามอย่างนั้น การออกเสียงของผมมีพัฒนาการขึ้นเมื่อไปทำงานกับสถานี BBC ที่ประเทศอังกฤษ ใช้วิธีอยู่ท่ามกลางสำเนียงภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ คอยสังเกตตัวเองว่าออกเสียงไหนไม่เหมือนเจ้าของภาษาเขา และจะคอยปรับปรุง

● ขอให้อาจารย์ฝากข้อคิดเห็นถึงครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

เริ่มแรกครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษก่อนว่ามีความสำคัญมากขึ้นๆ ในอนาคต และภาษาอังกฤษนี้อาจเป็นตัวชี้ชะตาชีวิตของหลายๆ คนได้ มันจะช่วยในเรื่องหน้าที่การงานให้ไปได้สูงขึ้น อีกประการหนึ่งคือครูทุกสาขาวิชาจะหยุดนิ่งไม่ได้ ต้องขวนขวายหาวิธีและเทคนิคการสอนที่ดียิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ผู้มีวิญญานครูจะต้องกระหายที่จะเรียนรู้วิธีการทำให้ภาษาอังกฤษของตัวเองดีขึ้น และถ่ายทอดสิ่งที่ดีๆ นี้ให้นักเรียน ขออย่าให้ครูท้อว่าเป็นวิชาที่ยากต่อการสอนเด็ก ขอให้คิดว่าภาษาอังกฤษจริงๆ แล้วไม่ใช่วิชา แต่เป็นสื่อเพื่อให้นักเรียนติดต่อกันได้ ความท้อและความกลัวก็จะหมดไปจากใจครูและนักเรียน ถ้าเรารู้ว่าภาษาอังกฤษเป็นสื่อก็ขอให้เริ่มด้วยการสื่อพอรู้เรื่องบ้างแล้วพัฒนาจากจุดนั้นไป มันอาจไม่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าครูพยายามจะพัฒนาขึ้นไปจากศูนย์ก็จะเป็นหนึ่งสองสามสี่ได้ ประการสุดท้ายที่อยากฝากก็คือ ตัวครูมักมีแนวโน้มที่จะออกข้อสอบที่ง่ายต่อการตรวจ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ช่วยกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่ในการเรียนครบทุกทักษะ การที่ข้อสอบมีแต่แบบปรนัย ผมคิดว่าช่วยได้แต่น้อยมาก ถ้าครูเห็นความสำคัญของทักษะทั้งสี่ แล้วแบ่งคะแนนให้เด็กได้ทราบว่ามันมีคะแนนสอบเมื่อมีคะแนน ครูก็ต้องสอน และเด็กก็จะเรียน แต่ถ้าไม่มีคะแนนในเรื่องของการพูด ครูก็จะไม่สอนเรื่องพูด ไม่สอบเรื่องพูด และตัวครูเองก็จะไม่เอาใจใส่ในเรื่องการพูดภาษาอังกฤษซึ่งถึงแม้จะเป็นเรื่องยาก แต่ผมเห็นว่าเป็นเรื่องยากอยู่ไม่นาน ถ้าใจแข็งพอ

● ข้อคิดเห็นถึงผู้บริหารโรงเรียนต่าง ๆ

ปรัชญาความคิดของผมมีอยู่ว่า ในโลกนี้มีสิ่งที่ดีกว่า และวิธีการที่ดีกว่าอยู่เสมอเราต้องขวนขวายต้องแสวงหา เพื่อจะไขว่คว้าหาสิ่งที่ดีกว่ามาให้

กับตัวเรา การที่เราพอใจกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ จะทำให้เราย่ำอยู่กับที่หรือถอยหลังเท่านั้น อย่างที่ผมพยายามติดต่อเกี่ยวกับโครงการต่างๆ อยู่ที่นี่ เพราะคิดว่ามันมีสิ่งที่ดีกว่าอยู่เรื่อยๆ การที่เราอยากรู้ตื่นตัวเสมอ การพยายาม "รับ" เมื่อมีข้อเสนอดีๆ เข้ามา หรือถ้าไม่มีสิ่งที่ดีผ่านเข้ามา เราต้องพยายามออกไปค้นหาและนำเข้ามาล้วนเป็นสิ่งที่จะทำให้เราสามารถก้าวไปข้างหน้าได้ดี ผมคิดว่าความคิดนี้คงจะเป็นประโยชน์กับทั้งครูและนักเรียน

กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ขอขอบคุณ อาจารย์ชัยณรงค์ มณฑะวิเชียรฉาย มา ณ โอกาสนี้ที่ได้กรุณาสละเวลาเล่าถึงวิธีการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ตลอดจนข้อเสนอแนะและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดี และการเป็นนักบริหารการศึกษา จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทสัมภาษณ์นี้คงเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความใฝ่รู้อยู่ในหัวใจทุกท่าน

ผู้สัมภาษณ์	{ ปิยนารถ พิภทองพรรณ สุมลมาลย์ วรเสียงสุข
ผู้ถอดเทป	จุฑา นาคใหญ่
ผู้เรียบเรียง	สุมลมาลย์ วรเสียงสุข

แนะนำหนังสือ

วีดิทัศน์ : สื่อทรงพลัง

ถ้ารูปภาพเพียงหนึ่งรูปสามารถบอกเรื่องราวได้ นำมาใช้ประโยชน์ในการสอนได้มากมายแล้ว ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในปัจจุบันจะอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนได้เพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ด้วยคุณสมบัติพิเศษในตัวของมันเอง วีดิทัศน์เป็นสื่อที่ทรงพลังสามารถถ่ายทอดข่าวสารได้อย่างยอดเยี่ยม เต็มไปด้วยเนื้อหาสาระ ภาพและการตีความจากสิ่งที่เห็นต่างกันได้ นับเป็นคุณสมบัติที่เหมาะสมที่สุดที่จะใช้เป็นสื่อการสอนในชั้นเรียน

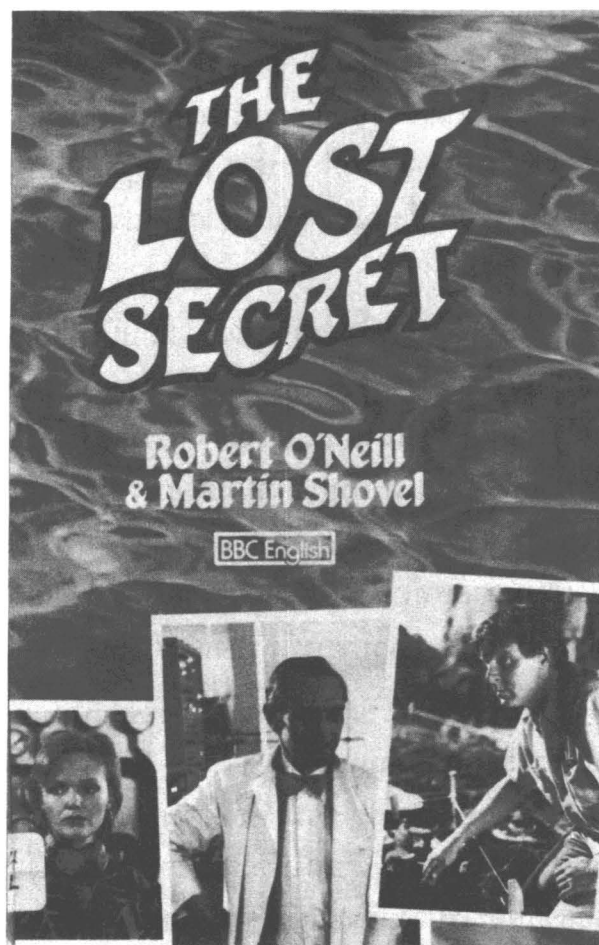
"Using video is not just a motivating way of presenting new language. It is also an exciting method of teaching which will improve your students learning of English."

การใช้วีดิทัศน์ในชั้นเรียนภาษานั้นมี 2 วิธี คือ ใช้บันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนในขณะที่กำลังเรียนกำลังสอนเพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็ง ของการสอนนั้นๆ กับอีกวิธีหนึ่งคือ การจัดหาวีดิทัศน์สำเร็จรูปซึ่งจัดทำและจำหน่ายโดยหน่วยงานและสำนักพิมพ์ต่างๆ ที่จัดทำควบคู่ไปกับหนังสือที่เป็นแบบเรียนทางภาษาเพื่อทำการสอนภาษานั้นๆ

วีดิทัศน์ที่จะแนะนำในที่นี้ จัดอยู่ในจำพวกที่

สองซึ่งจัดทำโดย สำนักพิมพ์ สถาบันวิทยุโทรทัศน์ เพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

O'Neil, Robert and Shovel, Martin. *The Lost Secret*. London : BBC English, 1989.

1. Cooper, Richard, Lavery, Mike and Rinvoluceri, Maris ; *Video*. Oxford : The University Press, 1991.

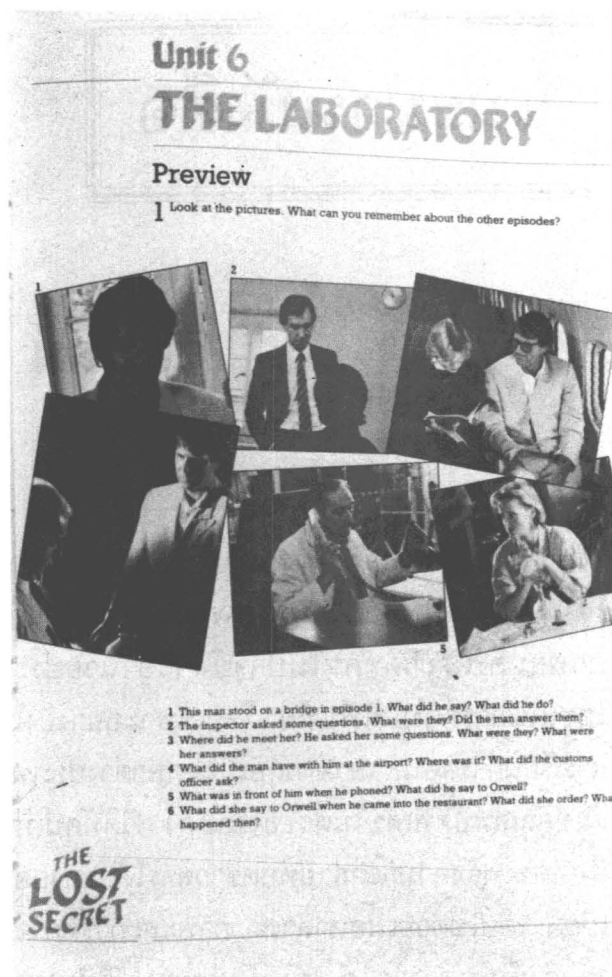
2. O'Neil, Robert and Shovel, Martin. *The Lost Secret*. London : BBC English, 1989.

The Lost Secret เป็นวีดิทัศน์ที่จัดทำโดย BBC (The British Broadcasting Corporation) ซึ่งมีชื่อเสียงในด้านการจัดทำรายการวิทยุโทรทัศน์มาช้านาน เหมาะสำหรับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษใหม่ ๆ หรือผู้ที่เริ่มเรียนมาอย่างไม่ถูกต้องแต่แรก เป็นเรื่องลึกลับตื่นเต้นที่ชวนติดตามซึ่งผู้เรียนจะดูเพื่อความสนุกก็ได้ แต่ในขณะเดียวกันจะได้ยินภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งผู้แสดงพูดคุยโต้ตอบ การดำเนินเรื่องใช้ภาษาที่ไม่ยากมากและพูดอย่างชัดเจนเป็นธรรมชาติ ผู้เรียนได้มีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริงตามเนื้อเรื่องซึ่งช่วยให้ได้ภาษาง่ายขึ้นเพราะมีสิ่งประกอบช่วยความเข้าใจหลายอย่างในเวลาเดียวกัน

เรื่องเริ่มต้นอย่างลึกลับ เกี่ยวกับชายคนหนึ่งซึ่งจำอะไรไม่ได้แม้แต่ชื่อของตนเองยืนอยู่บนสะพานพิมพ์แต่ว่าตนบินได้ ศาสตราจารย์ ลึกลับไม่น่าไว้วางใจ พันธุ์ไม้อะไรบางอย่าง และความลึกลับที่ถูกกลบเลือนไปนานนักหนาของอารยธรรมโบราณของอเมริกาใต้ เรื่องค่อย ๆ คลายปมไปพร้อม ๆ กับผู้เรียนค่อย ๆ เรียนรู้ภาษาไปทีละน้อย ๆ จนจบ 11 ตอนในเวลากว่า 2 ชั่วโมง

แบบเรียนชุดนี้ประกอบด้วย แถบบันทึกภาพ แถบบันทึกเสียง คู่มือครู และหนังสือแบบฝึกหัด หนังสือคู่มือครูนั้นได้เสนอแนะกิจกรรมเสริมต่าง ๆ ไว้มากมาย เช่น บทบาทสมมุติ การอภิปรายในแต่ละบท ผู้เขียนได้จัดทำแผนการสอนให้ไว้รวบรวมคำศัพท์ใหม่ ๆ และไวยากรณ์ ที่ท้ายเล่มมีคำเฉลย และ script ของทั้งเรื่องไว้ให้

หนังสือสำหรับผู้เรียนนั้น แบ่งออกเป็นบท ๆ บทละ 1 ตอน รวมทั้งสิ้นมี 11 บท ซึ่งผู้เขียนแบ่งแต่ละบทออกเป็น 5 ส่วน คือ ส่วน Preview ซึ่งเป็นขั้นเตรียมตัวผู้เรียนให้รู้ว่าในบทนั้นจะมีเรื่องเกี่ยวกับอะไรบ้าง ซึ่งบางทีก็จะเป็นการเสนอวิธีการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ หรืออาจจะเกริ่นนำด้วยคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องแต่จะไม่ทำให้ขาดรสชาติในเนื้อหา

ส่วนต่อมาจะเป็นภาพรวม ๆ ของทั้งตอน อาจจะเป็นการตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนว่าถูกต้องหรือไม่ก่อนที่จะดูรายละเอียดต่อไป และต่อมาก็จะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาแต่ละฉากแต่ละตอนเลยทีเดียว แบบฝึกหัดออกมาในรูปของการ์ตูนจากในเรื่อง เว้นช่องคำพูดให้ผู้เรียนได้เลือกข้อความที่เตรียมไว้ให้เติม และการ์ตูนเหล่านี้ก็ใช้ประกอบการทำกิจกรรมที่ตามหลังมาได้อย่างสะดวก ในขั้นตอนที่ 4 ซึ่งเป็น Focus นั้น จะดึงเอาคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคมาชี้แนะสอนเพิ่มเติม และสุดท้ายของแต่ละบทจะเป็นบทบทวน

ที่ท้ายเล่มผู้เขียนได้รวบรวมโครงสร้างประโยคไวยากรณ์ ที่ใช้ในแต่ละบทแต่ละตอนไว้ให้พร้อมคำอธิบายที่เข้าใจได้ง่าย เพื่อสะดวกแก่ผู้เรียนที่จะตรวจทานความถูกต้อง

00:00
12:15

Now watch episode 1 (00:00-12:15). Don't try to understand every word.

Exercise 1

Look at this cartoon from the video. Where do the sentences (a-d) go? Put the letters in the answer box below.

a) Yes, I am going to Winchester. b) Coffee? c) Thank you. d) The train is leaving!

2:16
3:55

Now watch this part again. Listen and check your answers.

Answer box

1 2 3 4

Focus Three

Find the right instance for each picture. The sentences are in the box below.

1. One packet.
2. How much is it?
3. That's a dirty person.
4. Five birds.
5. That sandwich.
6. These packets.

7. One bird.
8. How much are they?
9. Four sandwiches.
10. Fifty pence.
11. This sandwich.
12. One sandwich.

Focus Four

What are you/they doing?
I'm/We're/They're _____ ing.

Find the right answer to each question. The answers are in the box below.

a) They're going.
b) They're waiting for a train.
c) We're swimming.
d) They're talking.

1 2 3 4

Summary

This is a short summary of the most important verb forms from *The Last Secret*, and a few other things. It is not a complete guide to all the grammar in the course.

1.1 I am English.

You are American.
They are in London.
We are from Brazil.
He is at the station.
She is here.
It is here.

- This is the Present tense of the verb to be.
- The Present is the tense we use when we talk about now, today, etc.
- When we speak, we usually use short forms: I'm... You're... It's... They're...

1.2 Am I on the right train?

Are you a good dancer?
Is she a good dancer?

- We change the word order when we ask questions with to be.
- We put am/is/are in front of words like I, you, he/she, etc.
- This is your ticket. Is this your ticket? You are a doctor. Are you a doctor?

1.3 I am English.

He is not Greek.
She is not hungry.
It is not in Rome.
You are here.
They are there.

- We use not to make the negative form.
- When we speak, we usually say I'm not... She isn't (or She's not)... You aren't (or You're not)... etc.

2.1 This is a beef sandwich.

That is your coffee.
This is the train to Winchester.

- Notice that when we talk about people's jobs, we use the indefinite article: a/an.
- We use a with jobs that begin with consonants (b, c, d, f, etc.).
- We use an with jobs that begin with vowels (a, e, i, o, u).
- We use the when we mean 'the only one' (the director of this clinic (there is only one director)).
- We use the when we mean 'the only one' (the President of the United States, the Queen of England).

2.2 These are beef sandwiches.

Those are your suitcases.
These are the things from his pockets.

- The word these is the plural form of this.
- The word those is the plural form of that.
- We use plural forms when we mean more than one.
- The plural form of most nouns (thing, sandwich, coffee, packet, book, car) in English is -s or -es (things, sandwiches, coffees, packets, books, cars).
- A few nouns have different plural forms (not -s or -es):
a man two men
a woman three women
a person four people
a child five children

25:04
37:31

Exercise 1

Look at the pictures (1-6). Find what they are saying (a-f) in each picture.

a) Bring him here!
b) Harry! Stop that!
c) What's in this bottle, sir?
d) Thank! Try to remember.
e) I'm pleased to meet you.
f) Where are you from, Sabine?

Exercise 2

Which sentences are true (T)? Which are false (F)?

1 This man can remember his name now.
2 He can remember a woman's name.
3 He says he comes from South America and speaks very good English.
4 She comes from South America and speaks very good English.
5 She lives in Argentina but comes from Mexico.
6 She works in a bookshop.

7 His name is Harry. He plays with model games.
8 This man hasn't got a name.

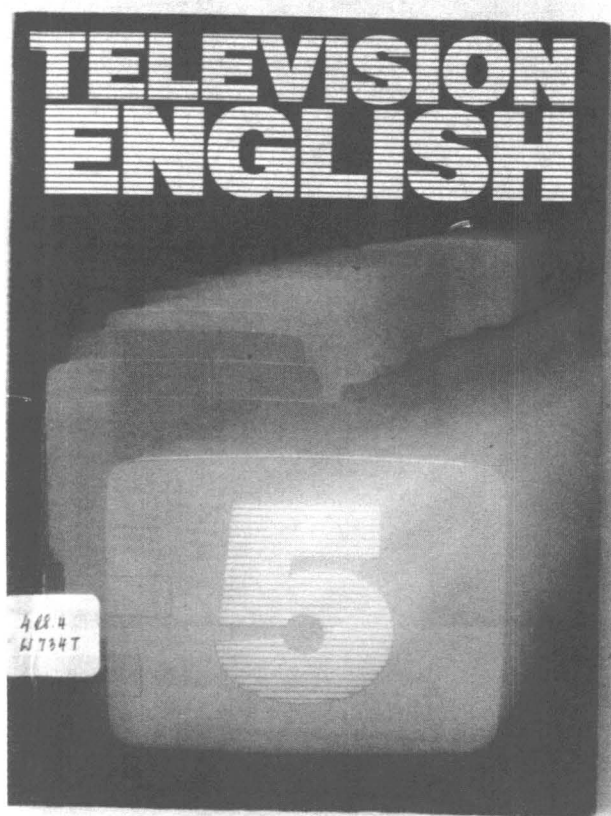
1 2 3 4 5 6 7 8

รูปเล่มหนังสือจัดได้ชวนอ่าน สีสันสดใส มีทั้งรูปการ์ตูน และรูปถ่ายที่ชัดเจนจากในเรื่อง และเพื่อความสะดวกของผู้สอนและผู้เรียน ผู้เขียนได้ทำ Time-code ไว้ที่แต่ละบทในหนังสือให้ตรงกันกับ

ในวีดิทัศน์

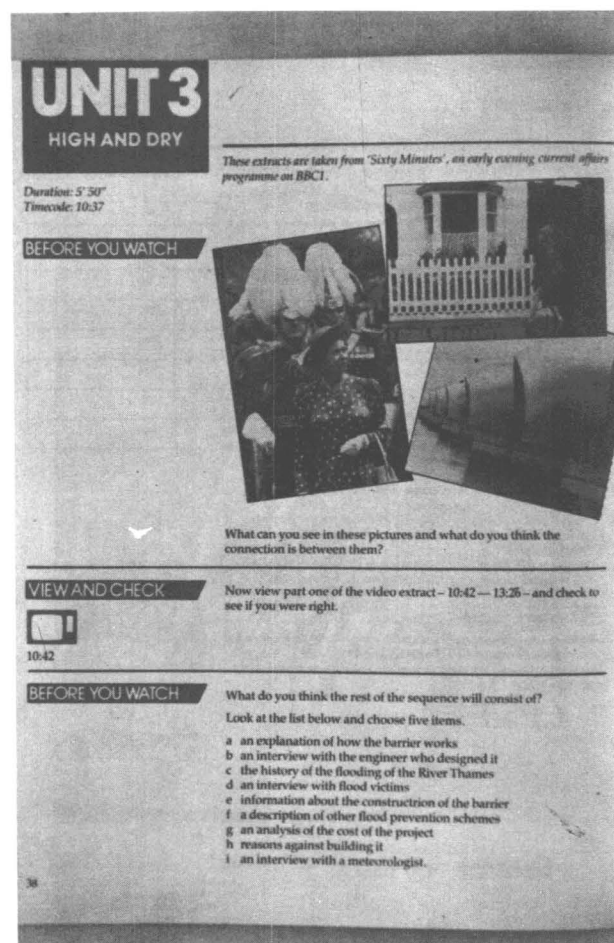
นับเป็นแบบเรียนที่น่าสนใจที่จะใช้สอนหรือเป็นบทเรียนเสริมที่ผู้เรียนจะนำไปดูศึกษาได้อย่างน่าตื่นเต้นไม่น่าเบื่อ แต่ราคาค่อนข้างสูง

Willis, Jane. *Television English*. London: BBC English, 1987.

BBC และ British Council ได้ร่วมมือกัน พัฒนาแบบเรียนชุดนี้ออกมาตีพิมพ์เผยแพร่ หลังจากที่ได้ทดลองใช้กับนักเรียนในประเทศต่างๆ ทั่วโลกประมาณ 30 ประเทศ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขตามความเหมาะสมและคำแนะนำจากผู้เรียนทั้งหลายก่อนจัดพิมพ์ และในที่สุดก็ได้รับเลือกเป็นวัสดุการสอนที่ดีที่สุดประจำปี 1987 จาก Duke of Edinburgh English Language Competition

เป็นโปรแกรมสำเร็จรูปที่จัดทำเพื่อใช้กับผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยหรือบุคคลทั่วไปที่รู้ภาษาอังกฤษดี ที่อยากจะเรียนรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของชาวอังกฤษ วัฒนธรรม ประเพณี เทคโนโลยี อารมณ์ขัน

ประวัติศาสตร์ ยาและสุขภาพ การค้นพบใหม่ๆ สถาบันต่างๆ ของอังกฤษ การพักผ่อนหย่อนใจ อาหารการกิน เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ดนตรี และศิลปะ ชีวิตในเมืองและชนบท ดิกรามบ้านช่อง มาจากรายการออกอากาศที่มีชื่อแพร่หลาย ของ BBC โดยมีได้แก้ไขดัดแปลงให้ง่ายขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ได้เห็นว่าชาวอังกฤษเขาคุยกันอย่างไร ใช้คำศัพท์แสงอะไรบ้างในการพูดคุยกันด้วยเรื่องต่างๆ ในสถานการณ์ที่ต่างกัน เช่น เพื่อนร่วมงานคุยกัน ในที่ทำงาน คนรู้จักกันคุยกันกลางถนน หรือการสัมภาษณ์ออกอากาศ เป็นต้น นับเป็นโอกาสอันดีของผู้เรียนที่จะได้ดูรายการที่จัดทำเพื่อคนอังกฤษเอง แต่มีแบบฝึกหัดที่จะช่วยให้เข้าใจรายการได้

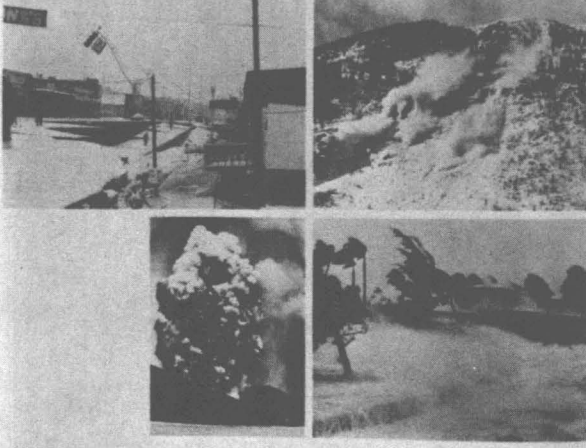
แบบเรียนทั้งชุดประกอบด้วย 6 modules และแต่ละ module แบ่งออกเป็น 6-9 บท แต่ละบทเป็นแต่ละหัวข้อต่างๆ กันไป มีหนังสือคู่มือ

**UNIT 3
HIGH AND DRY**

Oral work

2 Natural disasters

Flooding is just one example of a natural disaster. Can you identify the others illustrated below. Do any of them occur in your country, so, what is done to avoid them or lessen their effect? What else, or should be done?

3 Roleplay

You are going to act out an interview between a journalist and a victim. Divide into two groups. Group A prepare the questions a journalist might ask. Group B make notes on what happened to during and after the flood. Act out the interview in pairs – one journalist and one flood victim to each pair.

ประกอบการดูวิดีโอให้นักดูได้เข้าใจง่ายขึ้น ซึ่งผู้จัดทำตั้งใจจะทำขึ้นเพื่อเข้าสู่รายการแต่ละรายการได้ง่ายขึ้น

ดังนั้นแต่ละบทจึงมีกิจกรรมเสริมที่จะนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียนที่จะช่วยให้เข้าใจเนื้อเรื่อง ฝึกการพูด การใช้ภาษา คำศัพท์ จำนวน ฝึกเขียนให้ได้ ความกระจำและกระชับ ซึ่งผู้เขียนจะนำเสนอ กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ ในรูปแบบต่างๆ กันให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องแต่ละบท เช่น prediction questions, guessing games, quiz, puzzle or jumble หรือ reading task

**UNIT 3
HIGH AND DRY**

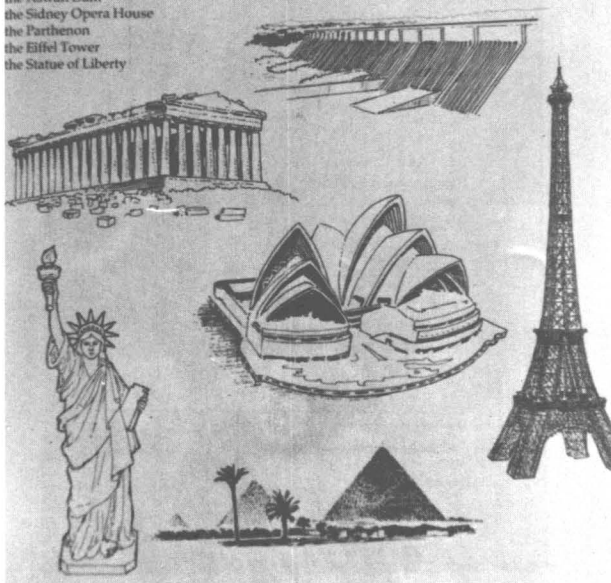
4 The greatest feats of engineering

The Thames Barrier has been hailed by some as the eighth modern wonder of the world.

Here is a list of some other engineering feats.

Put them in order, starting with the one you consider the most impressive. Compare your list with your neighbour's and discuss.

the Pyramids
the Aswan Dam
the Sydney Opera House
the Parthenon
the Eiffel Tower
the Statue of Liberty

นอกจากนี้แต่ละส่วนของแต่ละบทจะมีแบบฝึกหัด ที่ระบุไว้ชัดเจนว่าให้ทำเมื่อใด อย่างไร มุ่งเน้นอะไร เช่น Before you watch, watch and decide, listen and guess, read and guess, view and check, viewing task, language focus, follow-up task

ที่ท้ายเล่มแต่ละเล่มของหนังสือคู่มือจะมี transcript ของบทต่างๆ ไว้ให้ พร้อมคำเฉลยแบบฝึกหัดและคำชี้แจงไว้ให้

UNIT 3
HIGH AND DRY

1 View part two of the sequence - 13:27 - 14:02 - with sound to see if your predictions were correct.

2 How does the barrier work?

Look at the picture and the words below. Then

- Label the diagram.
- Decide whether the gate is operating or not in this picture.
- Try to explain to the person beside you how the gate works.

the wheel

the river bed

the water level

to rotate

vertical

to lie flat

to raise

quarter of a turn

the pier (the immovable part where the machinery is kept)

the gate

Now view the explanation given in the video extract - 13:27 - 14:02 - to compare it with your own.

Why does the man mention a gas tap?

VIEW AND CHECK

UNIT 3
HIGH AND DRY

COLLOW UP TASKS

Select from the following:

Reading

1 Find out more about the Thames Barrier

Here is part of a brochure produced by the GLC giving information for tourists wishing to visit the Barrier Centre. Read through it quickly to get the answers to the following questions. Your answers need only be in note form. See which member of the class can finish first. Ready? Steady... Go!

- Why would you want to phone 01 854 3000?
- How much does it cost to go in the summer?
- The opening closes at in July.
- What can you see and hear at the centre?
- Two special activities for people in wheelchairs are
- You can only park your car for
- You can park your car for only
- As you leave you can buy from
- What costs £5?
- You can get to the centre by car, or

UNIT 3
HIGH AND DRY

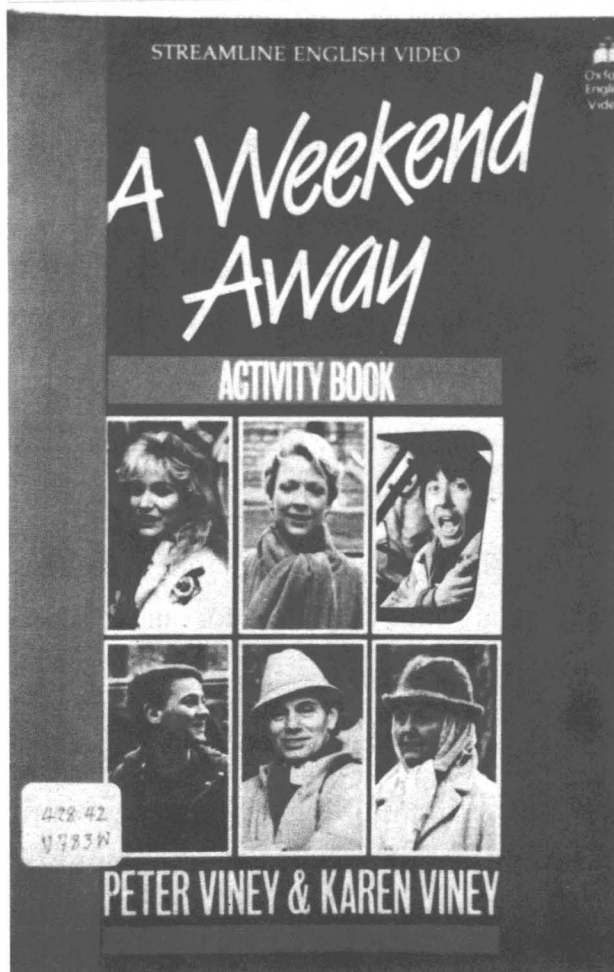
Below is a list of the characteristics of formal and informal language together with some examples of each. Can you match the characteristics with the examples?

CHARACTERISTICS	EXAMPLES
1 verbs in the active voice verbs in the passive voice	A As the slighter, the curved they're underlined by the cold, they gave her a warm welcome. As the slighter she is getting warm welcome by the cold who are underlined by the cold.
2 precise expressions imprecise expressions	B They moved people. They evacuated people.
3 words with Anglo-Saxon roots words with Latin roots	C A tidal surge built. A lot of water built up.
4 loosely constructed sentences tightly constructed sentences	D She'll arrive. She'll arrive.
5 contractions no contractions	E We're probably not to get the bottom. She's being controlled by the bottom.

Now try to categorise the various characteristics as being formal or informal.

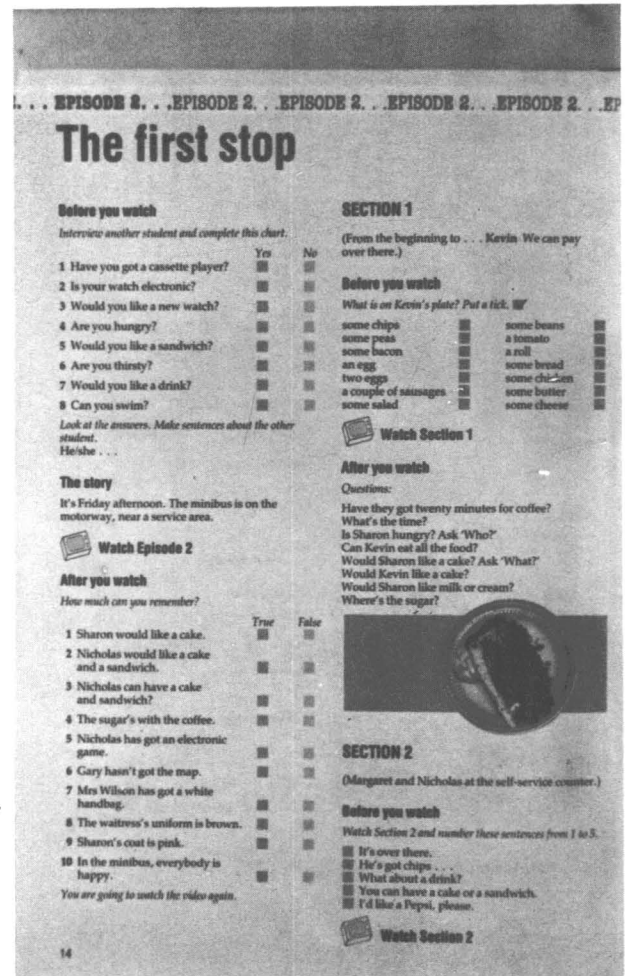
FORMAL	INFORMAL

Viney, Peter and Karen. *A Weekend Away*.
Oxford : The University Press, 1986.

แบบเรียนชุดStreamlineที่จัดทำโดยสำนักพิมพ์ Oxford University Press ได้รับความนิยมใช้เป็นหนังสือเรียนกันอย่างแพร่หลายเมื่อหลายปีก่อน สำนักพิมพ์ได้จัดทำเป็นวีดิทัศน์ขึ้นเป็น 2 คลิป ความยาวแต่ละ 30 นาที และจัดทำ Activity book สำหรับนักเรียนและ Video Guide สำหรับครูขึ้น

แนวการจัดทำเป็นแบบ Functional approach โดยมีไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค และวิธีการใช้ภาษาต่าง ๆ ไว้ในแต่ละบทไม่เหมือนกัน ดำเนินเรื่องโดยมีตัวละคร 6 คน ต่างวัย ต่างอาชีพ ต่างเชื้อชาติ แต่มาร่วมเดินทางไปพักผ่อนด้วยกัน แต่ละฉากจะสั้นเพียง 6-8 นาที เท่านั้น เนื้อ

เรื่องจบในตอนแต่ดำเนินเรื่องต่อกันไปทั้ง 8 จาก ผู้เรียนจะเลือกจากใดจากหนึ่งขึ้นมาดูก่อนก็ได้ หรือจะดูไปทีเดียวตั้งแต่ต้นจนจบก่อนเพื่อให้ทราบทั่วทั้งเรื่องเป็นอย่างไร Function ใหนอยู่ในบทใด เพื่อว่าเมื่อต้องการทบทวน รูปประโยคใด หรือสถานการณ์ใดจะเปิดดูได้

ทั้ง 8 จาก นั้นจะมีรายละเอียดเนื้อหาวิชาดังนี้คือ

1. To be + questions; this, this, these, those; there's; adjectives; thanks, sorry.

Meetings and greetings; personal identification.

2. EPISODE 2. EPISODE 2. EPISODE 2. EPISODE 2. EPISODE 2. EPISODE 2.

After you watch

WELCOME

PRICE LIST: SNACKS

Hot M tea	.40
Lemon tea	.35
Coffee	.45
Individual filter coffee	.32
Pasta Cold	.40
Pure orange juice	.50
Milk	.30
Danish pastries	.35
Assorted Cakes	.25
Chocolate Biscuits	.20
Packet of Biscuits	.15
Cheese Sandwich	.82
Chicken Sandwich	.85
Beef Sandwich	1.00

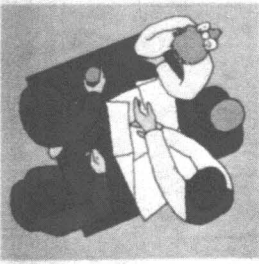
Margaret is at the cash desk. How much is the food and drink on the tray? £

SECTION 3

(From ... Nicholas Hi ... to Gary We can ... go over there.)

Before you watch

Look at this diagram of the table. Where are they? Write G for Gary, K for Kevin, N for Nicholas, S for Sharon, M for Margaret.

Watch Section 3

After you watch

Who says it?

Who says these things? Write G for Gary, K for Kevin, N for Nicholas, S for Sharon, M for Margaret, W for Mrs Wilson.

- 1 Well actually...
- 2 Yeah, all down.
- 3 Can I have a game?
- 4 Yeah, great. Thanks.
- 5 Could you pass the sugar?
- 6 It isn't very far.
- 7 Sorry.
- 8 Yes, later.
- 9 Oh, dear.
- 10 There's a queue.

Questions:

Would Mrs Wilson like a cup of tea?
Have they got time?
How much time have they got?
Is the restaurant busy?

SECTION 4

(In the waitress section, and in the car park.)

Before you watch

Watch Section 4 and complete these sentences.

- 1 Mrs Wilson would like
- 2 The time is
- 3 Mrs Wilson's first name is

Watch Section 4

After you watch

Complete this conversation:

Gary me?

Waitress Can I you?

Gary Yes a black coffee, please, and a

Mrs Wilson Er please.

Waitress A and a please.

Gary That's right. you.

Complete Mrs Wilson's sentences:

Can I here?

Can I you Sharon?

We can a nice little talk.

You can me.

Watch Episode 2 again

Who is Sharon angry with in Episode 2? Put a tick.

Nicholas ☐ Kevin ☐ Mrs Wilson ☐

Gary ☐ Margaret ☐

6. Talking about the past; past narrative; time words.

Simple past; past continuous; when and while; must, mustn't; needn't; looks like.

Extension of the past; obligation; lack of obligation.

7. Present perfect; already, just, often, yet; comparative and superlative; had to do, going to do, doing, done.

Commentary; past obligation, past experience; complaint.

8. 'I'll, will, shall, let's, for offers, requests, suggestions; present perfect for, since; superlatives.

Social language; revision.

2. I'd like, would you like?; mass and unit; can; have, has got; imperatives.

Restaurant situations; food and drink; requests and offers.

3. There is, there are; present continuous; going to future.

Describing places; describing actions; making plans.

4. Like, want, need; present simple for habits; frequency adverbs.

Shopping, likes and dislikes, everyday habits; prices.

5. Simple past : was, were, irregular verbs, regular verbs.

หนังสือประกอบ Activity book ซึ่งจัดทำเพื่อผู้เรียนใช้ประกอบการเรียนนั้นจะมีแบบฝึกหัดให้ทำเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ซึ่งจะมีทั้งที่จะให้ทำก่อนจะดู และหลังจากดู กิจกรรมเสริม เช่น บทบาทสมมุติ การจับคู่ทำงาน หรือการจับกลุ่มทำงาน ฝึกการเขียน เช่น เขียนไปรษณียบัตร หรือจดหมายถึงเพื่อนสั้นๆ บ้าง ที่ท้ายบททุกบทจะมีการรวบรวมรูปประโยคที่ใช้ในบทนั้นๆ มารวมกันไว้ จัดเป็นตารางไว้ให้สะดวก ในการใช้มีสำนวน ที่ใช้ในบทนั้นๆ รวบรวมไว้ให้ในส่วนนี้ด้วย

ในเล่มจะมี Extra vocabulary ไว้ให้หลังบทที่ 4 และ 8 ซึ่งจะแสดงเป็นรูปภาพประกอบคำให้มีสีสันสวยงาม ตลอดทั้งเล่มมีภาพประกอบทั้งที่เป็นรูปถ่ายและภาพวาดมีสีสันสวยงามน่าจับต้องมาก

EPISODE 2 . EPISODE 2 . EPISODE 2 . EPISODE 2 . EPISODE 2 . EPIS

TRANSFER

Breakfast special	
Traditional	
Fruit juice, two eggs, bacon, sausage, vegetables, fried bread, hot toast, butter and preserves.	2.75
Continental	
Fruit juice, croissant, hot toast, butter & preserves.	1.75
Plus, all the tea or coffee you can drink & the morning paper to read.	
Drinks	
Plot of tea	.40
Lemon tea	.35
Individual filter French-style coffee	.52
Pepsi Cola	.40
Pure orange juice	.80
Milk	.35

Look at the price list.

How much is the Traditional Breakfast? It's £2.75. (Two pounds seventy-five.)

Ask and answer about the other things on the price list.

How much is it?

You are in a self-service restaurant.

Cashier: What have you got?
You: I've got the continental breakfast and lemon tea.

Cashier: That's £2.13, please. (Two pounds thirteen.)

You: Sorry, I've got a £10 note. (Ten pound note.)
Cashier: That's O.K. Have you any?

You: Thank you.

Look at the price list. Work with another student. Make more conversations like this.

What would you like?

You are in the restaurant with a friend.

A: Are you hungry?

B: Yes, I am.

A: Me, too. What would you like?

B: I'd like the continental breakfast and I'd like a cup of coffee. What about you?

A: I'd like a sandwich and a cup of tea.

Start with another student. Make more conversations like this.

Role play

Student A is a waiter/waitress. Student B is a customer. Student A can ask the waiter for food and drink. The waiter is very polite.

Group work

Five students are in a restaurant. A sixth student is the waiter/waitress. Ask for food and drink. The waiter writes the order in a notebook.

18

EPISODE 1
EPISODE 2
EPISODE 3
EPISODE 4
EPISODE 5

LANGUAGE STUDY

I	Yes	got	a watch.
You	have		it.
We	haven't		
They	have not		
He			
She	has		
It	hasn't		
	has not		
I have	you	got	it
	on		them?
	they		
	I		
I have	she		
	he		
	is		

How much is there?
have you got?
would you like?

How many are there?
have you got?
would you like?

I	can	speak English.	
You	can't	help him	
We	cannot		
They			
He			
She			
It			
Can	I	do?	Yes, (I can /No, I can't)
	are		
	you		
	he		
	she		
	it		
	they		

You (I) have /No, (I) haven't.
You (she) has /No, (they) have't

There's a lot /There isn't much.
There are a lot /There aren't many.

Expressions

We've got ten minutes time for coffee.
Afternoon (= Good afternoon).
Well, actually ...
Could you (pass) the sugar?
Later ...
Oh, dear.
Can I help you?
Just a minute.
In you go.

What would you like? I'd like a cup of tea.
Would you like sugar? Yes, I would /No, I wouldn't.
You'd like ... /I'd like ... /They'd like ... /We'd like ... /She'd like ...
What colour is it?

Sharon's coat is blue /Mrs Wilson's hat is brown.
Look at our hair /her shoes /his eye.
Come here. Don't be late.

[illegible][illegible]

ส่วน Video guide ซึ่งจัดทำเป็นคู่มือครูนั้นมี
รายละเอียดพร้อมคำแนะนำวิธีการใช้วิดีโอ และ
Activity book ไว้ให้เป็นที่ละขั้นตอนเลยทีเดียว

ภาษาง่าย ชัดเจน เหมาะกับผู้เริ่มฝึกเรียนและ
 อยากรู้คำตอบกับชาวต่างชาติได้โดยที่เดียว

ตอบปัญหาภาษาอังกฤษ

อุบลรัตน์ เตังไตรรัตน์

ถาม

ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ควรจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร

ตอบ

ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนพึงเข้าใจก่อนว่า มีองค์ประกอบหลักที่พึงประสงค์อยู่สองอย่างในการพูด นั่นคือ ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) ผู้ใช้ภาษาได้ดีควรพูดได้คล่องและถูกต้องด้วย

ความคล่องในการใช้ภาษา

ครูไม่มีหน้าที่แก้ไขข้อผิดพลาดทุกประการที่ผู้เรียนพูดออกมา หากครูมีหน้าที่ปรับปรุงภาษาของผู้เรียน ซึ่งบางครั้ง วิธีที่ดีที่สุด คือ การไม่แก้ไข นั่นคือ เมื่อเราให้ความสนใจแก่สิ่งที่ผู้เรียนต้องการพูด เราจะไม่ค่อยสนใจความถูกต้องเท่าไรนัก ยิ่งเราสนใจสิ่งที่เขาต้องการพูดแค่ไหน เราก็จะสนใจเรื่องความถูกต้องน้อยลงแค่นั้น หากเราให้ความสนใจเรื่องความถูกต้องมากเกินไป จะดูเหมือนกับว่าผู้เรียนไม่ได้พูดภาษาอะไรเลย

ดังนั้น ควรจะมีบางเวลาขณะการเรียนที่เราควรจะสนับสนุนผู้เรียนให้พูดให้คล่องเป็นหลัก โดยที่เราจะไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษายกเว้นแต่เวลาที่ข้อผิดพลาดเหล่านั้นมีผลต่อสิ่งที่ผู้เรียนต้องการสื่อออกมา

ความถูกต้องแม่นยำ

อย่างไรก็ตาม เราจะเพิกเฉยไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทุกครั้งไปไม่ได้ทั้งนี้เนื่องจากการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความถูกต้องแม่นยำในระดับหนึ่ง นอกจากนั้น การทดสอบความสามารถทางภาษาจำนวนมากจะมุ่งดูความถูกต้องแม่นยำเป็นหลัก ครูจึงมีหน้าที่ช่วยผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้คล่องและถูกต้องด้วย อย่างน้อย ก็ถูกต้องในระดับที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาต่อหรือหางานทำได้

การแก้ไขเป็นวิธีหนึ่งในการเตือนให้ผู้เรียนนึกถึงรูปแบบของภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐาน แต่ไม่ควรจะเป็นการวิจารณ์หรือการลงโทษ

สิ่งที่จะเป็นประโยชน์อย่างหนึ่งสำหรับผู้สอนคือการถามผู้เรียนว่ารู้สึกอย่างไรหากครูคอยแก้ภาษาในประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้เรียนมักกล่าวว่า รู้สึกครูแก่น้อยไป อยากให้ครูแก้มากกว่านี้ เพราะเชื่อว่าที่พูดไปต้องมีข้อผิดพลาดแน่ๆแต่ไม่ทราบว่ามีผิดที่ไหน และควรจะแก้อย่างไร

ช่วงนี้เองจะเป็นโอกาสที่ผู้สอน และผู้เรียนควรจะได้อภิปรายถึงเป้าหมายในการเรียน ครูจะรู้ว่าผู้เรียนคิดว่าตนเรียนรู้อย่างไร และผู้เรียนก็จะรู้ว่าครูคิดว่าพวกเขาเรียนรู้อย่างไร หลังจากนั้น ผู้เรียนจะได้เข้าใจว่า ทำไมบางครั้ง ครูจะไม่แก้ และเมื่อต้องการแก้ ครูจะได้หาเทคนิคหรือวิธีการที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญที่สุด คือผู้

เรียนควรมีความรู้สึกว่าครูพยายามจะช่วยให้พวกเขาเรียนรู้

การแก้ข้อผิดพลาดและความถูกต้องแม่นยำในภาษาพูด

ความถูกต้องในการพูดสำคัญที่สุดสำหรับผู้เรียนเมื่อฝึกหัดสิ่งที่เพิ่งเป็นหัวข้อในการเรียนไป

เช่น การใช้ Present Perfect หรือการใช้ Stress คำกลุ่มหนึ่งที่มีสามพยางค์ขึ้นไป เป็นต้น

วิธีการแก้ไข อาจทำได้โดยการให้ผู้เรียนแก้ไขเอง แทนที่ครูจะแก้ไข ครูเพียงแต่บอกว่ามีข้อผิดพลาดอยู่ ให้เวลาผู้เรียนคิดว่า ผิดที่ไหน และแก้ไขเอง หรืออาจให้เพื่อนร่วมชั้นช่วยแก้ไข ซึ่งเป็นวิธีที่มีทั้งข้อดี ข้อเสีย

ข้อดีคือผู้เรียนได้ตั้งใจฟังและคิดเกี่ยวกับภาษา ครูจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเพิ่มขึ้น ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับความคิดที่ว่าพวกเขาเรียนรู้จากกันและกันได้ และจะคุ้นเคยกับการแก้หรือการถูกแก้โดยพวกเขาด้วยกันโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการเสียหน้า นอกจากนี้ ยังจะเป็นการช่วยกันเรียนรู้ในเวลาทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

ส่วนปัญหาของการให้เพื่อนร่วมชั้นแก้คือคนที่อาสาแก้กันนั้นมักเป็นสองสามคนเดิมๆ เสมอ ครูจะต้องเรียน ถามสนับสนุนให้คนอื่น ๆ พูดบ้าง เพราะหลักการนี้มุ่งหมายให้ผู้เรียนร่วมมือกัน ไม่ใช่ตั้งผู้เรียนสองสามคนขึ้นมาให้ทำหน้าที่แทนครู อีกประการหนึ่ง คือ หากผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีนี้ ผู้เรียนจะพากันฟังหาแต่ข้อผิดพลาด อาจรู้สึกว่าการแก้แล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์วิจารณ์เขา และอาจรู้สึกว่าการแก้ไม่ทำหน้าที่ของครู ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบรรยากาศที่ทำลายการเรียนรู้มากกว่าที่จะสร้างสรรค์

ในกรณีข้างต้น ครูจะต้องตัดสินใจว่าสมควรใช้เทคนิคนี้หรือไม่ และอาจเป็นโอกาสดีที่ครูจะได้พูดคุยกับนักเรียนให้เข้าใจจุดประสงค์ของสิ่งที่ครูขอให้ผู้เรียนทำ

วิธีการแก้ข้อผิดพลาดอีกอย่างหนึ่ง คือครูเป็นผู้แก้ ซึ่งเป็นเทคนิคที่ควรใช้เมื่อมีข้อผิดพลาดที่จำเป็นต้องแก้ ไม่มีผู้เรียนคนไหนช่วยแก้ไขได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่า ครูจะต้องให้คำตอบที่ถูกต้องโดยทันที ครูอาจใช้สองเทคนิคแรกก่อน และช่วยโดยการเน้นจุดที่มีข้อผิดพลาด ถ้ายังไม่มีใครตอบได้ แสดงว่า ผู้เรียนยังไม่เรียนรู้เรื่องนั้น ดังนั้น ถึงแม้ครูจะคิดว่าสอนไปแล้ว ก็ควรจะสอนอีก

สิ่งที่พึงระวังในการแก้ข้อผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งคือบางครั้งครูจะเน้นจุดที่ผิดเช่นในประโยคที่ว่า He graduated in 1989 and he wanted to study further. ซึ่งเป็นการเน้นสอนข้อผิดพลาดในเรื่องรูปแบบของภาษามากกว่าที่จะเป็นการช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง ครูควรพูดอย่างปกติ เพื่อให้ผู้เรียนได้ยินสิ่งที่เขาควรจะพูดจริงๆ

นอกจากนั้น ผู้เรียนควรเข้าใจว่า การพูดภาษาอังกฤษให้เป็นธรรมชาตินั้น ไม่เหมือนกับการอ่านออกเสียงอย่างไม่มีชีวิตชีวา ดังนั้น แม้กระทั่งในการฝึกหัดระดับประโยค ผู้เรียนก็ควรจะได้พูดประโยคเหล่านั้น โดยมี Stress และ Intonation ที่ถูกต้องด้วย

เมื่อแก้ข้อผิดพลาดแล้ว ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม ผู้เรียนที่ทำผิดพลาดต้องพูดประโยคนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

การแก้ข้อผิดพลาดกับความคล่องในการพูดภาษาอังกฤษ

ครูควรตระหนักว่า ผู้เรียนภาษาต้องการประสบการณ์ในการพูดสื่อสารที่มีความหมายโดยไม่ถูกขัดขวางต้องการเรียนรู้ภาษา และหากผู้เรียนจะพูดสิ่งที่มีความหมายออกมาได้ เขาต้องรู้สึกว่าเขาฟังสิ่งที่เขาพูด ไม่ใช่ฟังวิธีที่เขาพูด อีกประการหนึ่ง นอกจากจะเป็นเรื่องปกติแล้ว การผิดพลาดในการใช้ภาษายังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้ด้วย

ดังนั้น จึงมีบางครั้งที่ผู้เรียนควรได้รับการ

สนับสนุนให้พูดสื่อสารเป็นหลัก โดยไม่ต้องกังวลว่าจะพูดถูกต้องตามหลักภาษาโดยสมบูรณ์

อย่างไรก็ตาม เมื่อให้ผู้เรียนฝึกหัดโดยมุ่งให้พูดคล่องเป็นหลัก ครูควรแน่ใจว่า ผู้เรียนเข้าใจคำสั่งและทำตามได้ และครูจะไม่ขัดจังหวะเมื่อผู้เรียนฝึกพูดอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการพูดกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก็ตาม

เทคนิคในการแก้ไขผิดพลาด

เทคนิคในการแก้ไขผิดพลาด เมื่อครูเห็นว่ามีสิ่งที่สมควรแก้ไข ได้แก่ การแก้ไขภายหลัง การให้เพื่อนร่วมชั้นแก้ไข และการฝึกพูดสนทนาแบบปกติ

ในการแก้ไขภายหลัง ครูจะเดินไปรอบๆ ห้องเพื่อฟังผู้เรียนโดยทั่วๆ ไป และบันทึกข้อผิดพลาดที่ควรได้รับการแก้ไข แล้วจึงแก้ไขเมื่อผู้เรียนฝึกพูดจบแบบฝึกหัดนั้นแล้ว อย่างไรก็ตาม หากครูได้ยินผู้เรียนทำผิดมากในสิ่งที่พยายามสอนอยู่ ครูอาจจะไม่ต้องเสียเวลาแก้ไข และควรตระหนักว่า ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ผู้เรียนยังไม่เข้าใจสิ่งที่นำเสนอไป และควรหาวิธีนำเสนอหรือสอนใหม่อีกครั้ง ครูจะได้ข้อมูลที่สำคัญเช่นนี้ว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ครูสอนหรือไม่ ก็ต่อเมื่อให้ออกาสผู้เรียนได้ทำผิดเท่านั้น การให้เพื่อนร่วมชั้นแก้ไขทำได้โดยการให้ผู้เรียนฟังกันและกันแก้ไขกันเอง หรือให้ความเห็นว่าแต่ละฝ่ายเป็นอย่างไรหลังจากที่ฝึกหัดพูดเสร็จแล้ว หากผู้เรียนไม่สามารถเห็นข้อผิดพลาดเหล่านั้น ก็ให้ผ่านเลยไป ครูไม่ต้องขัดจังหวะหรือชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดแต่อย่างใด

การฝึกพูดสนทนาแบบปกติ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก เพราะผู้เรียนจะได้มีโอกาสใช้ภาษานอกเหนือไปจากแบบฝึกหัดและกิจกรรมในชั้นเรียนทั่วไป และแน่นอน ในการสนทนา ผู้ร่วมการสนทนาจะมาสนใจอยู่แต่การแก้ไขผิดพลาดไม่ได้ แต่ครูสามารถช่วยให้ผู้เรียนพูดคล่องและถูกต้องมากขึ้นได้

โดยการฟังอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อผู้เรียนพยายามพูดสื่อสาร ไม่ตัดสินว่าเขาพูดถูกหรือผิด การทำเช่นนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจมากขึ้นในการที่จะทดลองใช้ภาษา และจะสนใจสื่อสารมากขึ้น

นอกจากนั้น ครูยังใช้ภาษาที่ใช้ทั่วไปในเวลาสนทนาตามปกติได้เมื่อต้องการแก้ปัญหาในการพูดของผู้เรียน เช่น อาจพูดว่า Sorry, I didn't catch that.

ทำให้ผู้พูดต้องพูดซ้ำสิ่งที่พูดไปแล้ว โดยที่อาจตระหนักได้ว่า ที่พูดไปมีข้อผิดพลาด และแก้ไขด้วยตัวเองได้

หรือพูดว่า Really? Do you mean that...?

การใช้สำนวนแบบสำนวนหลังมีประโยชน์มากทั้งสำหรับผู้เรียนและผู้สอนเพราะเป็นธรรมชาติและทำให้การสนทนาดำเนินต่อไป และเป็นการให้รูปแบบที่ถูกต้อง การพูดซ้ำด้วยการใช้คำหรือรูปแบบภาษาที่แตกต่างออกไปเล็กน้อยใช้ได้เมื่อเราไม่แน่ใจว่าผู้พูดหมายความว่าอย่างไร หรือเมื่อเราเข้าใจชัดเจนแล้ว และต้องการย้ำความเข้าใจนั้น เมื่ออีกฝ่ายพูดผิด หรือเมื่ออีกฝ่ายกำลังนึกหาคำอยู่เป็นต้น

การพูดเช่นนี้ เกิดขึ้นบ่อยๆ ในการสนทนาตามปกติระหว่างผู้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยกันที่สำคัญคือ ครูจะต้องพูดอย่างเป็นธรรมชาติ อย่าให้ฟังเหมือนกับเป็นการแก้ไข ผู้เรียนจำต้องรู้สึกว่าเขากำลังพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษอยู่ ไม่ใช่ทำแบบฝึกหัดอีกแบบฝึกหัดหนึ่งเท่านั้น

กล่าวโดยสรุป ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่าวัตถุประสงค์ในการเรียนในแต่ละครั้งนั้นคือ ความถูกต้องแม่นยำ หรือความคล่องในการใช้ภาษา แล้วผู้สอนจึงพิจารณาว่าควรแก้ไขหรือไม่เป็นกรณีๆ ไป

บรรณานุกรม

Edge, Julian. *Mistakes and Correction*. New York : Longman, 1990.

Norrish, John. *Language Learners and Their Errors*. Hong Kong : Macmillan, 1987.